ДЖОН ГРИШАМ
БАР „ПЕТЛИТЕ“

Превод от английски: Надежда Розова, 2017

chitanka.info

1

Наближаваха празниците в края на годината, но в дома на семейство Фрейзиър не беше много празнично. Госпожа Фрейзиър машинално украси малката елха, опакова няколко евтини подаръка и изпече курабийки, които всъщност никой не искаше. И всичко това — под неспирния съпровод на „Лешникотрошачката“ от стереоуредбата, докато госпожата храбро пригласяше, като че ли празниците наистина бяха весели.

Бяха всичко друго, но не и весели. Господин Фрейзиър се беше изнесъл три години преди това и отсъствието му предизвикваше не толкова тъга, колкото презрение. Много бързо беше заживял със секретарката си, която се оказа бременна. Зарязана, унижена, разорена и потисната, госпожа Фрейзиър все още се мъчеше да се окопити.

По-малкият й син Луи беше под домашен арест — нещо като освобождаване под гаранция, и с оглед на нарко обвиненията и всичко останало явно му предстоеше трудна година. Той изобщо не си направи труда да купи на майка си подарък. Извинението му беше, че не може да напуска къщата заради електронната гривна на глезена, разпоредена от съда. И без нея обаче никой не очакваше от Луи да си мръдне пръста за подаръци. Миналата и по-миналата година и двата му глезена бяха свободни, но той пак нищо не купи.

По-големият й син Марк се бе приютил у дома след трудното следване по право и макар средствата му да бяха още по-оскъдни от тези на брат му, беше купил на майка си някакъв парфюм. Предстоеше да се дипломира през май, да се яви на адвокатския изпит през юли и да започне работа във вашингтонска кантора през септември, за, когато по случайност беше насрочено и делото на Луи в съда. Само дето то нямаше да се гледа по две много основателни причини. Първо, ченгетата под прикритие го бяха спипали да продава десет пликчета крек — дори го бяха заснели на видео — и, второ, нито Луи, нито майка му можеха да си позволят да наемат приличен адвокат, който да се оправи с тази каша. По празниците и Луи, и госпожа Фрейзиър

подхвърляха, че Марк трябва да се намеси и да поеме защитата на брат си. Нямаше ли да е по-лесно да протакат до втората половина на годината, когато Марк щеше да стане пълноправен адвокат — и бездруго на практика вече си беше такъв, — а щом го приемат в колегията, не можеше ли просто да открие някое от онези процесуални нарушения, за които все пишат по вестниците, и да се пребори за снемане на обвиненията?

Озадачаващо хрумване с доста големи празноти, но Марк отказваше да го обсъжда. Когато стана ясно, че Луи възнамерява да окупира канапето за поне десет часа в деня преди Нова година и да изгледа десет футболни мача един след друг, Марк излезе незабелязано и отиде в къщата на свой приятел. Докато се прибираше през нощта, шофирайки в нетрезво състояние, реши да избяга. Щеше да се върне във Вашингтон и да се позавърти в правната кантора, където скоро щеше да започне работа. Имаше още две седмици до началото на занятията му, но след като десет дни бе слушал как Луи се тюхка и вайка заради проблемите си и нескончаемата „Лешникотрошачка“, на Марк му бе дошло до гуша. С нетърпение чакаше да започне последният му семестър по право.

Той нагласи алармата си за осем сутринта и на чаша кафе обясни на майка си, че се налага да се върне във Вашингтон. Съжалявам, че трябва да тръгна по-рано от очакваното, мамо, съжалявам и че те оставям с твоето лошо момче, мамо, но изчезвам. Луи не ми е син, имам си собствени проблеми.

Първият проблем беше колата му, форд бронко, който Марк караше още от гимназията. Километражът беше застинал на триста хиляди километра, и то още по средата на следването му. Колата отчайващо се нуждаеше от нова горивна помпа — едно от многобройните неща за спешна смяна. С помощта на тиксо и кламери Марк временно пооправяше двигателя, трансмисията и спирачките през последните две години, но с горивната помпа не му провървя. Работеше, но с по-нисък капацитет от нормалното, поради което фордът вдигаше най-много осемдесет километра в час на равен терен. За да не го отнесат огромните тирове по магистралата, Марк минаваше по второстепенните пътища на провинциален Делауер и източните окръзи. Двучасовото пътуване от Доувър до Централен Вашингтон му отнемаше два пъти повече време.

Така разполагаше с още повече време да размишлява над другите си проблеми. Вторият беше убийственият студентски заем. Марк завърши колежа с дълг от шейсет хиляди долара и без работа. Баща му, който в този момент изглеждаше щастливо женен, но също затънал в дългове, го предупреди да не продължава да учи. „По дяволите, момче — каза му той, — след четиригодишно образование си затънал с шейсет бона. Спри, преди положението да се влоши още повече“. Марк обаче намираше за глупаво да приема финансови съвети от баща си, затова две години поработи тук-там — като барман или доставчик на пица, — докато се спазари със заемодателите си. Отправеше ли поглед назад, не беше сигурен как точно се бе зародила идеята да следва право, но помнеше един разговор между двама членове на студентско братство, които мъдруваха над глобалните проблеми и се наливаха солидно. Марк работеше на бара, заведението не беше пълно и след четвъртата си водка с боровинков сок двамата говореха достатъчно високо, за да ги чува и той. Сред многото интересни неща, които казаха, Марк завинаги запомни две: „Големите адвокатски кантори във Вашингтон наемат хора като бесни“ и „Първоначалната заплата започва от сто и петдесет хиляди годишно“.

Скоро след това случайно срещна свой приятел от колежа, първокурсник по право във „Фоги Ботъм“, Вашингтон, и той най-подробно го запозна с намерението си да префучи през следването, да завърши за две години и половина и да започне работа в голяма кантора на тлъста заплата. Студентските заеми буквално валяли, всеки можел да кандидатства. Е, вярно, ще завършиш с огромен дълг, но като нищо ще го изплатиш за пет години. Според приятеля на Марк било адски разумно да „инвестираш в себе си“ чрез този дълг, защото така си гарантираш шанса да печелиш пари в бъдеще.

Марк налапа въдицата и започна да се готви за приемния тест. Постигна невзрачен резултат от 146 точки, но това ни най-малко не притесни комисията във висшето училище по право „Фоги Ботъм“. Не ги смути и справката за доста слабия му успех от колежа, която показваше „среден 2,8“. Във „Фоги Ботъм“ го приеха с разтворени обятия. Молбата му за заем също получи бързо одобрение. Всяка година образователното министерство превеждаше шейсет и пет хиляди долара на „Фоги Ботъм“. И ето че сега, преди последния си семестър, Марк се намираше пред печалната перспектива на човек,

завършил колеж по право със заем, възлизащ на 266000 долара, главница и лихва общо.

Друг проблем беше работата му. Оказваше се, че пазарът на труда не е толкова голям, колкото се говореше. Нито пък беше толкова вълнуващ като по лъскавите брошури на висшето училище по право и почти измамното съдържание на уебстраницата му. Завършващите най-добрите университети успяваха да си намерят работа със завидна заплата, но правистите от „Фоги Ботъм“ не бяха точно върхът.

Марк беше успял да се промуши в средно голяма кантора, специализираща в областта на „правителствените взаимоотношения“, което не означаваше нищо повече от лобизъм. Първоначалната му заплата още не беше определена, защото управителният съвет щеше да се събира в началото на януари да обсъди печалбата от предходната година и евентуално да уточни заплатите. След няколко месеца Марк трябваше да проведе важен разговор със своя консултант по заема относно преструктурирането на студентските му задължения и евентуалното изплащане на всичко натрупано. Въпросният консултант вече беше изразил тревогата си, че Марк не знае колко ще бъде заплатата му. Марк също се тревожеше, особено като се добавеше и фактът, че нямаше доверие на нито един от служителите в кантората, с които се беше запознал. Колкото и да се опитваше да се заблуждава, дълбоко в себе си знаеше, че не е сигурно дали ще получи работата.

Адвокатският изпит беше третият проблем. Поради огромния наплив от кандидати тестът във Вашингтон беше един от най-трудните в страната и процентът на провалилите се на него възпитаници на „Фоги Ботъм“ беше тревожно голям. И тук добре се представяха най-престижните правни учебни заведения в града. Предишната година деветдесет и един процента от възпитаниците на Джорджтаунския университет бяха издържали изпита. Осемдесет и девет от тези на университета „Джордж Уошингтън“ и жалки петдесет и шест процента от „Фоги Ботъм“. Ако искаше да успее, Марк трябваше да започне подготовката си незабавно, още от средата на януари, и да не вдига глава от учебниците цели шест месеца.

Той обаче просто нямаше сили, особено през студените, мрачни и потискащи зимни дни. Понякога усещаше студентския си дълг като блокчета сгур, привързани за гърба му. Едва пристъпваше. Трудно се усмихваше. Живееше бедно и бъдещето му се очертаваше мрачно,

дори ако получеше работата. При това беше един от късметлиите. Повечето му състуденти имаха заеми, но не и работа. Обърнеше ли поглед назад, Марк чуваше ропота, надигнал се още през първата година. С всеки следващ семестър настроението ставаше все по-мрачно, а подозренията — по-сериозни. Положението на пазара на труда се влошаваше. Резултатите от изпита за правоспособност бяха срам за всички от „Фоги Ботъм“. Заемите се трупаха. Сега, през третата и последна година на следването му не беше необичайно да чуе словесна престрелка между студенти и преподаватели в час. Деканът не подаваше нос от кабинета си. Блогърите отправяха смразяващи критики към учебното заведение и шумно задаваха резки въпроси: „Измама ли е това?“, „Преметнаха ли ни?“ и „Къде отидоха парите?“.

В различна степен почти всички познати на Марк вярваха, че (1) обучението по право във „Фоги Ботъм“ е под нужното ниво, (2) получили са прекалено много обещания и (3) взели са им прекалено много пари, (4) поощрявали са ги да натрупат твърде големи дългове, но (5) са приемали много посредствени студенти, които нямат място в обучението по право, и (6) или не са достатъчно добре подготвени за адвокатския изпит, (7) или са твърде глупави да го издържат.

Носеха се слухове, че кандидатите да учат във „Фоги Ботъм“ са намалели наполовина. Без държавна подкрепа и без дарения упадъкът щеше да предизвика най-различни болезнени финансови съкращения и бездруго слабото учебно заведение щеше съвсем да потъне. Което устройваше Марк Фрейзиър и неговите приятели. Те щяха да издържат следващите четири месеца, предоволно да напуснат това място и повече да не се върнат.

Марк живееше в пететажна жилищна сграда на осемдесет години, която видимо се рушеше, но наемът беше нисък и привличаше студенти от „Джордж Уошингтън“ и „Фоги Ботъм“. Навремето беше известна като Купър Хаус, но след три десетилетия на студентска немара си беше спечелила прозвището Кафеза. Асансьорите рядко работеха, затова Марк се качи по стълбите до третия етаж и влезе в тесния си и мизерно мебелиран апартамент, за чиито четирийсет и шест квадратни метра плащаше осемстотин долара месечно. По

някаква причина беше почистил жилището след последния си изпит преди празниците и когато светна лампата, доволно установи, че всичко е наред. И защо не? Собственикът на тази дупка почти никога не стоеше тук. Марк пусна саковете си на пода и се изуми от тишината. Обикновено врявата не секваше заради студентите и тънките стени. Стерео уредби, телевизори, спорове, лудории, игри на покер, кавги, свирене на китара и дори на тромбон от някакъв смотльо на четвъртия етаж, чийто вой отекваше в цялата сграда. Но не и днес. Всички още си бяха у дома и се наслаждаваха на ваканцията, затова Кафеза беше зловещо притихнал.

Половин час по-късно на Марк му доскуча и той излезе. Тръгна по Ню Хампшър авеню, а вятърът пронизваше тънкото му палто и стария му панталон. После по някаква причина той реши да завие по Двайсет и първа улица и да се отбие да провери дали не е отворена неговата алма-матер. В град, където не липсваха грозни модерни сгради, това учебно заведение пак изпъкваше с неугледността си. Беше следвоенна постройка, облицована със скучни жълти тухли, на осем етажа, разположени в асиметрични крила — неуспешен опит на някой архитект да се прочуе. Вероятно навремето сградата е била административна, но бяха съборили доста стени, за да направят възтесните аудитории на четирите долни етажа. На петия имаше библиотека — същински зайчарник със зали, обзаведени в ретро стил и натъпкани с почти недокоснати книги и няколко копия на портрети на неизвестни съдии и учени юристи. Канцеларииите се намираха на шестия и на седмия етаж, някои и на осмия, кол кого се може по-далече от студентите. Администрацията продължаваше да си работи, а деканът се криеше в ъгловия си кабинет, от който рядко се осмеляваше да се покаже.

Входната врата беше отключена и Марк влезе в празното фоайе. Наслади се на топлината, но мястото както винаги му въздейства страшно потискащо. Едната стена беше заета от голямо табло с всякакви съобщения, обяви и примамливи известия. Имаше и няколко лъскави плаката, рекламиращи възможности за обучение в чужбина, и обичайните ръкописни обяви за най-различни неща: продажба на книги, велосипеди, билети и записки, даване на частни уроци… и апартаменти под наем. Изпитът за правоспособност беше надвиснал над целия факултет като тъмен облак, затова бяха окачили

хвалебствени плакати за курсове, предлагащи подготовка за него. Ако потърсеше старателно, Марк сигурно щеше да намери дори няколко предложения за работа. В единия ъгъл на фоайето имаше автомати за закуски и малко кафене, но през ваканцията не правеха кафе.

Марк се отпусна в овехтял кожен стол и потъна в меланхолия. Истинско учебно заведение ли беше това или поредната печатница за дипломи? Отговорът вече му се изясняваше. За хиляден път му се прииска изобщо да не беше прекрачвал прага като нищо неподозиращ първокурсник. Сега, почти три години по-късно, беше превит под тежестта на заеми, които не си представяше да изплати някога. Ако имаше светлина в края на тунела, Марк не я виждаше.

Как изобщо бе хрумнало на някого да кръсти учебно заведение „Фоги Ботъм“? Мъгливо дъно? Все едно следването по право не беше достатъчно изтощително, та преди двайсет години някой светъл ум беше родил още по-потискащо име. Въпросният тип, вече покойник, бе продал „Фоги Ботъм“ на инвеститори от Уолстрийт, собственици на цяла поредица висши учебни заведения, които според слуховете носеха хубави приходи, но не фабрикуваха почти никакви юридически таланти. Оставаше загадка как се купуват и продават подобни заведения.

Марк чу гласове и побърза да напусне сградата. Тръгна пеша по „Ню Хампшър“ към Дюпон Съркъл, където се шмугна в „Креймър Букс“ за кафе и за да се постопли. Навсякъде ходеше пеша. Фордът му твърде често блокираше насред улицата и Марк го държеше на един паркинг зад Кафеза, винаги с пъхнат ключ в стартера. За жалост, никой не се изкушаваше да го открадне.

Когато се стопли, той бързо измина шест преки по Кънектикът авеню. Адвокатската кантора „Нес Скелтън“ заемаше няколко етажа в съвременна сграда близо до „Хилтън“. Миналото лято Марк беше успял да проникне вътре, след като бе приел да стажува срещу по-ниско заплащане от минималната заплата. В големите кантори използваха летните стажове, за да примамват студентите към бляскав живот. Не очакваха от тях почти никаква работа. Стажантите имаха нелепо лек график, придружен от билети за футболни мачове и покани за партита в прекрасните задни дворове на заможните партньори. Веднъж изкушени, те подписваха договор и след дипломирането си попадаха в мелачката на сточасовата работна седмица.

В „Нес Скелтън“ не беше така. Тук работеха само петдесет адвокати и фирмата беше далече под десетте най-добри. Клиентите й бяха браншови организации — „Соев форум“, „Пенсионирани пощенски служители“, „Съвет на производителите на говеждо и агнешко“, „Национални доставчици на асфалт“, „Трудоустроени жп работници“ — и неколцина военни доставчици, които отчаяно се бореха за своя дял от снабдяването със свинско. Тясната сфера на компетентност на фирмата, ако изобщо имаше някаква, беше да поддържа отношения с Конгреса. Лятната й стажантска програма целеше по-скоро използването на евтин труд, отколкото привличането на най-добрите студенти. Марк работеше усърдно и вършеше невъобразимо скучни неща. В края на лятото, когато получи смътно подобие на предложение за работа, след като издържи изпита за адвокатската колегия, той не можеше да реши да ликува ли, или да плаче. Въпреки това прие предложението — нямаше друго — и гордо стана един от малцината студенти на „Фоги Ботъм“ с бъдеще. През есента Марк предпазливо попритисна ментора си относно условията на предстоящото си наемане на работа, но не стигна доникъде. Можело да има сливане на дейности. Можело да има разделяне. Можело да има много неща, но трудовият договор не бил сред тях.

Затова Марк продължи да се навърта. Следобед, в събота, по празници — доскучаеше ли му, се отбиваше във фирмата винаги с широка престорена усмивка и готов да се заеме с досадната работа. Не беше ясно дали това му е от полза, но със сигурност нямаше да му навреди.

Менторът му се казваше Рандал, служител на фирмата от десет години, на крачка да стане партньор и поради това — под огромно напрежение. Без много шум освобождаваха всеки съдружник в „Нес Скелтън“, който не успееше да стане партньор за десет години. Рандал беше възпитаник на университета „Джордж Уошингтън“, което в йерархията се намираше едно стъпало под Джорджтаунския, но няколко над „Фоги Ботъм“. Йерархията беше ясна и строга, а най-педантичните й застъпници бяха правистите от „Джордж Уошингтън“. Те ненавиждаха високомерието на баровците от „Джорджтаун“, затова пък самите те с огромна охота се отнасяха още по-високомерно към възпитаниците на „Фоги Ботъм“. В цялата фирма вонеше на клики и снобизъм и Марк често се питаше как изобщо се бе озовал там, по

дяволите. Двама съдружници бяха от „Фоги Ботъм“, но толкова се стараеха да се разграничат от своята алма-матер, че не намериха време дори да се ръкуват с Марк. Всъщност сякаш го пренебрегваха повече от другите. Ама че начин да управляваш една кантора, мърмореше си той често под носа. Допускаше обаче, че всяка професия си има нива. Твърде силно се тревожеше за собствената си кожа, за да се безпокои къде са следвали право другите хищни акули. Имаше си свои проблеми.

Беше изпратил имейл на Рандал, за да го осведоми, че ще се отбие да поеме каквато неприятна работа се намира. Рандал го посрещна с лаконичното:

— Рано се връщаш.

Ами да, Рандал, а ти как прекара празниците? Много се радвам да те видя.

— Да, писна ми от празничните щуротии. Какво е положението?

— Две от секретарките са болни от грип — отговори Рандал и посочи купчина документи около трийсетина сантиметра. — Трябват ми по четиринайсет копия на тези документи, всичките сортирани и подредени.

Добре, обратно в копирната зала, помисли си Марк.

— Разбира се — отговори той, като че ли изгаряше от нетърпение да се заеме с тази работа.

Награби всички документи и ги свали в мазето — същинска тъмница, пълна с копирни машини. Прекара три часа в досадна дейност, за която нямаше нищо да му платят.

За малко да му домъчнее за Луи и за електронната му гривна.

2

Подобно на Марк, Тод Лусеро се вдъхнови да стане адвокат от пиянски разговори, които беше дочул в един бар. През последните три години забъркваше коктейли в „Олд Ред Кат“, приличащото на стара кръчма любимо заведение на студентите от „Джордж Уошингтън“ и „Фоги Ботъм“. След като завърши щатския колеж „Фростбърг“, той напусна Балтимор и се премести във Вашингтон да гради кариера. И тъй като не успя, се хвана на почасова работа в „Олд Ред Кат“ и скоро установи, че му харесва да налива бира и да бърка силни коктейли. Заобича живота в кръчмата, а и се оказа, че умее да си говори със сериозните пиячи и да успокоява по-буйните. Тод беше всеобщ любимец и се обръщаше на малко име към стотици редовни клиенти.

Много пъти през последните две години и половина си бе мислил да прекъсне следването си по право и да осъществи мечтата си да притежава бар. Баща му обаче беше категорично против. Господин Лусеро беше полицай в Балтимор и открай време притискаше сина си да завърши образованието си. Едно е да притискаш, друго е да плащаш обаче. Затова Тод беше попаднал в същия капан на лесните заеми, парите, от които отиваха в ръцете на алчните типове от „Фоги Ботъм“.

Двамата с Марк Фрейзиър се запознаха още първия ден по време на опознавателната обиколка, когато с грейнал поглед си представяха солидна кариера с тлъста заплата. Какви наивници заедно с още триста и петдесет като тях! Той си обеща да напусне след първата година, но баща му се разкрещя. Заради ангажимента си към бара Тод така и не намери време да обикаля канторите във Вашингтон и да си търси летен стаж. Обещаваше си да напусне и след втората година и да прекрати заема, но консултантът му настойчиво го посъветва да не го прави. Докато следваше, нямаше да бъде принуден да изпълнява почти непосилния план за погасяване, затова беше разумно да продължи със заемите, да завърши и да си намери доходоносна работа, благодарение на която поне на теория щеше накрая да погаси дълговете си. Сега

обаче, преди последния семестър, Тод прекрасно знаеше, че такава работа няма.

Как не взе сто деветдесет и пет хиляди долара от някоя банка и не си отвори бар! Вече щеше да печели като бесен и да се радва на живота.

Марк влезе в „Олд Ред Кат“ малко след като се стъмни, и се настани на любимото си място в края на бара. Удари леко с юмрук юмрука на Тод за поздрав и каза:

— Радвам се да те видя, човече.

— И аз — отговори Тод и плъзна към него заскрежена халба светла бира.

Тод беше толкова добре поставен, че можеше да черпи, когото си пожелае, затова Марк не беше плащал от години.

Студентите бяха заминали и в бара беше тихо. Тод се облегна на лакти и попита:

— Е, как са нещата?

— Ами цял следобед бях в „Нес Скелтън“ и подреждах в копирния център документи, които никой няма да прочете. Тъпа работа. Дори правните асистенти си вирят носа пред мен. Мразя това място, а още дори не са ме взели на работа.

— Още ли нямаш договор?

— Не, и с всеки изминал ден ситуацията става по-неясна.

Тод отпи набързо от халбата си, която държеше под барплота. Въпреки добрата си позиция не биваше да пие по време на работа, но шефа му го нямаше.

— Е, как беше Коледа в дома на семейство Фрейзиър?

— Хо-хо-хо. Издържах десет нещастни дни и си плюх на петите. Ами ти?

— Три дни, после дългът ме призова и се върнах на работа. Как е Луи?

— Сериозните обвинения остават, вероятността да влезе в затвора също. Би трябвало да ми е жал за него, но е трудно да съчувстваш на човек, който половин ден спи и половин ден се излежава на канапето, гледа „Съдия Джуди“ и се оплаква от електронната гривна на глезена си. Горката ми майка!

— Много строго го съдиш.

— Недостатъчно. И там е проблемът. Никой никога не е бил строг с Луи. Пипнаха го с трева, когато беше на тринайсет, той натопи приятел, а родителите ми се втурнаха да го защитават. Никога за нищо не са му търсили отговорност. За пръв път сега.

— Мамка му, човече. Не мога да си представя брат ми да влезе в затвора.

— Да, гадост. Иска ми се да му помогна, но няма как.

— За баща ти дори няма да питам.

— Не го видях, не се обади. Дори картичка не прати. На петдесет години е горд татко на тригодишно дете, така че сигурно се е правил на Дядо Коледа. Пъхнал е няколко играчки под елхата и се е хилел като кретен, когато хлапето се е втурнало по стълбите, врещейки от радост. Ама че нещастник!

Двама студенти влязоха в бара и Тод отиде да ги обслужи. Марк извади телефона си и провери за съобщения. Когато Тод се върна, го попита:

— Видя ли вече оценките?

— Не. На кого му пука? Всички сме отличници.

Резултатите във „Фоги Ботъм“ бяха пълна смешка. Студентите на всяка цена трябваше да завършат с блестящ успех, затова преподавателите раздаваха високи оценки като бонбони. И не късаха никого. Разбира се, по тази причина обучението беше доста вяло и напълно лишаваше завършващите от шанс за здравословна конкуренция. Посредствените студенти ставаха още по-посредствени. Нищо чудно, че изпитът за адвокатската колегия беше толкова огромно предизвикателство за тях.

— Не може да се очаква от свръхдобре платени преподаватели да преглеждат тестове през празниците, напи? — додаде Марк.

Тод отпи от бирата си, наведе се още по-близо до него и каза:

— Имаме по-голям проблем.

— Горди ли?

— Горди.

— Точно от това се страхувах. Пратих му няколко есемеса и се опитах да му звънна, но телефонът му е изключен. Какво става?

— Кофти работа — отговори Тод. — Прибрал се за Коледа, но през цялото време се карали с Бренда. Тя настоява за голяма сватба в

църква с хиляда гости. Горди обаче не иска да се жени. Майка му има какво да каже по въпроса. Двете майки престанали да си говорят и работата се развалила.

— Те ще се женят на петнайсети май, Тод. Доколкото си спомням, с теб ще бъдем шафери.

— Не се надявай много. Горди вече се е върнал в града и е зарязал лекарствата. Зола се отби днес следобед и ми каза.

— Какви лекарства?

— Дълга история.

— Какви лекарства?

— Горди има биполярно разстройство, Марк. Открили са му го преди няколко години.

— Майтапиш се!

— Как ще се майтапя с такова нещо? Има биполярно разстройство, а според Зола е спрял да си пие лекарствата.

— Защо не ни е казал?

— Не мога да отговоря на този въпрос.

Марк отпи голяма глътка от бирата си и поклати глава.

— И Зола ли се е върнала? — попита той.

— Да, явно с Горди са долетели обратно, за да се позабавляват няколко дни, но не съм сигурен, че им е много весело. Според нея той е зарязал лекарствата преди около месец, докато учехме за последните изпити. Ту се държи като шантав и не го свърта на едно място, ту изпада в ступор, след като обърне няколко текили и дръпне малко трева. Говори откачени работи: щял да зареже следването и да замине за Ямайка — със Зола, разбира се. Тя се притеснява да не би Горди да направи глупост и да си посегне.

— Горди е тъпак. Сгоден е за гаджето си от гимназията — сладурана, която по една случайност има и пари, а сега движи с африканка, чиито родители и братя са в страната без редовни документи. Глупак и още как.

— Горди е загазил, Марк. От няколко седмици се е пуснал по пързалката и се нуждае от помощта ни.

Марк бутна бирата леко напред и сключи ръце на тила си.

— Като че ли си нямаме достатъчно грижи. И как точно се очаква да му помогнем?

— Ти ми кажи. Зола се старае да не го изпуска от очи и иска да се видим довечера.

Марк се разсмя и отпи глътка.

— Какво смешно има? — попита Тод.

— Нищо, само си представи какъв скандал ще избухне в Мартинсбърг, Западна Вирджиния, ако се разчуе, че Гордън Танър, чийто баща е църковен настоятел и чиято годеница е дъщеря на известен лекар, е мръднал, прекъснал е следването си в юридическия и е заминал за Ямайка с мюсюлманка от Африка.

— Не виждам нищо смешно.

— Ами постарай се, де. Адски е смешно.

Само че не им беше до смях.

— Виж, Тод, не можем да го принудим да си пие лекарствата. Ще ни пребие и двамата, ако се опитаме.

— Той се нуждае от помощта ни, Марк. Приключвам довечера в девет и отиваме.

Мъж с хубав костюм седна на бара и Тод отиде да вземе поръчката му. Марк се посвети на бирата си и потъна в още по-дълбоко униние.

3

Три години преди раждането на Зола Мал родителите й бяха избягали от Сенегал. Установили се бяха в един от бедните квартали на Йоханесбург с двамата си синове и си намираха работа като миячи на съдове и копачи на канали. Две години по-късно бяха спестили достатъчно, за да се качат на кораб. Прибягнаха до услугите на трафикант на хора, на когото платиха за нелегално пътуване до Маями на борда на либерийски товарен кораб заедно с още десетина сенегалци. Стъпиха благополучно на сушата, където ги посрещна техен чичо и ги откара в дома си в Нюарк, Ню Джърси, където живяха в двустаен апартамент в сграда, населена с други сенегалци, до един без зелена карта.

Година след пристигането им в САЩ в университетската болница в Нюарк се роди Зола и незабавно стана американска гражданка. Докато родителите й работеха на две-три места, където им плащаха само в брой, и то минималната надница, Зола и братята й ходеха на училище и се асимилираха в общността. Практикуваха религията си като вярващи мюсюлмани, но Зола още от малка беше изкушена от западните нрави. Баща й беше строг човек, който настояваше английският да заеме мястото на родните им волоф и френски. Момчетата научиха новия език и у дома помагаха на родителите си да го усвоят.

В Нюарк семейството се местеше често, все в тесни жилища, всяко следващо малко по-голямо от предишното и все в близост до други сенегалци. Всички живееха в страх от депортиране, но се успокояваха, че са твърде много — така си внушаваха. Всяко почукване на вратата предизвикваше ледена тръпка. Стремяха се в никакъв случай да не се забъркват в неприятности, учеха Зола и братята й да не привличат излишно внимание. Зола имаше необходимите документи, но съзнаваше, че семейството й е изложено на риск. Ужасяваше се да не би родителите и братята й да бъдат арестувани и изпратени обратно в Сенегал.

На петнайсет започна първата си работа като миячка на съдове в закусвалня срещу нищожно заплащане, в брой, разбира се. Братята й също работеха. Цялото семейство живееше икономично и пестеше.

Когато не работеше, Зола учеше. Завърши гимназия с висок успех и се записа в общински колеж задочно. Неголяма стипендия й позволи да премине в редовно обучение. Получи работа и в библиотеката на колежа. Продължи да мие съдове обаче, да чисти по домовете с майка си и да гледа децата на семейни приятели с по-хубава работа. Най-големият й брат се ожени за американка, която не беше мюсюлманка, и макар че така по-лесно щеше да получи гражданство, бракът му предизвика сериозни търкания между него и родителите им. Братът на Зола и съпругата му се преместиха в Калифорния, за да започнат нов живот.

На двайсет Зола напусна дома си и се записа в щатския университет в Монтклеър. Живя в общежитие с две американки с ограничени средства като нея. Избра да учи счетоводство, защото й харесваше да работи с цифри и финансите й се удаваха. Учеше прилежно, когато й позволяваше времето, но жонглираше с две, понякога и с три работи, което нерядко спъваше следването й. Съквартирантките й я въведоха в света на купоните и се оказа, че те също й се удават. Заради строгата мюсюлманска забрана да се пие алкохол, пък и защото наистина никак не й харесваше, не пиеше, но беше по-податлива към други изкушения, най-вече мода и секс. При ръст почти метър и осемдесет често й казваха колко великолепно изглежда с прилепнали джинси. Първото й гадже с удоволствие я научи на всичко за секса. Второто я въведе в света на леките наркотици. В края на първи курс тя тайно и непокорно се смяташе за мюсюлманка, която не практикува религията си, но родителите й нищо не подозираха.

Не след дълго те щяха да се изправят пред по-сериозен проблем. През зимния семестър на последната година от следването на Зола баща й беше арестуван и прекара две седмици в ареста, преди да му уредят гаранцията. По онова време той работеше за някакъв бояджия — също сенегалец с нередовни документи. Оказа се, че шефът му предложил по-ниска цена за боядисването на интериора на голям административен комплекс в Нюарк от друг бояджия, член на браншовия профсъюз. Профсъюзният член осведомил Имиграционния

и митнически надзор (ИМН) за наемането на незаконно пребиваващи в страната работници. Дори само това провинение беше достатъчно сериозно, но уж липсвали и канцеларски консумативи, за което също бяха размахани гневно пръсти. Бащата на Зола и още четирима работници без редовни документи бяха обвинени в кражба в големи размери. Връчили му призовка да се яви пред имиграционния съд и обвинителен акт по наказателно дело.

Зола нае адвокат, който твърдеше, че е специалист в материята, и семейството му плати хонорар от девет хиляди долара — на практика изгребаха спестяванията си. Адвокатът се оказа много зает и рядко отговаряше на обажданията им. Тъй като родителите й и брат й се криеха в и около Нюарк, с адвоката трябваше да се оправя Зола. Тя презираше този дърдорко, който пресилваше истината, и щеше да го уволни, ако вече не му бяха платили хонорара. Нямаха пари да наемат друг. Уволни го обаче съдията, когато юристът не се яви в съда. В крайна сметка Зола успя да убеди някакъв адвокат от малка кантора да поеме делото и обвинението беше снето. Продължаваше да ги заплашва депортиране обаче. Делото се проточи и до такава степен погълна Зола, че се отрази на успеха й. След няколко посещения в съда Зола беше убедена, че адвокатите са или мързеливи, или глупави и че тя би се справила по-добре. Хвана се на въдицата с леснодостъпните федерални заеми, благодарение на които всеки можеше да следва право, и предприе първите храбри стъпки, които я отведоха във „Фоги Ботъм“. И сега, по средата на последния си курс в юридическия, Зола дължеше повече пари, отколкото можеше да си представи. Двамата й родители и Бо, нежененият й брат, все още бяха под заплаха от депортиране, въпреки че делата им бяха затънали в тресавището на имиграционните съдилища.

Зола живееше на Двайсет и трета улица в сграда, която не беше порутена колкото Кафеза, но в много отношения приличаше на него. Беше населена със студенти, натъпкани в тесни и евтино обзаведени апартаментчета. В началото на трети курс Зола се беше запознала с Гордън Танър, красив и атлетичен рус младеж, който живееше точно срещу нея. Двамата постепенно започнаха обречена връзка и не след дълго заговориха да заживеят заедно, за да спестят пари, разбира се. В

крайна сметка Гордън заряза идеята заради Бренда, сладката му годеница у дома, която обичаше големия град и често го посещаваше.

За Гордън се оказа трудно да се оправя с две жени. Беше сгоден за Бренда, откакто се помнеше, а сега отчаяно искаше да избегне брака. Проблемите със Зола бяха съвсем различни и той никак не беше сигурен, че има смелостта да избяга с чернокожо момиче и повече да не види приятелите и близките си. Като се добавеха и напрежението заради нищожния — на практика несъществуващ — шанс за работа, смазващият студентски заем и вероятността да се провали на адвокатския изпит, не беше чудно, че Гордън излезе от релси. Преди пет години му поставиха диагнозата биполярно разстройство. Лекарствата и психотерапията му се отразяваха добре и с изключение на един плашещ епизод в колежа животът му си беше съвсем нормален. Това се промени около Деня на благодарността през третата му година във „Фоги Ботъм“, когато престана да си пие лекарствата. Зола се изуми от резките промени в настроението му и накрая го притисна да говори. Той призна за състоянието си и отново започна да си взема лекарствата. Променливите му настроения секнаха за няколко седмици. Изпитите свършиха и двамата със Зола се прибраха у дома за празниците, колкото и да не им се искаше. Горди беше твърдо решен да предизвика окончателен разрив с Бренда и да провали сватбата. Зола пък изобщо не искаше да бъде със семейството си. Въпреки проблемите си баща й щеше да се почувства длъжен да изнася нескончаеми тиради и да й чете конско за греховния й западен начин на живот.

Седмица по-късно си бяха обратно във Вашингтон, но Горди все още беше сгоден и сватбата все още щеше да се състои на петнайсети май. Само че беше спрял лекарствата и поведението му беше непостоянно. Дни наред не излизаше от спалнята си, спеше с часове, после седеше, опрял брадичка в коленете си и вперил поглед в тъмната стена. Зола влизаше и излизаше, без да знае как да постъпи. Горди изчезна за три дни, но й изпрати есемес, че е във влака за Ню Йорк, за да „интервюира едни хора“. Бил по следите на мащабен заговор и имал много работа. Тя спеше в апартамента си, когато той влетя в четири часа една сутрин, започна да къса дрехите й и да настоява за секс. По-късно през деня отново изчезна да преследва лошите и да „изрови нещо мръсно“. Когато се върна, отново беше в маниакално състояние и

прекарваше часове пред лаптопа си. Забрани й да припарва до апартамента му, защото имал много работа.

Уплашена и изтощена, Зола най-накрая отиде в „Олд Ред Кат“ и поговори с Тод.

4

Зола ги посрещна на покритата площадка пред сградата и двамата я последваха нагоре по стълбите до апартамента й на втория етаж. Щом влязоха, тя затвори вратата и им благодари, че са дошли. Беше видимо притеснена, почти обезумяла.

— Къде е той? — попита Марк.

— Там — кимна тя към коридора. — Не ме пуска да вляза и не излиза. Мисля, че през последните два дни почти не е мигнал. Състоянието му непрекъснато се променя — в момента пращи от енергия.

— И не взема лекарства? — попита Тод.

— Явно не, поне не от аптеката. Подозирам, че се самолекува.

Спогледаха се, всеки чакаше другият да направи първата стъпка. Накрая Марк каза:

— Да вървим.

Тримата прекосиха коридора и Марк почука на вратата.

— Горди, Марк е. Тук съм с Тод и Зола, искаме да поговорим.

Мълчание. Едва доловимо откъм стаята се чуваше Спрингстийн. Марк почука отново и повтори думите си. Музиката секна. Някой ритна и събори стол или табуретка. Отново тишина, после бравата щракна. След няколко секунди Марк отвори вратата.

Горди стърчеше насред тясната стая само по стари спортни гащета на „Редскинс“, които приятелите му бяха виждали стотици пъти. Беше се вторачил в стената и не им обърна внимание, когато влязоха. В кухненския бокс отляво цареше пълен безпорядък, празни бирени кутийки и шишета от алкохол бяха струпани в мивката и пръснати по плотовете. По пода се въргаляха картонени чаши, мръсни салфетки и опаковки от сандвичи. Малката маса за хранене от дясната им страна беше цялата в листове, струпани на високи безредни купчини около лаптопа и принтера. Подът под масата беше отрупан с вестници, папки и захвърлени статии от списания. Канапето,

телевизорът, креслото и ниската масичка бяха изтикани плътно в единия ъгъл, сякаш в опит да се разчисти цялата стена.

Тя представляваше лабиринт от картони и десетки листове хартия, подредени по някаква налудничава логика и закрепени с цветни кабарчета или с тиксо. С черни, сини и червени маркери Горди се беше заел да подрежда огромен корпоративен пъзел, грандиозен заговор, като нишките водеха до зловещите лица на хората най-отгоре.

Самият той, изглежда, се взираше в лицата. Беше блед и изпит, видимо много отслабнал, а Марк и Тод не бяха забелязали подобно нещо две седмици по-рано по време на последните изпити. Приятелят им обичаше да спортува и често ходеше във фитнеса, но оформените мускули вече ги нямаше. Гъстата му руса коса, повод за огромна суета от негова страна, не беше мита от седмици и беше станала на клечки. Тримата огледаха него и състоянието на апартамента му и незабавно заключиха, че приятелят им е мръднал. Пред тях стоеше маниакален художник, който налудничаво и уединено работеше над огромно платно.

— Защо сте дошли? — попита Горди, извърна се и ги изгледа гневно.

Очите му бяха хлътнали, бузите се бяха вдлъбнали, брадата му беше на една седмица.

— Трябва да поговорим — каза Майк.

— Да, така е — съгласи се Горди, — обаче ще говоря аз, защото имам да ви казвам много неща. Разплетох цялата история. Спипах негодниците и сега трябва да действаме бързо.

Тод се обади колебливо:

— Добре, Горди, дойдохме да те изслушаме. Какво става?

Горди посочи канапето и спокойно каза:

— Заповядайте, седнете.

— Предпочитам да остана прав, ако нямаш нищо против, Горди — каза Майк.

— Имам! — сопна се приятелят му. — Имам против. Правете, каквото казвам, и всичко ще бъде наред. Хайде, сядайте.

Зъбеше им се, внезапно разярен, и изглеждаше готов да фрасне някого. Нито Тод, нито Марк щяха да издържат и десет секунди в юмручен бой с Горди. Бяха присъствали на две такива сбивания по

време на следването си и двете — бързи схватки в някой бар, в края на които прав оставаше само Горди.

Тод и Зола седнаха на канапето, а Марк си дръпна стола до кухненския плот. Невярващо се вторачиха в стената. Беше лабиринт от диаграми със стрелки във всички посоки, които свързваха десетки компании, фирми, имена и цифри. Горди се приближи към масата, където имаше полупразна бутилка текила от седемстотин и петдесет милилитра. Наля си в своята любима чаша за кафе и отпи, все едно е чай.

— Много си отслабнал, Горди — подметна Марк.

— Не съм забелязал. Пак ще напълнея. Не сме се събрали да обсъждаме теглото ми. — С чаша в ръка и явно без никакво намерение да предложи на приятелите си питие. Горди се приближи към стената и посочи снимката най-горе. — Това е Върховният сатана. Казва се Хайндс Ракли, адвокат от Уолстрийт, впоследствие започнал да се занимава с инвестиционни измами. Състоянието му е едва четири милиарда, недостатъчно в наше време нещастникът да намери място във „Форбс“. Маловажен милиардер, ама има всичко: огромно жилище на Пето авеню с изглед към парка, грамадно имение в Хамптънс, яхта, два частни самолета, съпруга кукла, обичайните неща. Завършил право в Харвард, после работил няколко години в голяма фирма. Не се вписал там, затова започнал самостоятелна практика със свои приятели, осъществил няколко сливания и сега е или собственик, или държи контрола на четири адвокатски кантори. И той като повечето милиардери е много срамежлив и предпочита уединението. Действа зад прикритието на много различни фирми. Издирил съм само няколко, но научих достатъчно.

Горди говореше на стената, с гръб към слушателите си. Хлътналите му ребра се очертаха, когато вдигна чашата към устата си. Беше измършавял потресаващо. Вече говореше спокойно, сякаш просто изреждаше факти, които е открил сам.

— Главният му инструмент е „Шайло Скуеър Файненшъл“, частна инвестиционна фирма, която се занимава с изкупувания на закъсали дружества със запорирано имущество — обичайните игри за Уолстрийт. „Шайло“ притежава солиден дял от „Варанда Капитал“, но не се знае колко точно, защото данъчните им документи съдържат минимални сведения. Въобще всичко, свързано с този тип, е пълна

измама. „Варанда“ пък притежава солиден дял от Бейтриъм Груп. Както знаете, „Бейтриъм“ заедно с много други фирми е собственик на скъпата ни юридическа алма-матер „Фоги Ботъм“. И още три такива. Не знаете обаче, че „Варанда“ притежава и нещо, наречено Лакър Стрийт Тръст в Чикаго, а „Лакър стрийт“ е собственик на още четири печеливши юридически учебни заведения. Това прави общо осем.

От дясната страна на стената в големи кутийки бяха написани имената на „Шайло Скуеър Файненшъл“, „Варанда Капитал“ и Бейтриъм Груп. Под тях в прегледна редица се мъдреха имената на осем учебни заведения: „Фоги Ботъм“, „Мидуест“, „Посейдон“, „Гълф Коуст“, „Галвестън“, „Бънкър Хил“, „Сентрал Аризона“ и „Стейтън Айланд“. Под всяко име имаше цифри и думи, изписани много дребно и нечетливи от другия край на стаята.

Горди пристъпи към масата и си доля умерено количество текила. Отпи, върна се до стената и се обърна към тримата си приятели.

— Ракли започнал да събира висшите учебни заведения по право преди десетина години, неизменно под различно прикритие, разбира се. Не е незаконно да притежаваш частен юридически колеж, от който да печелиш, обаче той въпреки това се старае всичко да е скрито-покрито. Сигурно се притеснява да не би някой да надуши малката му мръсна схема. Е, аз го спипах. — Горди отпи още глътка и ги изгледа с широко отворени и пламнали от гняв очи. — През две хиляди и шеста година умниците в Конгреса решили, че всеки срещнат трябва да има възможност да подобри живота си, като се образова по-добре, затова постановили в общи линии, че всеки, включително ние четиримата, може да заемем каквато сума ни е необходима, за да се сдобием с образователна степен. Заеми за всички, лесни пари. За обучението, за учебници, дори за издръжка, независимо колко са, гарантирани от федералното правителство, разбира се.

— Това е всеизвестно, Горди — отбеляза Марк.

— О, благодаря ти, Марк. Ако обичаш, просто седи там, мълчи си и ме остави аз да говоря.

— Слушам, сър.

— Не е всеизвестно обаче, че след като Ракли се сдобил с юридическите учебни заведения, те започнали бързо да се разрастват. През две хиляди и пета година във „Фоги Ботъм“ имало четиристотин

студенти. Когато ние се записахме през две хиляди и единайсета, записаните стигнали хиляда, колкото са и сега. Същото важи за другите му учебни заведения — всички имат по около хиляда студенти. Училищата закупили сгради, наели всеки що-годе грамотен преподавател, когото изкопали, платили големи пари на административни мениджъри с приемлива квалификация и, разбира се, се рекламирали като луди. Защо ли? Е, онова, което не е всеизвестно, е икономическият механизъм на тези учебни заведения.

Горди отпи още една глътка и се премести към десния край на стената, където имаше дъска, запълнена с цифри и изчисления.

— Сега малко изчисления за тях. Да вземем „Фоги Ботъм“. Прибират ни по четирийсет и пет хиляди годишно за обучението и всички издържат изпитите. Няма стипендии и субсидии, каквито предлагат истинските университети. Това прави общо четирийсет и пет милиона. На преподавателите плащат по около сто хиляди годишно — много по-малко от двеста и двайсет хиляди, колкото е заплатата в добрите учебни заведения, но въпреки това е цяло състояние за смешниците, които ни обучават. Непрекъснато има преподаватели, които си търсят работа и буквално молят за назначение, защото страшно обичат да работят със студенти, разбира се, не за друго. Училището обича да се хвали с ниското съотношение между студенти и лектори — десет към едно, — все едно сме разделени на приятни малки групи и ни преподават надарени професионалисти, нали така? Помните ли лудницата през първия семестър? Поне двеста човека се бяхме натъпкали в аудиторията на Стивън Пелтека.

— Как разбра какви са им заплатите? — прекъсна го Тод.

— Говорих с един от тях, издирих го. Преподава административно право на третокурсниците, при нас не е влизал. Уволнили го преди две години, защото идвал пиян на работа. Напихме се заедно и той ми разказа цялата история. Имам си източници, Тод, не дрънкам празни приказки.

— Добре, добре, просто питам.

— Както и да е. Във „Фоги Ботъм“ има около сто и петдесет преподаватели и те са най-големият разход, да кажем, петнайсет милиона годишно. — Горди посочи към обърканите, почти неразбираеми цифри. — После имаме администрацията на последния

етаж. Знаете ли, че некомпетентният ни декан взема осемстотин хиляди годишно? Не знаете, естествено. Деканът на Правния в Харвард получава половин милион на година, само че той не ръководи печатница за дипломи, където някой държи под око окончателната равносметка. Нашият декан има хубава професионална биография, на хартия е представителен, говори добре, когато изобщо говори, и се е доказал като доста способно лице на този рекет. Ракли плаща добре на деканите си и очаква от тях да продават мечтата за правно образование. Добавете, да кажем, още три милиона за другите раздути заплати по високите етажи, и може да се каже, че администрацията струва четири милиона годишно. Хайде щедро да ги направим пет, така разходите възлизат на двайсет милиона. Миналата година това място е глътнало четири милиона: за сградата, персонала и, разбира се, за маркетинга. Почти два милиона са отишли за привличането на още заблудени души, които да се запишат, да вземат заеми и да се устремят към бляскава кариера. Знам го от един приятел, който е много добър хакер. Той откри някои неща, не успя да открие други и се впечатли от компютърната ни защита. Обясни ми колко сериозно са се постарали да предпазят документацията си.

— Това прави двайсет и четири милиона — каза Марк.

— Бързо смяташ. Да закръглим на двайсет и пет. Следователно Върховният сатана прибира двайсет милиона годишно от добрия стар „Фоги Ботъм“. Умножете сумата по осем, и свят ще ви се завие от резултата.

Горди се прокашля и се изплю върху стената. Отпи от чашата си, преглътна бавно и направи няколко крачки.

— Е, как го прави Ракли? — попита той. — Продава мечтата, а ние налапваме въдицата. След като се разраснали за нула време, осемте му учебни заведения отворили врати за всички без значение от подготовката или резултатите от приемните тестове. Средният резултат на приетите в „Джорджтаун“, със сигурност най-доброто юридическо учебно заведение, е сто шейсет и пет точки. За Бръшляновата лига резултатът е още по-висок. Не знаем обаче средния резултат от тестовете във „Фоги Ботъм“, защото се пази като военна тайна. Моят хакер не успя да отвори файла, но може основателно да се предположи, че е под сто и петдесет точки, вероятно по-близо до сто и четирийсет. Огромен недостатък на тази порочна система е фактът, че

се приемат студенти с всякакъв резултат от тестовете, колкото и да е нисък. Смотаните юридически учебни заведения са достъпни за всеки, успял да получи заем, а както вече ви казах, буквално всеки може да го направи. Американската правна асоциация ще акредитира дори детска градина, ако се нарече юридическо учебно заведение. Никой не дава пет пари колко глупави са кандидатите, дори федералната програма за отпускане на заеми. Не искам да обидя присъстващите тук, ама нали си знаем успеха! Всички сме били достатъчно пияни, за да го обсъждаме, с изключение на Зола, разбира се, но тя има най-висок успех от нас четиримата. Затова дипломатично ще кажа, че средният успех на нашата група е сто четирийсет и пет точки. Процентно погледнато, шансовете ни да издържим изпита за правоспособност с такъв успех са около петдесет процента. Никой не ни го каза, когато кандидатствахме, защото не им пука за нас, искаха само парите ни. Прецакани сме от мига, в който са ни приели.

— Ха, на мен ли го казваш — поклати глава унило Марк.

— И не съм свършил — изстреля Горди, после ги заряза за малко, докато оглеждаше стената си.

Тримата отново се спогледаха уплашено и тревожно. Лекцията му беше интересна, но много повече ги безпокоеше състоянието на приятеля им.

— Забъркали сме се в тази каша, защото сме видели шанс да осъществим финансово непосилна мечта. Никой от нас не би трябвало да следва право, просто сме надскочили себе си. Не ни е мястото тук, но ни измамиха да повярваме, че сме създадени за доходоносна професия. Чиста проба маркетинг и обещания за страхотна кариера. Работа, работа, работа, хубава работа с висока заплата. А истината е, че такава работа просто няма. Миналата година големите фирми на Уолстрийт са предлагали по сто седемдесет и пет хиляди на завършилите с най-висок успех. Във Вашингтон — около сто и шейсет хиляди. От години слушаме за такива заплати и някак сме се убедили, че може и ние да си намерим. Вече знаем истината и тя е, че има някакви места със заплата около петдесет хиляди долара, нещо като работата, която ти, Марк, успя да докопаш, но още не знаеш колко ще ти плащат. Говорим за по-малки фирми, където натоварването е жестоко, а бъдещето — безперспективно. Големите фирми дават над сто и шейсет хиляди. А между тези два полюса няма нищо. Нищичко.

Ходим по интервюта, тропаме по врати, тършуваме из интернет, затова знаем колко зле са нещата на пазара на труда.

Тримата кимаха, най-вече за да го успокоят. Горди отпи отново, премести се пред лявата половина на стената и посочи:

— Ето и най-гадното нещо, за което вие не подозирате. Ракли е собственик на нюйоркска кантора, която се казва „Куин и Върдолиак“, може и да сте я чували. Аз не бях. В бранша я наричат просто „Куин“. Имат кантори в шест града, около четиристотин адвокати, не са една от стоте водещи фирми. Имат и малък клон тук, във Вашингтон, с трийсетина адвокати. — Горди посочи някакъв лист, на който името на фирмата беше изписано с едри букви. — „Куин“ се занимава предимно с финансови услуги, все от гадната страна на тази дейност. Просрочени ипотеки, отнемане на собственост, събиране на дългове, просрочени задължения, фалити и какво ли не, ако е свързано с неплатени дългове. Включително студентски заеми. В „Куин“ плащат добре, поне отначало. — Той посочи цветна брошура, забодена на стената с отгърнати три части. — Видях това преди четири години, когато обмислях дали да постъпя във „Фоги Ботъм“. Сигурно и вие сте го мярвали. С усмихнатата физиономия на някой си Джаред Молсън, който уж бил нает от фирмата с първоначална заплата от сто двайсет и пет хиляди долара. Помня как си помислих, че ако във „Фоги Ботъм“ завършват типове, които си намират такава работа, и аз искам да се запиша. Е, намерих господин Молсън и двамата с него си поговорихме дълго на чашка. Предложили му работа в „Куин“, но подписал договор едва след като издържал адвокатския изпит. Работил там шест години и напуснал — при това, защото заплатата му постоянно намалявала. Каза, че всяка година управата разглеждала финансовия баланс и решавала, че се налагат съкращения. Миналата година взел малко над сто хиляди и си казал: майната му. Сподели ми, че живеел като бедняк, изплатил голяма част от дълга си, а сега продавал недвижими имоти и в свободното време карал кола за „Убер“. Фирмата разчитала на нископлатен труд, а самият той се чувствал използван от пропагандната машина на „Фоги Ботъм“.

— И не е единственият, нали? — попита Тод.

— О, не. Молсън е един от многото. „Куин“ имат готин уебсайт, а аз прочетох биографиите на всичките им четиристотин адвокати. Трийсет процента са от юридическите училища на Ракли. Трийсет

процента! И така, приятели, Ракли ги наема на завидно добри заплати, после използва усмихнатите им физиономии и разказите за огромния им успех за собствените си рекламни цели.

Горди замълча, отпи от чашата си и им се ухили самодоволно, като че ли очакваше аплодисменти. Приближи се до стената и посочи друго лице — черно-бяла снимка на копирна хартия, една от трите точно под Върховния сатана.

— Този мошеник е Алан Грайнд, адвокат от Сиатъл с ограничено партньорство във „Варанда“. Грайнд е собственик на адвокатска кантора „Кинг и Розуел“, един от второстепенните играчи с двеста адвоката в пет града, предимно на запад. — Горди посочи вляво, където „Кинг и Розуел“ заемаха място редом до „Куин и Върдолиак“. — Четирийсет и петима от всичките двеста адвокати на Грайнд са от въпросните осем юридически училища.

За пореден път Горди надигна чашата и се приближи до масата да си долее.

— Цялата бутилка ли ще изпиеш? — попита Марк.

— Ако поискам.

— Май ще е по-добре да забавиш темпото.

— А ти може би ще е по-добре да се тревожиш за себе си. Не съм пиян, просто съм достатъчно замаян. Пък и кой си ти да ми държиш сметка?

Марк пое дълбоко дъх и подмина забележката на Горди. Мозъкът му определено щракаше добре. Въпреки немарливия си вид приятелят му явно се владееше, поне за момента. Той се приближи до стената и посочи снимките.

— Този тип в средата е Уолтър Болдуин. Ръководи кантора в Чикаго, която се казва „Спан и Тата“, с триста адвокати в седем града в цялата страна. Същата работа, същото предпочитание към завършилите нереномирани учебни заведения. — Горди насочи пръст към третото лице под Ракли. — Последен от тази група е господин Марвин Джокъти, старши партньор в бруклинската кантора „Ратлиф и Косгроув“. Същото положение, същият бизнес модел.

Горди отпи още една глътка и се полюбува на работата си. Обърна се и измери с поглед тримата.

— Не искам да изтъквам очевидното, но Ракли държи в подчинение четири фирми с хиляда и сто адвокати в двайсет и седем

кантори. Те наемат достатъчно от възпитаниците на висшите му училища, та той да се перчи и наивници като нас да се стичат с огромни суми, обезпечени от Конгреса. — Гласът му изведнъж се разтрепери и прозвуча кресливо. — Идеално! Направо красота! Тлъста измама с учебни заведения без никакъв риск. Ако ние просрочим задълженията си, данъкоплатците ще ги покрият. Ракли приватизира печалбата, а със загубите натоварва обществото.

И най-неочаквано той запокити чашата си към стената. Тя отскочи от тънкия гипсокартон и се търкулна на пода. Горди седна, облегна се на стената с лице към приятелите си и протегна крака. Стъпалата му бяха почернели от мръсотия.

Трясъкът ехтя няколко секунди. Тримата наблюдаваха Горди и мълчаха. Дълго. Марк погледна към стената и се опита да проумее целия заговор. Нямаше причина да се съмнява в изследването на Горди. Тод също се взираше в стената като омагьосан. Зола се беше вторачила в домакина и се чудеше какво ще го правят.

Най-накрая Горди се обади почти шепнешком:

— Аз дължа двеста седемдесет и шест хиляди, като включим и този семестър. А ти, Марк?

Нямаха тайни. Четиримата се познаваха прекрасно.

— С този семестър са двеста шейсет и шест — отговори Марк.

— Тод?

— Сто деветдесет и пет.

— Зола?

— Сто деветдесет и една.

Горди поклати глава и се засмя, но не весело, а невярващо.

— Почти един милион. Кой здравомислещ човек би заел на нас, четиримата, един милион долара?

В момента това наистина изглеждаше нелепо, дори комично. След още една продължителна пауза Горди заяви:

— Няма измъкване. Подведоха ни, измамиха ни и ни заблудиха да стигнем до това ужасно положение. Няма измъкване.

Тод бавно се изправи и пристъпи към стената. Посочи към средата и попита:

— Кой е Сорван Лендърс?

Горди отново изсумтя, престорено развеселен, и отговори:

— Останалата част от историята. Чрез друга компания и този Сорван Ракли има повече кухи фирми, отколкото са витрините в евтин търговски център, и притежава „Сорван Лендърс“, четвъртата по големина частна институция за студентски заеми. Ако държавните пари не ви стигат, ориентирате се към частните, където — боже, каква изненада! — лихвите са по-високи, а в сравнение с типовете, които събират дълговете, мафиотите изглеждат като бойскаути. „Сорван“ също отпуска студентски заеми и има около деветдесет милиона в портфолиото си. Компанията расте. Явно Ракли е надушил кръв и в частния сектор.

— А какво е „Пасант“? — попита Тод.

Поредната порция измъчен смях. Горди бавно се изправи на крака. Приближи се до масата, грабна бутилката и отпи продължително. Намръщи се, преглътна мъчително, изтри устата си с ръка и накрая заговори:

— „Пасант“ са пълни нищожества, третата по големина фирма в страната за събиране на студентски заеми, чист рекет. Намира се под контрола на Министерството на образованието, за да „обслужва“, както казват, студентския дълг. Наивници като нас дължат сума над един трилион долара. „Пасант“ са шайка престъпници, съдени много пъти за насилствено събиране на дългове. Ракли е собственик на солиден дял от фирмата. Този човек е истинско зло.

Горди се приближи до канапето и седна до Зола. Докато минаваше покрай него, Марк долови силната воня от тялото му. Тод отиде в кухненския бокс, заобикаляйки боклуците по пода, отвори хладилника и извади две кутийки бира. Подаде едната на Марк и двамата си ги отвориха. Зола потри крака на Горди, сякаш без да забелязва миризмата му.

Марк кимна към стената и попита:

— Откога работиш по това?

— Няма значение. Историята продължава, ако искате да я чуете цялата.

— Чух достатъчно — каза Марк. — Поне засега. Какво ще кажете да отидем да хапнем пица? „При Марио“ още е отворено.

— Страхотна идея — възкликна Тод, но никой не помръдна.

Накрая Горди каза:

— Родителите ми са на пангара с деветдесет хиляди от моя дълг — частно задължение, което мъкна от колежа. Можете ли да повярвате? Колебаеха се, и то с основание, но аз ги натиснах. Какъв глупак съм! Баща ми печели петдесет хиляди годишно от продажбата на селскостопанско оборудване и не дължеше нищо, докато аз не започнах да вземам заеми. Майка ми работи на половин работен ден в училището. Излъгах ги, казах им, че съм си намерил страхотна работа и ще си плащам вноските. Излъгах и Бренда — мисли си, че ще живеем в големия град, където всеки ден ще отивам на работа, издокаран с хубав костюм и устремен към върха. Хора, загазил съм и не виждам начин да се измъкна.

— Ще оцелеем, Горди — заяви Марк, но неособено убедено.

— Ще издържим — потвърди и Тод, без да уточнява какво точно.

Следването? Връщането на заема? Липсата на работа? Или нервния срив на Горди? В момента ги дебнеха толкова много предизвикателства.

Настъпи поредната дълга и страшна пауза.

— Как може да разобличим Ракли? Смятах да говоря с някой репортер, който води правната рубрика на „Поуст“ или може би на „Джърнъл“. Дори се канех да заведа дело срещу този мошеник. Само си помислете за хилядите млади глупаци като нас, които са на същия потъващ кораб и с удоволствие биха разстреляли този тип, когато истината се разчуе.

— Не виждам основания за дело — възрази Марк. — Да, схемата му е блестяща, обаче не е направил нищо подсъдно. Няма закон срещу собствениците на печатници за дипломи, макар че той се старае да не се афишира като такъв. Адвокатските му фирми могат да наемат, когото си поискат. Низко, несправедливо и измамно, но не е достатъчно за съдебно дело.

— Съгласен съм — каза Тод, — но ми допада идеята да помогнем на някой разследващ журналист да закове този тип.

— Нямаше ли случай със студентка по право от Калифорния, която осъдила университета си, защото не успяла да си намери работа?

— Да, заведени са няколко такива дела, но освен делото в Калифорния всички са прекратени. Нейното стигнало до съдебна зала и заседателите отсъдили в полза на учебното заведение — отговори Марк.

— Няма да се откажа от съдебното дело — заяви Горди. — Това е най-добрият начин да разобличим Ракли. Само си представете призоваването на свидетелите.

— Голямо забавление, но той не е глупав — изтъкна Марк. — Мамка му, има си собствени адвокатски кантори! Само си помисли колко тежка артилерия ще мобилизира срещу теб. Ищците ще има да се ровят в документи поне пет години.

— Ти какво знаеш за съдебните дела? — попита Горди.

— Всичко. Завършил съм „Фоги Ботъм“.

— Аз се оттеглям.

Нескопосаният опит за шега приключи и всички се вторачиха в пода. Накрая Тод каза:

— Хайде, Горди, да отидем да хапнем пица.

— Никъде няма да ходя, но мисля, че вие трябва да се разкарате.

— Тогава и ние никъде няма да ходим — отсече Марк. — Оставаме тук.

— Защо? Не ми трябват бавачки. Чупката!

Все още прав, Тод се приближи до канапето и сведе очи към Горди.

— Да поговорим за теб, Горди, за теб и за твоето състояние. Не спиш, не ядеш, не се къпеш. Пиеш ли си лекарствата?

— Какви лекарства?

— Стига, Горди. Ние сме ти приятели, дошли сме да ти помогнем — увери го Марк.

Горди се обърна към Зола и изръмжа:

— Какво си им казала?

Тод изпревари отговора на Зола:

— Нищо. Нищо не ни е казала, но ние не сме слепи, Горди, ние сме твоите най-близки приятели, а ти се нуждаеш от помощ.

— Не ми трябват лекарства. — Горди скочи на крака, профуча покрай Тод и влезе в спалнята си. След броени секунди се провикна: — Изчезвайте от тук! — и затръшна вратата.

Поеха дълбоко дъх и се спогледаха. След малко вратата се отвори и се показа Горди. Грабна бутилката текила и им нареди:

— Хайде! Чупката! — После пак се скри в стаята си.

Цяла минута не се чуваше нито звук. Зола се изправи и прекоси дневната. Долепи ухо до вратата и се ослуша, после се отдръпна и

прошепна:

— Мисля, че плаче.

— Страхотно — промърмори Марк.

Мина още една минута.

— Не можем да го оставим — каза Тод.

— В никакъв случай — съгласи се Марк. — Хайде да се редуваме. Аз ще съм първа смяна на канапето.

— Аз не мърдам от тук — категорична беше Зола.

Марк огледа дневната и си допи бирата.

— Добре, това май ще свърши работа.

Тод се приближи до хладилника, отвори си още една бира и излезе. Марк угаси лампите и се настани на стария дървен стол. Недалече от него Зола се сгуши на канапето.

— Очертава се дълга нощ — прошепна той.

— Не бива да говорим — предупреди го тя. — Стените са тънки и той може да ни чуе.

— Добре.

Дигиталният часовник на микровълновата печка светеше синкаво и сякаш по-ярко, след като очите им привикнаха с тъмното. Очертаваше силуетите на малката маса, компютъра и принтера. В стаята цареше пълен покой. Двамата приятели бяха будни. Откъм спалнята не се чуваше нито звук. От коридора долу звучеше тиха далечна музика. След десетина минути Марк си извади мобилния и прегледа съобщенията и имейлите си. Нищо съществено. Следващите десет минути му се сториха като цял час, а столът стана още по-неудобен.

Марк се взираше в стената. Не виждаше снимката на Хайндс Ракли, обаче усещаше как той ги гледа самодоволно. В момента обаче не Ракли и неговият грандиозен заговор занимаваха Марк. Той се тревожеше за Горди. Най-голямото им предизвикателство утре щеше да е да заведат приятеля си на лекар.

5

В два през нощта Тод се шмугна безшумно в апартамента на Горди и завари Марк и Зола заспали. Той разтърси Марк и прошепна:

— Мой ред е.

Марк стана, протегна схванатите си мускули и стави, прекоси коридора и се строполи на канапето на Зола.

Преди зазоряване Горди се надигна от леглото и си навлече джинсите, суичъра, чорапите и джинсовото яке. Взе туристическите си обувки, застана до вратата и се ослуша. Знаеше, че другите са в дневната и го дебнат да се размърда. Тихо отвори вратата на спалнята, пристъпи в дневната, различи силуетите им на канапето и стола, чу ги как дишат тежко и тихо се запъти към входната врата. В края на коридора обу обувките си и излезе от сградата.

Зола се събуди с първите слънчеви лъчи и се надигна. Щом видя вратата на спалнята отворена, светна лампата и установи, че Горди е успял да избяга.

— Няма го! — извика тя. — Изчезнал е!

Тод скочи от стола и влетя покрай нея в спалнята — малко квадратно пространство, където никой не можеше да се скрие. Прерови дрешника му, надникна в банята и се провикна:

— Мамка му! Какво стана?

— Станал е и е излязъл — отговори тя.

Двамата се спогледаха невярващо, после отидоха да съобщят новината на Марк. Тримата бързо слязоха по стълбите и притичаха по коридора на първия етаж към задната врата на сградата. На паркинга имаше десетина коли, но нито една не беше на Горди. Малката му мазда беше изчезнала точно както се опасяваха. Зола звънна на мобилния на Горди, но той не вдигна. Върнаха се да заключат апартаментите и отидоха в кафене през три преки, където се настаниха в едно сепаре и се опитаха да набележат план за действие.

— Няма как да го намерим в този град — каза Марк.

— Той не иска да го намерим — изтъкна Тод.

— Да извикаме ли полиция? — попита Зола.

— И какво да им кажем? Че приятелят ни е изчезнал и може да се нарани? Ченгетата ще са заети с убийствата и изнасилванията от предишната нощ.

— Ами родителите му? — попита Тод. — Те сигурно нямат представа за състоянието му.

— Не — поклати глава Марк, — Горди ще ни намрази завинаги. Пък и какво могат да направят техните? Да пристигнат светкавично в големия град и да започнат да го издирват?

— Съгласен съм, но Горди има лекар някъде — или тук, или у дома. Специалист, който го познава, който го е лекувал, предписал му е лекарствата, някой, който знае, че той е зле. Ако кажем на родителите му, поне ще осведомят лекаря. Няма значение, че ще ядосаме Горди, ако успеем да му осигурим някаква помощ.

— Звучи логично — съгласи се Зола. — Освен това лекарят му е тук. Горди ходи веднъж месечно.

— Знаеш ли как се казва?

— Не. Опитах се да разбера, но ударих на камък.

— Добре, може би по-нататък, но най-напред трябва да намерим Горди.

Пиха кафе и размишляваха над възможностите да го открият в големия град. Сервитьорката им предложи закуска. Отказаха. Никой нямаше апетит.

— Хрумва ли ти нещо? — попита Марк Зола.

— Ами, не — поклати глава тя. — През последната седмица той изчезна два пъти. Първия път ходил с влак до Ню Йорк. Нямаше го три дни. Когато се върна, не каза много, само че бил по дирите на Върховния сатана. Мисля, че беше говорил с няколко души там. Остана ден-два, през повечето време бяхме заедно. Пиеше и спеше много. А после, когато се прибрах от работа, отново го нямаше. Два дни никаква вест. Тогава намерил онзи преподавател, уволнения от „Фоги Ботъм“.

— Ти знаеше ли с какво се е захванал? — попита Тод.

— Не. Преди два дни Горди се заключи в апартамента си и отказа да ме вижда. Мисля, че тогава е разместил мебелите и се е заловил с тази чудесия на стената.

— Какво ти е известно за състоянието му? — попита Марк.

Тя пое дълбоко дъх и се поколеба.

— Момчета, това е поверително, нали разбирате? Закле ме да пазя тайна.

— Стига, Зола, всички сме в една лодка — подкани я Марк. — Разбира се, че е поверително.

Тя се озърна да провери дали не ги слуша някой.

— През септември намерих хапчетата му и си поговорихме. Открили биполярното му разстройство, когато бил в колежа, но не казал на никого, дори на Бренда. Споделил с нея по-късно, така че тя знае. Благодарение на психотерапията и на лекарствата досега успявал да държи положението под контрол.

— Изобщо нямах представа — каза Марк.

— Нито пък аз — обади се и Тод.

— Не е необичайно за хора с биполярно разстройство да стигат до момент, когато вече не се нуждаят от лекарства — продължи Зола. — Чувстват се прекрасно и си внушават, че могат да живеят и без хапчета. Затова спират да ги пият, не след дълго състоянието им главоломно се влошава и те често започват да се самолекуват. Точно това се случи с Горди, само че той беше изложен и на друг натиск. Цялата бъркотия в университета, невъзможността да си намери работа, заемите и отгоре на всичко го притискаха за сватбата. Още на Деня на благодарността беше зле, но се стараеше да го прикрива.

— Ти защо не ни каза?

— Защото той щеше да ме намрази. Вярваше, че ще събере сили и ще оцелее някак. Сега, като се замисля, през повечето време си беше добре. Смяната на настроенията му обаче стана по-рязка и започнала пие повече.

— Трябваше да ни кажеш — настоя Марк.

— Не знаех какво да правя. За пръв път ми се случва такова нещо.

— Няма полза от обвинения — каза Тод на Марк.

— Съжалявам.

Тод погледна дисплея на мобилния си и оповести:

— Наближава осем, а от Горди няма нищо. На обед трябва да съм на смяна в бара. Вие какво ще правите днес?

— Аз съм на работа от десет за няколко часа — отговори Зола, която беше наета временно в малка счетоводна фирма.

— Върнах се по-рано, за да се махна от къщи, и се надявах да направим план заедно да учим за адвокатския изпит, но всъщност не ми се учи. Мисля да се отбия в „Нес Скелтън“, да се подмажа на бъдещите си шефове и да се постарая да изглеждам незаменим. Безплатно, естествено. Не се съмнявам, че им трябва помощ в копирния център — каза Марк.

— Явно много обичаш правото — отбеляза Тод. — Аз ще свърша по-полезни неща в бара.

— Благодаря.

— Сега можем само да чакаме — въздъхна Зола.

Тод плати кафето и тримата излязоха. Още преди следващата пряка, телефонът на Зола завибрира. Тя го извади от джоба си, погледна дисплея, спря и каза:

— Горди е. Арестували са го.

В 4:35 сутринта Горди беше спрян, след като полицай забеляза маздата му да лъкатуши по платното. Той се препъна по време на теста за алкохол на място, но накрая се съгласи да духне. Портативният дрегер показа 1.1 промила, незабавно му щракнаха белезниците и го натикаха на задната седалка на патрулката. Изтеглиха на буксир колата му до наказателния паркинг. В централното управление отново го провериха с дрегер и резултатът се потвърди. Снеха му отпечатъци, снимаха го и го вкараха в изтрезвителното заедно с още шестима души. В осем сутринта пристав го заведе в неголяма стая, подаде му мобилния и му обясни, че може да го използва само веднъж. Горди се свърза със Зола, после приставът му взе телефона и го върна в килията.

Трийсет минути по-късно тримата му приятели влязоха в централното управление, минаха през детектора за метал и бяха насочени към просторна зала, където роднините и приятелите идваха да приберат своите близки след тежката нощ. Покрай три от стените имаше столове, по които бяха пръснати списания и вестници. Зад голямо стъкло в далечния край се виждаха двама униформени чиновници, погълнати от документация. Наоколо се навъртаха ченгета, някои разговаряха с напрегнатите и замаяни посетители. Бяха десетина — родители, съпрузи, приятели, — с еднакво уплашени изражения и неспокойни жестове. Двама мъже с лоши костюми и очукани

куфарчета, изглежда, се чувстваха в свои води. Единият си говореше с полицай, който явно го познаваше добре. Другият се беше усамотил с двойка на средна възраст. Жената плачеше.

Марк, Тод и Зола си намериха места в единия ъгъл и огледаха обстановката. Няколко минути по-късно Марк се приближи до гишето и се ухили глупашки на служителката. Обясни, че е дошъл да вземе приятеля си Гордън Танър, и жената се зарови в някакви документи. Кимна му към столовете и отговори, че ще отнеме известно време. Марк се върна на мястото си между Зола и Тод.

Адвокатът, който си говореше с полицая, ги наблюдаваше внимателно и не след дълго се приближи. Костюмът му с жилетка беше от гладък и лъскав плат. Черните му обувки лъщяха и имаха остри, леко вирнати върхове. Ризата му беше бебешкосиня, а бледозелената вратовръзка с дебел възел не отиваше на нищо. На китката си носеше голям златен часовник с диаманти, а на другата имаше две дебели златни гривни. Косата му беше зализана назад и прибрана зад ушите. Без да се усмихва, човекът зададе обичайния си въпрос:

— Шофиране в нетрезво състояние ли?

— Да — отговори Марк.

Мъжът вече раздаваше визитните си картички. *Даръл Кромли, адвокат. Специалист по случаи на шофиране в нетрезво състояние.* И тримата получиха визитки, а Даръл попита:

— Кой е късметлията?

— Приятелят ни — отговори Тод.

— За пръв път ли му е? — доволно попита Даръл.

— Да, за пръв път — отговори Марк.

— Много съжалявам за случилото се. Мога да помогна. Само с това се занимавам — със случаи на шофиране в нетрезво състояние. Познавам всички ченгета, съдии, чиновници, пристави, знам системата на петте си пръста. Аз съм най-добрият в областта.

Марк се постара гласът му да не издава и капка интерес към евентуалното наемане на този тип, когато попита:

— Добре, какво да очакваме?

Даръл сръчно придърпа един сгъваем стол, седна с лице към тримата и незабавно изстреля въпроса:

— Име?

— Гордън Танър.

— Дрегерът явно е отчел доста над допустимото, така че нямаме много ходове. Най-напред трябва да платите двеста долара, за да го измъкнете. Лична гаранция. Ще го обработят след около час и ще го пуснат. Ще ви струва още сто да освободите колата му — на наказателния паркинг е. Предвидете си около половин час за тази работа. Ще му назначат дата за явяване пред съда след около седмица. И тогава е моята роля. Хонорарът ми е хилядарка в брой.

— Ще запази ли книжката си? — попита Тод.

— Разбира се, до произнасянето на присъдата след около месец. След това ще я изгуби за година и ще плати глоба пет хиляди долара, но аз мога да издействам отмяната й. Предлагам ви добра сделка, нали? Очакват го и пет нощи арест, но и това мога да го уредя. Ще го запишем за общественополезен труд и няма да стои в ареста. Повярвайте ми, знам си работата. Вие учите ли нещо?

— Да, студенти по право сме — отговори Марк.

Не възнамеряваше да каже къде.

— В Джорджтаунския ли?

— Не, във „Фоги Ботъм“ — тихо отговори Тод.

Кромли се усмихна и каза:

— Моето училище. Завърших преди дванайсет години.

Вратата се отвори. Влязоха още двама разтревожени родители, а Кромли ги огледа като изгладняло псе. Когато отново се извърна към тримата приятели, Тод каза:

— Значи в момента ни трябват четиристотин долара в брой.

— Не, трябват ви хиляда и четиристотин. Двеста за гаранцията. Двеста за колата. И хиляда за мен.

— Хубаво, но приятелят ни сигурно е имал някакви пари в брой — обади се Зола. — Как да разберем колко?

— Аз мога да разбера. Наемете ме и ще свърша цялата работа. Приятелят ви се нуждае от закрила и точно тук е моето място. Мелачката, през която минават пияните шофьори в този град, ще го премаже.

— Вижте, приятелят ни не е съвсем добре — поясни Зола. — Има си проблеми, а престана да си пие лекарствата. Трябва да го заведем на лекар.

На Даръл това му хареса. Присви очи и се приготви да се нахвърли върху жертвата си.

— Разбира се. Щом го измъкнем, ще подадем молба за ускорено изслушване. Познавам се със съдиите и мога да задвижа нещата. Само че и хонорарът ми ще скочи, разбира се. Хайде, да не протакаме повече.

— Добре, добре, дайте ни малко време да помислим — отговори Марк.

Кромли се изправи и каза:

— Имате номера ми.

Адвокатът се отдалечи и намери друго ченге, с което да си приказва, оглеждайки се за следващата си жертва.

Докато го наблюдаваха, Марк прошепна:

— Такива ще сме и ние след няколко години.

— Ама че нищожество — изруга Тод едва чуто.

— Имам осемдесет долара. Хайде да видим колко ще съберем — каза Зола.

— Аз нямам почти нищо, може би трийсетина — намръщи се Марк.

— И аз — присъедини се Тод, — но сигурно имам достатъчно в сметката си. Ще отскоча до банкомата, докато вие чакате тук.

— Добра идея.

Тод изхвърча от залата, в която пристигаха още хора. Марк и Зола наблюдаваха как Кромли и другият адвокат подмамват наивниците. Между жертвите си Кромли или си приказваше с някой полицай, или провеждаше важни разговори по мобилния си. Няколко пъти излезе от стаята, долепил телефона до ухото си, като че ли разрешаваше и другаде сериозни правни проблеми. Но винаги се връщаше, и то целеустремено.

— Ето на какво не ни учат във факултета — отбеляза Марк.

— Той сигурно няма офис — отбеляза Зола.

— Шегуваш ли се? Тук е неговият офис.

Два часа по-късно тримата си тръгнаха с Горди. Тъй като Зола нямаше кола, а фордът на Марк беше неблагонадежден в уличното движение, четиримата се натъпкаха в малката киа на Тод и се

отправиха към наказателния паркинг в Анакостия близо до „Нейви Ярд“. Горди седеше отзад до Зола със затворени очи и не обелваше нито дума. Всъщност почти никой не говореше, макар да имаха много да си кажат. На Марк му се искаше да подхване открит разговор с нещо като: „Горди, даваш ли си изобщо сметка как ще се отрази шофирането в нетрезво състояние на жалките ти шансове да си намериш работа?“. Или: „Горди, проумяваш ли, че дори да издържиш адвокатския изпит, ще ти бъде почти невъзможно да станеш адвокат, защото си шофирал пиян?“.

На Тод му се искаше да го нападне с нещо като: „Горди, накъде се беше запътил в четири сутринта с две празни бутилки от текила върху таблото?“.

Зола, много по-състрадателна от тях, би го попитала: „Кой е лекарят ти и колко скоро може да те прегледа?“.

Имаха да си кажат много неща, но мълчаха. На наказателния паркинг Марк проведе преговорите със служителя. Обясни, че господин Танър е болен и в момента не е в нормална кондиция.

Сигурно още е пиян, помисли си служителят, защото това не беше необичайно.

Марк му даде двеста долара, половината от които дойдоха от портфейла на Горди, и подписа нужните формуляри. Потеглиха. Тод откара Зола на работа, а Марк беше с Горди в неговата мазда.

Докато се провираха в градското движение, Марк се обади:

— Хайде, Горди, казвай.

— Какво искаш? — промърмори Горди, без да отваря очи.

Вонеше на алкохол и на мръсно.

— Искам да разбера кой е лекарят ти и къде се намира кабинетът му. Защото отиваме право там.

— Нищо подобно. Нямам лекар.

— Е, със сигурност ти трябва, мамка му. Хайде, Горди, престани да лъжеш. Знаем за биполярното разстройство и за лекаря или терапевта, при когото ходиш. Ясно е, че си престанал да си пиеш лекарствата и се нуждаеш от помощ.

— Кой ти каза?

— Зола.

— Кучка!

— Стига, Горди, престани. Ако не ми кажеш веднага кой е лекарят ти, ще се обадя на родителите ти и на Бренда.

— Ще те убия!

— Чудно. Спирам колата и вадим ножовете!

Горди пое голяма глътка въздух и тялото му се разтърси неконтролируемо. Той отвори очи и погледна през прозореца.

— Моля те, Марк, престани да ми крещиш. Прекарах ужасна нощ.

— Добре, ще престана да ти крещя, но ти трябва помощ, Горди.

— Моля те, откарай ме у дома.

— В Мартинсбърг ли? Идеята ми допада.

— Не, по дяволите, не там. Ще си пръсна мозъка, което май хич няма да е зле точно сега.

— Престани, Горди. Хайде да отидем в апартамента ти, за да вземеш хубав дълъг душ. После може да дремнеш. Ще купим нещо за хапване и след това ще те закарам на лекар.

— Това с дрямката ми харесва. Нищо друго.

След малко Марк разбра, че приятелят му трие сълзите си с опакото на дланта си.

6

Горди се просна на леглото и помоли Марк да си тръгва. Марк му обясни, че това няма да стане, и двамата поспориха. Горди се предаде, зави се презглава и заспа. Марк затвори вратата на спалнята, седна на канапето и се вторачи в телефона си. Бренда вече бе звъняла два пъти, изпаднала в паника. Несвързаните й съобщения на гласовата поща и есемесите й ставаха все по-настойчиви. Не беше се чувала с годеника си от два дни и се канеше да потегли за Вашингтон. От една страна, Марк посреща намесата й радушно — тя трябваше да знае какво се случва. Би могла да вземе положението под контрол и да свали бремето от плещите на Марк и на останалите. Сигурно щеше да включи и родителите на Горди, а в момента той наистина имаше нужда от тях.

От друга страна обаче, имаше вероятност положението да се влоши още повече. Никой не можеше да предвиди как би реагирал Горди, ако Бренда се появи и започне да нарежда. Без съмнение щеше да се разкрещи на Марк, че й е казал истината. А последното, от което се нуждаеше Горди сега, беше нова драма.

Марк излезе в коридора и се обади на Бренда. Излъга и обясни, че Горди кара неприятен грип, че е на легло и още е силно заразен, но поема много течности и пие лекарства. Увери я, че двамата с Тод го наглеждат, обслужват го и положението е под контрол. Ако не видят подобрение на следващия ден, Марк й обеща да го заведат на лекар. Знае ли случайно кой е лекарят му? Не, не знаела. Обеща да я осведоми как се развиват нещата. В края на разговора Бренда още беше разтревожена, но каза, че ще изчака ден-два и после ще пристигне.

Марк започна да снове в коридора — чувстваше се гадно, че бе излъгал Бренда, и недоумяваше какво да предприеме оттук нататък. На няколко пъти за малко да й звънне отново и да й каже истината. Направеше ли го, тя щеше да пристигне след няма и два часа и да поеме грижата за Горди. Познаваше го по-добре от всеки. Бяха двойка

от седми клас, а Марк беше приятел с него едва от две години и половина. Кой беше той, че да се набърква в проблемите им? Горди имаше нужда от медицински грижи и сигурно годеницата му беше единственият човек на света, който можеше да ги осигури.

Ако Бренда пристигнеше сега обаче, положението щеше да излезе от контрол. Тя щеше да научи, че Горди е шофирал в нетрезво състояние. Познаваше Марк и Тод и щеше да й стане страшно неприятно, че са скрили от нея. Можеше дори да научи истината за Зола — твърде плашещ развой дори да си го представиш. В бъркотията, току-виж, научила и че Горди лъже за хубавата си работа след дипломирането. Нещата щяха да станат непредсказуеми и всички щяха да бъдат наранени, най-вече Горди. И най-важното, той не желаеше Бренда да бъде край него. Искаше да отмени сватбата, но още не беше събрал смелост да скъса с годеницата си.

Колкото повече крачеше Марк, толкова повече се объркваше. Отлагането му се струваше подходяща стратегия, поне засега, затова реши да се придържа към лъжата и да види как ще се развият нещата.

В ранния следобед Горди все още беше почти в не свяст. Марк тихо изчисти кухнята и изнесе три чувала боклуци до контейнера. Изми съдовете, подсуши ги и ги прибра. После измете пода и подреди около работното място на Горди на масата. Опита се да пренареди и мебелите, но щеше да вдигне твърде много шум. Дълго се взира в стената, като се мъчеше да проумее връзките между различните компании, фирми и играчи в империята на Хайндс Ракли. Впечатляващ заговор, който Горди беше разплитал часове наред. Но дали проучването му беше точно? Беше ли способен да разсъждава трезво в това неуравновесено състояние?

Марк порови в интернет през мобилния си и прочете каквото намери за биполярното разстройство и за депресията. Имаше много материали. Към три часа чу шум в спалнята и надникна. Водата в банята шуртеше, Горди най-сетне вземаше душ. Половин час по-късно той се появи в дневната, току-що изкъпан и избръснат, а гъстата му руса коса отново блестеше. Беше облечен с джинси и пуловер. Погледна Марк и заяви:

— Гладен съм.

— Страхотно! — усмихна се Марк.

Двамата отидоха до любимия си деликатесен магазин през няколко преки и си поръчаха сандвичи и кафе. На Горди не му се говореше и Марк го остави на мира. Горди човъркаше своя сандвич с бекон, маруля и домат, накрая махна хляба и изяде с пръсти само бекона. Сервитьорката едва смогваше да им долива кафе — пиеха чаша след чаша, и Горди живна от кофеина.

С уста, пълна с пържени картофи, той каза:

— Вече ми е по-добре, Марк, благодаря.

— Чудесно. Дояж си и отиди на лекар.

— Не, не се налага, Марк. Чувствам се добре.

— Не, Горди, отиди на лекар, психотерапевт или където там ходиш. Сега ти се струва, че си добре, но е само временно.

— Терапевтът ми е пълен въздух, не мога да го понасям.

Сервитьорката им наля още кафе. Горди дояде пържените си картофи и бутна чинията встрани. После отпи глътка кафе, без да поглежда Марк в очите.

— Искаш ли да поговорим защо си шофирал пиян? — попита Марк накрая.

— Не особено. Хайде да се разходим. Имам нужда от чист въздух.

— Страхотна идея.

Марк плати с кредитна карта и двамата излязоха от заведението. Прекосиха Дюпон Съркъл и се запътиха на запад по Ем стрийт. Беше се стоплило и небето беше ясно — хубав ден за дълга разходка. Прекосиха Рок Грийн и навлязоха в Джорджтаун, където се смесиха с тълпата по Уисконсин авеню. Често спираха да огледат някоя витрина. Прегледаха спортните издания в една антикварна книжарница. Горди беше играл футбол и лакрос в гимназията и беше останал запален спортист.

Каквото и да се въртеше в главата му, не го споделяше. Изглеждаше спокоен и се усмихваше от време на време, но не беше предишният Горди. Нямаше ги неговата напереност и обичайните му находчиви закачки. Беше притеснен, и то с основание. На Марк му липсваха саркастичните и дори леко цинични забележки, които приятелят му често подмяташе. Когато следобед вятърът се засили, двамата влязоха в едно кафене за чаша лате. Марк отново се опита да го подтикне да говори, докато седяха плътно един до друг на малката

маса, но Горди се беше отнесъл в друг свят. Когато той отиде до тоалетната, Марк изпрати есемес на Зола и Тод и ги осведоми какво е положението. Изпрати есемес и на Бренда, че Горди е малко по-добре, но е заразил и Марк, и Тод. Вече и тримата били зле и се грижели един за друг в апартамента на Горди. Увери я, че грипът е много заразен и е най-добре тя да не припарва във Вашингтон.

На излизане от кафенето Горди каза, че иска да се разходи край реката. Пресякоха Ем стрийт на Уисконсин авеню и се запътиха към „Уотърфрант“, крайбрежната зона, където имаше скъпи магазини, ресторанти и кафенета. При хубаво време тук беше пълно със студенти и туристи, които седяха на открито и се наслаждаваха на слънцето. Посред зима обаче нямаше много пешеходци. Горди се любуваше на гледката, застанал на дъсчената алея покрай ледената вода на Потомак. От дясната им страна беше Кий Бридж, който свързваше Джорджтаун и Рослин. Отляво се намираха остров Тиодор Рузвелт и още един мост. Недалече беше и Кенеди Сентър, а в далечината се виждаха Линкълн Мемориал и други паметници. Край водата беше осезаемо по-студено. Големи ледени късове се плъзгаха по реката.

Когато Горди се обърна, беше усмихнат и, странно защо, имаше удовлетворено и спокойно изражение.

— Замръзвам — каза той. — Да си тръгваме.

Когато Тод и Зола пристигнаха вече по тъмно, Горди спеше, а Марк четеше книга. Тримата тихо обобщиха деня и се опитаха да планират нощта. Обсъдиха дали да не се обадят на Бренда и да й кажат истината, но никой не беше готов за това. Особено Зола. Почти не говориха за следващия ден, само бегло споменаха, че трябва да намерят лекаря му. Разместиха мебелите почти безшумно и подредиха дневната. На Марк много му се искаше да разчисти стената — омръзнало му беше да гледа физиономията на Хайндс Ракли и шайката му. Положението беше достатъчно неприятно и без противния заговор, но присъствието на тези типове в стаята беше направо гадно. Тод и Зола обаче му забраниха. На Горди му беше струвало много да създаде шедьовъра си. Ако някой го унищожеше, сигурно щеше отново да мръдне.

Когато им донесоха пицата, Зола влезе в спалнята и се опита да посъживи гаджето си. Върна се сама и съобщи, че той почти не реагирал и дори се държал грубо. Изядоха пицата, пиха само вода и убиха известно време. Ключовете за колата на Горди бяха в джоба на Марк и там щяха да си останат. Решиха отново да се редуват през нощта и Зола пое първата смяна на канапето. Тод отиде в апартамента й отсреща. Марк измина четирите преки до жилището си и за пръв път този ден взе душ.

След като момчетата си тръгнаха и тъмната дневна утихна, Зола започна да пише есемеси. Като капак на неприятностите през този ден й звънна баща й. Последната му молба била отхвърлена от съдията по имиграционното дело и била издадена заповед за екстрадирането на родителите й и неженения й брат Бо. След двайсет и шест години в Съединените щати щяха да ги върнат обратно в Сенегал заедно с куп други бежанци. Двайсет и шест години неуморна работа срещу мизерно заплащане. Двайсет и шест години, през които едва бяха свързвали двата края, бяха пестили, доколкото могат, и бяха живели според закона — не нарушаваха дори ограниченията на скоростта. Двайсет и шест години се смятаха за американци и бяха признателни, че са в САЩ. А сега се оказваха принудени да се върнат в страна, която не познаваха и чиито граждани не желаеха да бъдат.

Зола беше силна жена, която се гордееше със своята издръжливост, но под бремето на тревогите, непосилни за всеки на нейното място, тя допусна грешката да затвори очи.

В 1:42 през нощта телефонът й започна да вибрира и да бръмчи. Беше в джоба на джинсите й и накрая успя да я събуди. Пропуснато обаждане. От Горди. Отне й секунда-две да се опомни, после тя скочи и влетя в спалнята му. Надникна в банята, макар да знаеше прекрасно, че няма да го намери там, и хукна да събуди Тод. За втора поредна нощ те се затичаха надолу по стълбите към коридора на първия стаж и изхвърчаха на паркинга зад сградата. Маздата на Горди я нямаше. Тод се свърза с Марк и двамата със Зола се запътиха към неговия апартамент. Вече в колата на Тод Зола получи есемес.

— Той е. Пише: „Зола, не мога повече. Няма изход. Много съжалявам“.

— По дяволите! Обади му се!

— Няма да вдигне — отговори тя, но вече набираше номера.

Веднага се включи гласовата поща: „Здравейте, Горди е. Оставете съобщение“.

— Гласова поща — съобщи тя. — Пиша му: „Горди, къде си? Идваме да те вземем“.

Зола впери поглед в телефона в очакване на отговор, после отново изпрати същия есемес.

— Нищо.

— И не си чула кога е излязъл?

— Не, разбира се. Опитах се да не заспивам, честно. Явно е имал втори ключ.

— Така изглежда. Ще се нарани.

— Не го казвай.

Марк изхвърча от блока си, опитвайки се да се свърже с Горди по телефона. Не успя. Той се хвърли на задната седалка на колата и попита:

— Сега какво?

— Ключовете му още ли са у теб? — попита Тод.

— В джоба ми. Кой пази втори ключ на десетгодишна кола?

— Явно Горди. Ще направи някоя глупост, нали го съзнавате?

— Така не помагаш много — обади се Зола. — Съжалявам, момчета, помъчих се да не заспя.

Две поредни нощи, помислиха си Марк и Тод, но не казаха нищо. Нямаше полза да я обвиняват, пък и тя се чувстваше достатъчно зле. Ако Горди си беше наумил ново изпълнение, нищо не можеше да го спре.

— Някакви идеи? — попита Тод, все още стиснал волана.

Никакъв отговор. Тримата седяха в зловещо мълчание, докато двигателят боботеше и парното духаше топъл въздух. Зола наруши мълчанието:

— Обича да тича покрай Рок Крийк.

— Едва ли ще си прави крос тази нощ — възрази Тод. — Навън е минус шест.

— Да проверим в „Конис“. Винаги там изтрезняваме.

— Добра идея — съгласи се Тод и включи на скорост. — Продължавайте да му звъните и да пращате есемеси.

„Конис“ беше денонощна сладкарница на Деветнайсета улица, предпочитано място от студенти и скитници. Тод спря на ъгъла, а Марк влезе вътре. Върна се след броени секунди и съобщи:

— Няма го. Хрумна ми нещо: хайде да отидем до „Уотърфрант“. Днес следобед ходихме там, на него май много му хареса.

— Как така „много му хареса“? — попита Тод.

— Не знам. Просто карай.

Тъкмо завиваха по Ем стрийт, когато звънна телефонът на Марк.

— Мамка му! Бренда е. Да вдигна ли?

— Да — изсъска Тод. — Точно сега трябва да вдигнеш.

Марк пусна микрофона и каза:

— Здрасти, Бренда.

Тя не беше на себе си.

— Какво става, Марк? Току-що получих есемес от Горди. Пише, че съжалява, но не вижда изход и не може да продължава така. Какво става, по дяволите? Кажи ми, Марк!

— Той обикаля Вашингтон с колата, Бренда. А ние с Тод го търсим. Спрял е лекарствата и се държи откачено.

— Нали беше болен от грип? И вие също?

— Наистина беше болен. Стояхме при него, но се е измъкнал. Опита ли се да му звъннеш?

— Разбира се! Защо не ми казахте, че е спрял лекарствата? — почти кресна тя.

— Бренда, до вчера изобщо не знаех, че той пие лекарства. Не ни е казвал. Ти също.

— Не обичаме да говорим за това. Моля те, Марк, намерете го!

— Опитваме се.

— Ще пристигна възможно най-бързо.

— Не, недей да идваш още. Чакай на телефона, ще ти звънна по-късно.

Те паркираха до тротоара и изскочиха от колата. Хукнаха към реката, но някакъв охранител ги спря.

— Господине, търсим приятеля си. Кара малка синя мазда и се нуждае от помощ. Виждали ли сте го?

— Тук няма никой по това време — отговори охранителят.

— Добре. Просто ще го потърсим, ако може.

— Добре.

Поеха по крайбрежната улица и се спряха на брега на Потомак, на същото място, където Горди и Марк бяха идвали преди часове. От дясната им страна по Кий Бридж няколко коли прекосяваха реката. А от лявата, отвъд остров Рузвелт, нещо ставаше на другия мост, „Арлингтън Мемориал“. Светеха сини и червени лампи.

7

Докато се доберат до там, трите платна в западна посока бяха блокирани и движението беше спряно. Тод паркира на тревист склон близо до някаква рампа и тримата бързо поеха към мястото на суматохата. Пет-шест полицейски автомобила бяха спрели на моста хаотично, с отворени врати и мигащи сини лампи. Пращяха радиостанции, ченгетата се суетяха наоколо. Двама униформени стояха на тротоара до парапета и се взираха в тъмната река долу. Линейка с виеща сирена си проправяше път през спряното движение, за да стигне до мястото на трагедията. Тримата не бяха изминали и стотина метра по моста, когато ги спря полицай.

— Назад! — строго нареди той. — Къде сте тръгнали?

Младежите спряха и огледаха хаоса отпред. Над рамото на полицая и зад полицейските коли видяха синята мазда на Горди, спряла с включени фарове в средното платно. Шофьорската врата беше отворена.

— Какво се е случило? — попита Марк ченгето.

— Не е ваша работа. А сега се махайте.

— Господине, ние го познаваме — намеси се Тод. — Той ни е приятел. Какво се е случило с него?

Полицаят пое дълбоко въздух и се отпусна.

— Скочил е, ясно? Просто спрял колата и скочил.

Зола изпищя и зарови лице в дланите си. Тод я прихвана, преди да се свлече на земята. Коленете на Марк омекнаха, той едва не повърна, но успя да прошепне:

— Не, не може да бъде.

Полицаят обхвана раменете на Марк и кимна наляво, където двама от колегите му успокояваха жена на средна възраст.

— Тази жена карала зад него, когато спрял. Видяла го как изтичва до парапета и скача. Съжалявам.

— Не може да бъде — повтори Марк.

Тод поведе Зола към широкия тротоар на метър от тях. Тя се отпусна тежко, облегна се на циментовия парапет на моста и се разплака безутешно.

— Съжалявам — повтори полицаят. — Пуснали сме номера на колата му в системата. От Западна Вирджиния е, нали?

— Да. Казва се Гордън Танър. Студенти сме.

— Елате с мен.

Марк го последва покрай спрелите автомобили и полицаите. Двамата спряха зад колата на Горди. Марк се вторачи ужасен в нея и поклати глава.

— Ето там — каза полицаят и отведе Марк до края на моста.

Двама полицаи с ръчни прожектори оглеждаха тъмните води на Потомак. Към тях се носеше моторница също с пуснати сини светлини.

— Ето тук е скочил. Долу има лед. Никой не може да оцелее повече от две минути.

Марк видя как моторницата минава под моста. После той закри очи и се разплака.

Приближи се някакъв мъж с шлифер и попита:

— Кой е този?

— Приятел. Познава човека — отговори полицаят.

Марк погледна мъжа с шлифера и опита да се овладее.

— Съжалявам, синко. Какво можеш да ни кажеш?

Марк избърса очи и стисна зъби. С треперещ глас успя да отговори:

— Той е наш приятел и напоследък имаше проблеми. Снощи го арестуваха за шофиране в нетрезво състояние, затова цял ден го държим под око. Притеснявахме се да не направи някоя глупост.

— Има ли психически проблеми?

— Просто престана да си пие лекарствата. — Гласът на Марк пресекна и той отново изтри очи. — Не мога да повярвам.

— Съжалявам, синко. Аз съм разследващ полицай Суейз от вашингтонското управление. Ето визитната ми картичка с номера на мобилния.

Марк взе визитката и успя да благодари.

— В момента го търсим. Ще отнеме известно време, но ще го намерим. Познаваш ли близките му?

— Да.

— Откъде е?

— От Мартинсбърг. Западна Вирджиния.

— Имаш ли нещо против да им се обадиш? Сигурно ще искат да дойдат.

Това беше последният разговор, който Марк искаше да проведе, но той все пак кимна.

— Разбира се. Можем ли да помогнем в издирването или в нещо друго?

— Съжалявам, синко, можете само да чакате. Изпрати ми номера си с есемес и аз ще ти звънна, когато го намерим.

— Колко време ще отнеме?

Полицаят сви рамене.

— В такива случаи никога не се знае. Предлагам да отидете на топло и да чакате. Ще ти се обадя, когато има новини. Предай на близките му, че и те могат да ми се обадят. И още нещо — претърсихме колата, но не намерихме писмо. Знаеш ли къде живее?

— Знам.

— Добре. Нещо против да огледаш жилището и да провериш дали не е оставил предсмъртно писмо? Обикновено го правят. Ако намериш нещо, веднага ми се обади.

— Добре.

Суейз сложи длан върху рамото на Марк и каза:

— Съжалявам, синко.

— Благодаря.

Марк закрачи по тротоара. От запад приближаваше още една линейка и в тази посока се трупаха коли. Сякаш мигаха хиляди светлини. Две по-големи лодки с прожектори се бяха присъединили към първата и описваха кръгове под арките на моста.

Марк и Тод помогнаха на Зола да се изправи. Бяха измръзнали до кости, вкочанени, но толкова шокирани, че нищо не усещаха. Почти я отнесоха до колата, която се оказа блокирана сред останалите автомобили. Тод включи двигателя и парното и тримата просто седяха ужасени и наблюдаваха разиграващия се кошмар. Зола плачеше на предната седалка. Тод се беше облегнал тежко на прозореца и изглеждаше като призрак. Марк тихо хълцаше и се опитваше да се успокои. Минутите се нижеха, а телефонът му не спираше да вибрира. Накрая той го извади от джоба си и каза:

— Бренда е звъняла четири пъти. Някой трябва да й каже.

— Ти си този някой, Марк. Нямаш избор — отговори Тод.

— Защо ти не й се обадиш?

— Защото ти я познаваш по-добре. Звъни на теб, не на мен.

Марк стисна телефона си и изчака. Влекач с жълти светлини пъплеше между спрелите автомобили. Някой беше решил, че няма да имат нужда от линейките, затова те си тръгнаха заедно с няколко полицейски автомобила.

— Ще й се обадиш ли? — попита Тод.

— Събирам смелост — отговори Марк.

— Аз съм виновна — разхлипа се Зола.

— Никой не е виновен, прекрасно го знаеш — увери я Тод, но не прозвуча много убедително.

— Стана заради мен — настоя тя, — заради мен.

Жълтите светлини се завъртяха и тримата видяха как влекачът се движи към тях в източна посока. Мина покрай тях, теглейки колата на Горди на задните гуми. Пристигнаха още лодки и флотилията се пръсна да търси южно от моста.

— Какво да й кажа? — попита Марк. — Не мога да й кажа, че е мъртъв, защото не знаем със сигурност, нали така?

— Мъртъв е, Марк. Кажи й, че е скочил от моста в Потомак и че в момента търсят тялото му.

— Не мога.

— Нямаш избор.

Марк пое дълбоко дъх, но не набра номера.

— Бях с него, когато го е решил — каза. — Днес бяхме на брега и Горди гледаше този мост. Когато се обърна, беше спокоен и усмихнат. Беше взел решение и се беше успокоил. А аз, глупакът, не проумях.

— Няма да се обвиняваме, ясно? — остро каза Тод.

— Главата си залагам, че Бренда ще размахва обвинително пръст и че мишената ще бъда аз. Аз я излъгах днес следобед. Трябваше да й кажа истината и да я оставя да се оправя с него.

— Направихме каквото можахме. Не е наша вината, че той превъртя.

— Аз съм виновна! — изпищя Зола. — За всичко.

— Престани, Зола! — сряза я Тод.

Полицай с фенерче им даде знак да тръгват и Тод се спусна от тревата на платното в западна посока. Бавно минаха по моста. Патрулките бяха паркирали плътно една зад друга в най-външната лента. Група полицаи се бяха скупчили на тротоара, близо до мястото, откъдето беше скочил Горди.

— Къде отиваме? — попита Марк.

— Не знам.

Прекосиха реката, завиха на юг по Джордж Уошингтън Паркуей и се отклониха към остров Кълъмбия. Тод паркира на празен паркинг в Линдън Джоунс Мемориал Гроув, до пристан със стотици лодки, които леко се поклащаха във водата. Взираха се в мрака, а парното на колата работеше с мъка. Телефонът на Марк завибрира в джоба му.

— Няма ли да й се обадиш?

Марк погледна дисплея и отговори:

— Не се налага, сама ми звъни.

Той отвори задната врата, излезе от колата и тръгна към пристана. Вдигна телефона към ухото си и каза:

— Бренда, случи се нещо ужасно.

8

Отведоха Зала в апартамента й и я настаниха на канапето. Марк я зави, седна в единия край и прегърна краката й. Тод сложи кафе и докато го чакаше да стане, се настани на пода с гръб към канапето. Зола сложи длан на рамото му. Умълчаха се за дълго, чуваха само съскането и тракането на кафеварката.

Телефонът на Марк завибрира и той го измъкна от джоба си.

— Пак е бащата на Бренда. — Той чукна дисплея, включи разговора на високоговорител и каза: — Да, доктор Карви.

— Марк, вече пътуваме, ще пристигнем след около час. Запазили сме стая в „Мариот“ в Пентагон Сити. Може ли да се видим към седем? — Гласът звучеше спокойно и уверено.

— Разбира се, доктор Карви. Ще бъда там.

— Благодаря. Свързах се с разследващ полицай Суейз и му дадох номера си.

— Добре. Ще се видим в седем. — Марк приключи разговора и каза: — Точно това ми трябваше — да се разправям с жена в истерия!

— Ще дойда с теб, но няма да позволяваме да ни нападат.

— Със сигурност ще ни нападнат. Тя вече два пъти ми се разкрещя. Вината била изцяло наша, защото съм я бил излъгал, защото съм допуснал той да се измъкне скришом, защото не сме се обадили на семейството, защото не сме го завели на лекар — въобще за всичко.

— Аз съм виновна — промърмори Зола, без да отваря очи.

— Не си виновна и никой не споменава името ти — каза Марк. — Най-добре така да си остане.

— Ако онази се разкрещи, аз си тръгвам — предупреди Тод. — Достатъчно ми е гадно и без драмите на Бренда и двете семейства.

— Вчера, докато пътувахме от наказателния паркинг, Горди заплаши да ме убие, ако й се обадя. Не беше сериозна заплаха, струва ми се, но нагласата му беше такава. Не искаше тя да разбира. И отказа да говорим за лекар. Какво можехме да направим?

— Вече го обсъдихме, Марк.

Тод се изправи и наля три чаши кафе. Беше почти четири сутринта и всички бяха физически и емоционално изтощени. Зола се надигна, пое чашата си и се опита да се усмихне. Очите й бяха зачервени и подути, изглеждаше на ръба на нов нервен срив.

— Аз няма да дойда с вас, момчета.

— Не, трябва да останеш тук и да си почиваш — съгласи се Марк.

— Добра идея — додаде Тод. — Не бива да си край Бренда.

— Виждала съм я веднъж. Мисли, че сме просто добри приятели. Според Горди тя не знае нищо за нас.

— Не се съмнявам, но въпреки това може да изревнува — каза Марк. — Никак не й харесваше, че Горди е в големия град без нея.

Настана поредното дълго мълчание, докато си пиеха кафето. Накрая Марк наруши тишината:

— О, забравих, че трябва да потърсим предсмъртно писмо. Разследващият ми поръча.

— Ще бъде забавно — отбеляза Тод.

Тримата пресякоха коридора, влязоха в апартамента на Горди и запалиха лампите. Нищо не се беше променило, откакто бяха излетели от тук в паника. Бележката би трябвало да бъде в спалнята, но не намериха нищо.

— Много е мръсно — каза Марк и се озърна.

Чаршафите бяха събрани на топка и половината дюшек се беше показал. По пода бяха натрупани купчини дрехи. Две празни бутилки от алкохол се мъдреха върху тоалетката.

— Ще почистя, докато ви няма — обади се Зола. — Сигурно близките му ще искат да видят апартамента.

Върнаха се в дневната и се вторачиха в стената, на която Горди беше разобличил заговора.

— Някакви идеи? — попита Тод.

— Да свалим всичко и да го запазим. На близките му не им трябва.

Зола напълни един кош с мръсни чаршафи, кърпи и дрехи и го отнесе в пералното помещение в мазето, докато Марк и Тод внимателно свалиха картоните и листовете от стената. Подредиха снимките на Ракли и съучастниците му на спретната купчина, която

щяха да занесат другаде. До компютъра на Горди Марк забеляза две флашки и инстинктивно ги пъхна в джоба си, без да каже нито дума.

В шест часа двамата с Тод излязоха от сградата и се запътиха към Пентагон Сити. Нямаше движение, затова пристигнаха в хотел „Мариот“ за двайсет минути. Седнаха в барчето на кафе и бисквити и се помъчиха да се подготвят за срещата.

— Тя сигурно ще наговори ужасни неща — обади се Тод.

— Вече ги наговори.

— Не бива да позволяваме да ни оскърбяват, Марк.

— Трябва да проявим търпение, Тод, и симпатия. Горкото момиче току-що е изгубило годеника си.

— Е, той не я обожаваше. Вече не.

— Но тя никога няма да го узнае. Или пък греша?

— Кой знае? Според Зола, Горди и Бренда се карали много по Коледа. Кой знае какви й ги е наговорил? Може би дори е отложил сватбата.

— Щеше да ни каже. Бяхме най-добрите му приятели, Тод, поне тук, във Вашингтон. Обзалагам се, че сватбата още е била на дневен ред и Бренда е мечтаела за своя голям ден. А сега човекът, когото обича още от дете, е мъртъв.

— Какво трябваше да направим по друг начин? — попита Тод.

— Не знам, но не съм сигурен, че бих се обадил на Бренда. Горди щеше да се вбеси и нещата да се влошат още повече.

— Те се влошиха.

— Така е. По-добре да вървим.

Качиха се с асансьора на третия етаж и почукаха на вратата. Д-р Карви ги очакваше и им отвори бързо. Тихо им се представи, последваха здраво ръкостискане и напрегната усмивка, което при дадените обстоятелства им се стори забележително. Докторът ги покани с жест да влязат в дневната на апартамента. Предложи им кафе, те отказаха. Нито следа от Бренда или някой друг.

Горди няколко пъти беше разказвал за бъдещия си тъст, затова двамата знаеха, че семейство Карви е богато благодарение на земите си и на една банка. Д-р Карви беше много уважаван кардиолог в Мартинсбърг. Беше петдесетинагодишен, с гъста прошарена коса и волева брадичка. Носеше сако без вратовръзка, дрехите му бяха

видимо скъпи. Горди, който имаше навика да подмята заядливи забележки за всички, не беше казал лоша дума за този човек.

Настаниха се край ниската масичка и поведоха приглушен разговор. Бренда беше в спалнята с майка си. Д-р Карви й беше дал успокоително и сега тя си почиваше. Полицаите тъкмо си бяха тръгнали, след като разпитали семейството. Родителите на Горди пътуваха за Вашингтон и щяха да пристигнат до час.

— Моля ви, разкажете ми, каквото знаете — подкани ги д-р Карви.

Марк кимна към Тод, който преглътна измъчено и се зае да обобщи последните няколко дни. Техен приятел, който живее в същата сграда, се разтревожил от поведението на Горди и отишъл в бара, където работи Тод, за да потърси помощ. Намерили Горди в апартамента му, откъдето не бил излизал през последните няколко дни. Бил развалина, пиел, мислите му блуждаели и очевидно се нуждаел от вниманието им. Страхували се да го оставят сам, но той се измъкнал тайно. Когато Тод разказа за случая с шофирането в нетрезво състояние двайсет и четири часа по-рано, д-р Карви се смръщи и поклати глава — първата му видима реакция. Марк продължи и описа как се е постарал да осигури безопасността на Горди предишния ден. Разказа как той отказал да обсъжда състоянието си и не искал да даде на Марк името на лекаря си. Предупредил го да не звъни на Бренда или на родителите му. Спал дълго, престанал да пие и като че ли започвал да се съвзема. Останали при него и миналата нощ, но Горди пак успял да се измъкне. Когато открили, че го няма, изпаднали в паника и се опитали да го намерят. Не вдигал телефона си. Втурнали се да обикалят града и тогава видели светлините на полицейските коли и линейките на моста.

Марк приключи и погледна към Тод, който кимна. Разказали бяха почти всичко, предостатъчно засега.

— Благодаря ви — каза д-р Карви. — Когато Горди се прибра за празниците, с Бренда проведоха сериозен разговор за бъдещето си, както правят всички двойки. Моментът определено беше труден, но според Бренда нещата се уталожили. След това обаче той замина, без да се сбогува, и се върна тук.

— Сподели с нас част от тези неща — призна Марк.

— Бренда знаеше ли, че е престанал да си пие лекарствата? — попита Тод.

— Допреди няколко месеца изобщо не подозирахме, че Горди има биполярно разстройство. Това беше една от причините за споровете им. Той не искаше да го разгласява, което е съвсем разбираемо.

Марк и Тод поклатиха невярващо глави.

— Вижте, знам, че Бренда наговори доста остри неща преди няколко часа — поде д-р Карви, — и ви се извинявам. Тя не е на себе си от скръб и е съкрушена. И ние като вас сме изумени. Познаваме Горди от дете, беше като член на семейството ни.

— Няма нищо — увери го Марк.

— Много съжаляваме, доктор Карви. Не бяхме сигурни как да постъпим. Не подозирахме, че е способен на такова нещо.

— Направили сте всичко по силите си при тези обстоятелства — отговори д-р Карви с характерния си успокоителен, дори приспивен тембър.

Марк и Тод си отдъхнаха за пръв път, откакто бяха влезли в апартамента, и точно в този момент д-р Карви още по-тихо ги застреля с въпроса:

— Имаше ли друго момиче?

Двамата леко се размърдаха и забиха очи в ръцете си. Марк запази присъствие на духа и попита:

— Добре де, ако е имало, ще кажете ли на Бренда?

— Не, това само би влошило нещата допълнително.

— Тогава защо питате? — попита Тод.

Докторът се замисли.

— Да оставим това.

— Добра идея.

Марк и Тод изгаряха от нетърпение да си тръгнат, преди да се появи някой от спалнята, затова приключиха разговора и се сбогуваха. Изхвърчаха от апартамента и от хотела и подкараха безцелно покрай летище „Рейгън“. Тревожеха се за Зола, но не им се връщаше в апартамента на Горди, поне не веднага. Прекосиха Александрия, отправиха се на юг, по едно време завиха на изток, пресякоха реката по Удроу Уилсън Бридж и паркираха на кея на пристанището. Пред тях бе река Потомак. Широка километър и половина, тя се носеше

величествено на юг. Всичко изглеждаше наред. Никакви признаци за издирване на тялото. До летището имаше две корабчета на бреговата охрана и полицейски моторници, но тук, под Арлингтън Мемориал Бридж, нямаше нищо.

— Според теб могат ли да предскажат с каква скорост се носи едно тяло по реката и колко далече би могло да стигне? — попита Марк.

— Мен ли питаш? — отговори Тод.

— Мислех, че разбираш от тези неща. Нали твой приятел се бе удавил в гимназията?

— Да, Джоуи Барнс. Беше на петнайсет. — Тод забарабани с пръсти по волана и се замисли за стария си приятел. — Удавниците потъват чак до дъното, независимо от дълбочината. Ако водата е студена, отнема повече време. Озоват ли се на дъното, се осъществяват химически реакции, които принуждават тялото да изплува нагоре. Почти всички удавници изплуват, обикновено недалече от мястото на потъването си. Но е възможно тялото да се закачи за нещо и да остане долу.

Замислиха се над това, докато парното духаше.

— Той ще изплува, нали? — попита Марк.

— Ще го намерят. Имаме нужда от погребение и край на цялата бъркотия. Не мога да си представя погребална служба без тяло.

— Ще го намерят. И ще го погребем. А след това ще трябва да се върнем на лекции и да завършим последния си семестър.

— В момента дори не мога да мисля затова.

— Следването ни е причината за смъртта на Горди, Тод. Ако не се беше записал да учи право, сега щеше да си е добре.

— Това не се ли отнася за всички нас?

— Не мога да се върна на лекции.

— Ще поговорим после. В момента имаме нужда от сън.

Рано следобед д-р Карви се обади на Марк и го попита дали двамата с Тод могат да вземат колата на Горди, да я докарат в хотела и да се срещнат с господин и госпожа Танър. Това беше последното, които им се искаше да направят, но в момента семейството се нуждаеше от тях и нямаше друг на разположение. И така, за втори път

през последните два дни отидоха на наказателния паркинг за малката синя мазда на Горди. Секунди преди да скочи, той беше изключил двигателя и явно беше пъхнал резервния ключ в джоба си. За късмет, връзката с ключовете му още беше у Марк. Общината любезно отмени таксата за вдигането на колата и за престоя на паркинга и им спести двеста долара.

В апартамента на Карви беше по-злокобно от морга. Бренда седеше на канапето между майка си и госпожа Танър — две жени, които уж се мразеха и все се караха около плановете за сватбата. Сега обаче бяха загърбили всичко това и заедно бяха потънали в скръб.

Тод и Марк отново се изредиха да разкажат болезнената история на изминалите няколко дни, като се помъчиха да отклонят вината от себе си, доколкото е възможно. С благосклонността, проявена от д-р Карви рано сутринта, беше свършено — сега той се опитваше просто да запази положението що-годе спокойно.

Госпожа Танър задаваше многобройни остри въпроси относно това какво са направили и какво не са направили Марк и Тод. Защо Марк е излъгал, че Горди е болен от грип? Защо просто не са се обърнали към семейството му за помощ? Как са допуснали Горди да се измъкне тайно от апартамента — и то неведнъж, а два пъти? Какво са предприели, за да контролират пиянството му? И така нататък. Бренда почти не се обаждаше. Или беше забола поглед в пода, или триеше очи, или ги гледаше гневно, все едно те двамата бяха бутнали Горди от моста.

Беше мъчителна и трудна среща и по едно време всички в стаята, включително Тод и Марк, бяха облени в сълзи. Когато стана нетърпимо, Марк най-накрая вдигна ръце, извика: „Стига толкова!“, и изхвърча от апартамента, следван от Тод.

В колата мълчаха, дълбоко натъжени, че семействата ги държат отговорни за смъртта на Горди, но и вбесени, че ги обвиняват. На околните им беше много лесно сега да обърнат поглед назад, прецизно да анализират какво са предприели двамата или какво не са предприели и да заклеймяват техните решения. Истината е, че Горди беше болен и те бяха направили всичко по силите си да му помогнат.

Името на Зола изобщо не беше споменато.

9

Чакането беше съсипващо. Тод реши да убие времето, като поработи няколко часа в бара. Марк и Зола излязоха от сградата и отидоха на кино. Стряскаше ги всяка вибрация на телефона, но така и не получиха новини от издирването. Обаждаха им се състуденти, които се интересуваха има ли новини. Социалните медии жужаха от новини и клюки. Онлайн изданието на „Поуст“ отразяваше случилото се.

След работа Тод се появи в апартамента на Зола с шест бири и тримата си поръчаха пица. Докато ядяха, Зола им разказа за родителите и брат си. Следобед ги бяха завели в център за задържане на имигранти в Пенсилвания. Въоръжени агенти на ИМН им бяха дали един час да опаковат малко лични вещи и дрехи и ги бяха подбрали с белезници и с още четирима човека в един микробус. Баща й се беше обадил от ареста, където според описанието му било „малко по-добре от затвор“. Нямаше представа колко ще ги държат там, преди да ги върнат в Сенегал.

Марк и Тод бяха гневни и шокирани. Моментът беше изключително труден. Зола беше съсипана, още преживяваше самоубийството на приятеля си, а сега и това. Решиха да останат заедно и в полунощ най-сетне заспаха: Зола в леглото си, Марк на канапето, а Тод на стола до него.

Рано сутринта, докато тримата пиеха кафе и се отърсваха от мъчителния сън, чуха гласове и движение в отсрещното жилище. Марк открехна вратата и се ослуша.

Д-р Карви, Бренда и семейство Танър бяха в апартамента на Горди. Завариха го безукорно подреден, с измити и прибрани съдове, без развалена храна в хладилника и без капка алкохол. Дневната беше подредена, подовете — чисти, а на работното място на Горди върху масата цареше ред. Леглото му беше оправено безупречно. Дрехите му бяха изпрани и сгънати. На тоалетката имаше голяма рамкирана

снимка на Бренда, която той обикновено държеше в чекмеджето. В банята кърпите бяха сгънати и подредени на купчини. Подът, шкафът, душкабината и тоалетката буквално блестяха. В шкафчето над мивката нямаше и следа от хапчетата на Горди. Допуснаха, че си е направил труда да излъска целия апартамент, преди да изчезне.

Бренда се разплака. Седна на канапето и се разрида, а баща й я потупваше по коляното. От другата страна на коридора тримата следяха случващото се в зловещо мълчание.

Семейство Танър решиха, че бързият оглед им е достатъчен засега. Щяха да се върнат по-късно за вещите. Заключиха апартамента и излязоха заедно с Бренда и баща й. От прозорец в коридора на втория етаж тримата приятели наблюдаваха как колата потегля. Изпитаха болезнена мъка за тези хора.

Беше понеделник, 6 януари. Занятията щяха да бъдат подновени след седмица, но никой не мислеше за следването си. И макар че първото посещение в център за задържане на имигранти не беше точно представата им за вълнуващо пътуване, имаха нужда да излязат от града. Зола се обади в службата, че е болна, а Тод си взе почивен ден от бара. Напуснаха Вашингтон преди обед и се отправиха на север. За да избегнат река Потомак, Тод караше по Кънектикът авеню и мина през Чеви Чейс и Мериленд. През първия половин час почти не говориха. Зола седеше на предната седалка. Беше потисната и гледаше невиждащо през прозореца. Тод пиеше кафе от висока картонена чаша и въртеше копчето на радиото. Накрая се спря на станция със стари хитове, но я остави да свири съвсем тихо.

На задната седалка Марк преглеждаше разни документи. Той извади статия от някакво списание и зачете:

— Според „Поуст“ Имиграционният и митнически надзор поддържа петнайсет центъра за временно задържане на имигранти, в които всеки ден има трийсет и пет хиляди човека. Миналата година са задържали повече от четиристотин хиляди работници без документи и са депортирали почти същия брой, което е струвало над двайсет хиляди на човек. Общо разходите за задържане на имигранти надхвърлят два милиарда годишно. Това е най-голямата система за задържане на имигранти в света. Освен петнайсетте центъра на ИМН,

федералното правителство има договори със стотици окръжни арести, младежки центрове за принудително задържане и щатски затвори да приемат техни арестанти срещу сто и петдесет долара дневно на човек и триста и петдесет за семейство. Две трети от тези центрове се управляват от частни компании. Колкото повече хора има в тях, толкова повече пари печелят. Вътрешна сигурност, която е шапката на ИМН, има квота, определена от Конгреса. Никое друго министерство не действа на квотен принцип.

— И условията са отвратителни — добави Зола, като че ли знаеше повече от Марк.

— Несъмнено. Тъй като няма независим надзор, със задържаните често се злоупотребява. Подлагани са на дълги престои в карцер, предлагат им се неадекватни медицински грижи и лоша храна. Изложени са на опасност от нападения и дори изнасилване. През изминалата година сто и петдесет човека са умрели по време на принудителното си задържане. Задържаните често биват разпределени заедно с опасни престъпници. В редица случаи не ги представляват адвокати. На хартия ИМН има изисквания към въпросните институции, но няма законова принуда за прилагането им. Няма почти никакъв контрол над изразходването на правителствените средства. Истината е, че никой не следи и никой не дава пет пари, освен задържаните и техните семейства. Тези хора са забравени.

— Достатъчно — обади се Зола.

Тод също се включи:

— Да, стига толкова. Защо изобщо говорим затова?

— А за какво искате да си приказваме? За Горди? За Бренда? За следването? Занятията започват след седмица, направо нямам търпение.

Разговорът секна за известно време. Марк разгледа още няколко статии, пригласяйки на радиото. Накрая попита:

— Е, Зола, може ли да поговорим за семейството ти?

— Разбира се.

— Защо са напуснали Сенегал?

— Родителите ми не споменават често страната си. Радваха се, че са заминали, и бяха твърдо решени да си изградят нов живот тук. Започнах да задавам въпроси, когато поотраснах, но винаги отговаряха уклончиво. Баща ми работел в някакъв фермерски кооператив, но

възникнали проблеми с властта. Създал си врагове, изгубил работата си и преценил, че е най-добре да се махне. Винаги го е ужасявала мисълта да се върне. Повечето му близки са се пръснали и за него там няма нищо, само неприятности. Страхува се, че ще го преследват, ако се върне.

— А братята ти?

— Големият, Сори, се ожени за американка и сега живее в Калифорния. Съпругата му не е мюсюлманка и баща ми почти не общува с него. По-малкият, викаме му Бо за по-кратко, е роден в Сенегал, затова и той е в опасност. Не е женен и е много набожен.

— Мислех, че ИМН имат политика да не разделят семействата.

— Може и да го пише някъде — отбеляза Марк, — но невинаги се спазва. Снощи прочетох една статия за семейство от Камерун, родители и пет деца, които живеели заедно в апартамент в Бронкс. Властите нахлули в апартамента през нощта, прибрали бащата и след време го изпратили обратно в Африка. Майката също нямала документи, затова с децата живеела в страх, че ще дойдат и за нея. Само си представете какво е това. Децата са родени тук като Зола, така че може да се окажат разделени и от двамата си родители. Когато журналистите проявили интерес към случая, някакъв служител отговорил нещо от сорта на: „Щатът Ню Йорк има отлична система за приемна грижа“. Можете ли да повярвате?

— Предпочитам да говорим за следването — обади се Зола.

— Не и аз — възрази Марк. — Не мога да се върна. Вие наистина ли мислите да влезете в час следващия понеделник?

— А какви варианти имаме? — попита Зола. — Ако прекъснеш, ще си изгубиш работата. Не може да се откажеш преди последния семестър.

— Ще получа работата само ако издържа изпита за правоспособност, което в момента ми се струва невъзможно. Не съм емоционално и умствено устойчив, за да изтърпя курсовете за преговор на материала. А ти, Тод?

— Направо ми се гади.

— Дотогава има седем месеца — отбеляза Зола.

— Не може ли да прекъснем за един семестър и да се поразмотаваме малко? — попита Тод.

— Не може, защото лихварите ще ни схрускат на закуска. Ако не учим, трябва да започнем да изплащаме заема си. Може и да има някаква пробойна в договора, но едва ли ще я открием.

— Не, не е възможно да сме такива късметлии.

— Да говорим за друго — предложи Зола.

— Хубаво, ама изчерпахме темите — отбеляза Марк, но след още едно продължително мълчание се обади: — Добре де, трябва да ви призная нещо. Когато разчиствахме апартамента на Горди в събота, забелязах две флашки до компютъра му и ги взех, защото реших, че няма да трябват нито на Бренда, нито на родителите му. Снощи ги прегледах и не открих нищо, свързано със самоубийството му. Обаче той е попаднал на следа.

— Свързана с Ракли?

— Да, но има и още. Следите ли въобще скандала с банка „Суифт“?

— Мяркала съм заглавията — отговори Зола.

— Аз не, имам си собствени проблеми — призна Тод.

— „Суифт“ е деветата по големина банка в страната. Преди няколко години адски се постарала да бъде определена като твърде значима, за да фалира, но федералните власти отказали. За жалост, банката така и не фалирала и оттогава се справя добре. Затънала била до ушите в проблеми около ипотечната криза, а и преди е била намесена в измами и корупция. Страшно съмнителна институция, която участва на практика във всякакви долнопробни финансови операции и в същото време харчи огромни суми за маркетинг, защото наистина иска да бъде кварталната банка на всеки.

— Виждали сме рекламите — потвърди Тод.

— Добре. Е, Горди смята… по-точно, е смятал, че Ракли притежава дялове от „Суифт“. Не е сигурно колко, защото както обикновено Ракли действа зад прикритието на редица кухи компании, повечето от които офшорни. Зад този параван тихомълком е изкупувал дяловете на „Суифт“, като винаги е поддържал придобитите дялове под пет процента. Знаете, че ако са повече, трябва да се регистрира в Комисията за ценни книжа и фондови борси. Горди е бил по следите на три отделни и наглед несвързани кухи компании, притежаващи общо дванайсет процента от „Суифт“. Сегашната им стойност е около

четири милиарда, което прави Ракли най-големия акционер — факт, който той не желае да разгласява.

— Уха! А ние къде сме в картинката? — попита Тод.

— Не съм сигурен, че изобщо сме, но четивото е забавно и понеже не можем единодушно да изберем друга тема за разговор, ще продължа с банка „Суифт“ и Хайндс Ракли. Възражения? Добре, и така, преди около месец „Суифт“ попада на първа страница с нов скандал, което не е новост за тези мошеници, но този път може би са надминали себе си. Да кажем, Тод, че ти влизаш в кварталния клон на „Суифт“, за да си откриеш най-обикновена текуща сметка. Внасяш хиляда долара, получаваш симпатични чекове, всичко е чудесно, а усмихнатата служителка ти става много симпатична, защото се държи страшно приветливо. След като си тръгнеш обаче, тя се превръща в противна зла вещица и ти открива още няколко сметки. Спестовна сметка, дори две, инвестиционна сметка, кредитна карта, дебитна карта, може би дори брокерска сметка. И вместо с една сметка в „Суифт“ в действителност се озоваваш със седем. Жената получава премия и похвала: добро момиче. Ти изобщо не подозираш за другите си шест сметки, обаче добрата стара банка „Суифт“ ти прибира по няколко долара месечно за загадъчни такси по сметките.

— Кой е пропял? — попита Зола.

— Ами служителката. Оказва се, че акаунт мениджърите в цялата страна са обучени да пробутват непочтено на клиентите сметки, които те не желаят, а ако получат отказ — просто да им отварят такива сметки и толкова. Милиони сметки. Нашето момиче и още няколко други обаче разгласяват истината. Твърдят, че ръководството им оказва огромен натиск да разкриват такива сметки. В цялата банка настъпва хаос, а Конгресът започва изслушване следващата седмица.

— Дано всичко да е вярно, поне заради участието на Ракли — каза Тод.

— А съдебни дела? — попита Зола.

— Разбира се. Адвокатите на ищците буквално пируват. Вече са заведени два колективни иска, предстоят и други. Възможно е един милион клиенти да се окажат засегнати.

— Иска ми се да имах сметка в „Суифт“ — каза Тод. — Щях да имам шанс да го върна на този негодник.

— Той достатъчно дълбоко е забил нокти в плътта ни.

— Хайде да говорим за друго — пак се обади Зола.

10

Федералният център за задържане „Бардтаун“ се намираше в уединена долина на около пет километра от междущатско шосе 99 и на трийсет и два километра от Алтуна. Дори да имаше град наблизо, не се виждаше. До центъра се стигаше по широк асфалтов път, който изглеждаше нов и се спускаше по склона, поради което пред тримата се откри панорамна гледка към мястото, докато приближаваха. Беше комплекс от подобни на кутийки сгради с плоски покриви, които много приличаха на каравaните, използвани за класни стаи от препълнените училища. Двойна ограда от метална мрежа ограждаше редиците кутийки в спретнат квадрат. Дебели рула бодлива тел лъщяха върху оградите и придаваха на мястото злокобното усещане, че всъщност е най-обикновен затвор.

Тод намали и заяви:

— Прилича на стара черно-бяла снимка на Аушвиц.

— Благодаря — каза Зола.

Гледката беше обезкуражаваща и Зола се предаде на емоциите си. Разплака се, докато Тод паркираше на покрития с чакъл паркинг. Тримата постояха в колата, вперили поглед в двуетажната сграда отпред — явно мястото, където трябваше да се регистрират като посетители. И тя беше с плосък покрив и изглеждаше като направена от облицовъчни плоскости. Засега всичко тук им се струваше като построено за нула време.

Накрая Зола се обади:

— Да вървим.

Влязоха през главния вход. Временна табела над него гласеше: „Федерален център за задържане «Бардтаун». Имиграционно и митническо наблюдение. Служба задържане и отстраняване. Отдел «Вътрешна сигурност». ВС, СЗО, ИМН. Административна сграда“.

Вторачиха се в табелата и Тод промърмори:

— Буквена каша.

На което Марк отговори:

— Да се надяваме, че са изпълнили изискванията на Съюза за граждански права.

Влязоха в приемната. Нямаше табели, по които да се ориентират, затова Марк спря пълен млад мъж с униформа.

— Извинете, господине, къде е залата за посещения?

— За какви посещения?

— Бихме искали да се срещнем с един от арестуваните.

— Наричаме ги задържани.

— Добре, бихме искали да се срещнем с един от задържаните тук.

Служителят неохотно посочи надолу по коридора и каза:

— Опитайте ето там.

— Много благодаря.

Поеха по широкия коридор, озъртайки се за табела, която да ги упъти къде е залата за посещения. Беше федерална институция, затова навсякъде имаше служители, до един с различни униформи. Набити млади мъже, които пристъпваха наперено с пистолети на колана и едър надпис ИМН на гърба на якетата им. Чиновници с бели ризи и вратовръзки, и златни значки върху джобовете. Охранители, които, изглежда, не бяха нищо повече от местни ченгета.

Приятелите се приближиха към гише, където седяха три млади жени. Едната разместваше някакви документи, а другите две наблягаха на следобедната си закуска.

— Извинете, идвам да се срещна с родителите си — каза Зола.

— А кои са родителите ви? — попита момичето с документите.

— Семейство Мал. Баща ми се казва Абду, а майка ми Фанта. М-А-Л.

— Откъде са?

— От Ню Джърси, но са родени в Сенегал. Арестувани са вчера.

— А, значи са задържани?

Марк си прехапа езика, за да не изтърси: „Разбира се, че са задържани. Какво друго? Защо иначе ще са тук?“. Но вместо това се вторачи в Тод и не каза нищо.

— Да, задържани са — отговори Зола учтиво.

— Имате ли уговорен час?

— Не, но пътувахме два часа, за да се срещна с тях.

Служителката поклати глава, а другата остави кексчето си и изтрака нещо на клавиатурата. Втората служителка, по-възрастна бяла жена, обясни:

— Още не са обработени.

Очевидно това беше сериозна спънка.

— Ами добре, обработете ги — каза Зола.

— Ние ще се погрижим, ясно? — обади се първата служителка. — Но се опасявам, че не може да ги видите, преди да ги обработим.

— Сигурно се шегувате — възкликна Зола.

Служителка номер едно, чернокожа жена на средна възраст, се ухили подигравателно — явно й доставяше огромно удоволствие да постави Зола на мястото й.

— Имаме си правила — твърдо заяви тя.

Марк и Тод пристъпиха към гишето. Тод беше по джинси, маратонки и старо кожено яке. В момента Марк беше малко по-добре облечен — с бежов панталон, високи боти и дебел елек. Тод кимна на Марк, който се приведе напред и заяви високо:

— Вижте, аз съм адвокат, ясно? Тази жена е американска гражданка и има право да се срещне със семейството си. Пътувахме два часа затова посещение, нямате право да й отказвате. Родителите и брат й са арестувани вчера и предстои да бъдат върнати в Африка. Тя може никога повече да не ги види.

Третата служителка престана да яде. Втората престана да трака по клавиатурата. Първата се отдръпна и успя да смотолеви:

— Ще трябва да се срещнете с инспектора.

— Страхотно! — провикна се Марк. — Доведете го!

Разправията привлече известно внимание. Приближиха се двама млади служители на ИМН. Единият от тях, на име Гибсън, попита:

— Проблем ли има?

— Разбира се, че има проблем, по дяволите! — озъби му се Марк. — Клиентката ми току-що пристига от Вашингтон, за да се срещне със семейството си за последен път, преди да бъдат депортирани обратно в Сенегал. А й казват, че не може да го направи заради някакви хартийки.

Мъжете от ИМН погледнаха трите служителки. Първата обясни:

— Знаете правилата: никакви посетители, преди да са готови документите.

Гибсън отново се извърна към Марк и каза:

— Ето на, разбрахте ли? Правилата са си правила.

— Може ли да се срещна с инспектора? — настоя Марк.

— Може да престанете да крещите, ето какво може да направите.

Мъжът пристъпи напред, готов за физически сблъсък. Още двама агенти се приближиха да подкрепят колегите си.

— Просто ме оставете да говоря с инспектора — повтори Марк.

— Не ми харесва отношението ви! — заяви Гибсън.

— И на мен не ми харесва вашето. Какво значение има изобщо? Защо клиентката ми не може да се срещне със семейството си? По дяволите, предстои да ги депортират. Може никога повече да не ги види.

— Ако ги депортират, ще бъде по съдийско разпореждане. Ако не ви харесва, отидете при съдията.

— Е, след като споменахте съдия, вече сме на мой терен. Още утре сутринта ще заведа дело срещу вас във федералния съд. Как е малкото ви име, Гибсън? — Марк пристъпи още по-наблизо и погледна табелката с името му. — М. Гибсън. Какво се крие зад това „М“, ако мога да попитам?

— Морис.

— Добре, Морис Гибсън. Запиши, Тод.

Тод извади химикалка и дръпна лист хартия от гишето. Марк погледна към другия агент от ИМН и попита:

— А вие как се казвате?

— Защо питате? — ухили се нахално държавният служител.

— Заради делото, господине. Не мога да го заведа, ако не знам името ви.

— Джери Дънлап.

Марк се завъртя рязко и изгледа трите служителки, които се бяха вцепенили.

— Как ви е името? — изръмжа той на първата.

Тя сведе очи към табелката с името си, закачена над левия й джоб, сякаш за да се увери, и отговори:

— Филис Браун.

Тод записваше.

— А вашето? — попита Марк втората.

— Деби Акънбърг.

— Как се пише, моля? — попита Тод.

Жената му го продиктува по букви.

— А вие? — погледна Марк третата.

— Карол Мот — отговори тя, почти разтреперана.

Марк отново се обърна и забеляза, че още четирима агенти от ИМН наблюдават спора.

— Някой от вас иска ли да се включи, момчета? Става дума за дело във федералния съд, което ще заведа още утре сутринта. Ще бъдете принудени да си наемете адвокати, най-малко по един на човек, а аз ще се постарая работата да се проточи следващите две години. Е, има ли кандидати?

Четиримата едновременно отстъпиха назад.

По коридора се зададе мъж с костюм, който попита ядосано:

— Какво става тук, по дяволите?

Марк пристъпи към него и обясни сдържано:

— Събирам имена за дело във федералния съд. Вие ли сте инспекторът?

— Да — отговори мъжът гордо.

— Страхотно. Как се казвате?

— А вие кой сте, по дяволите?

— Марк Фрейзиър от вашингтонската правна кантора „Нес Скелтън“. Аз съм адвокат на Зола Мал, ето тази дама тук. Пристигаме от Вашингтон и тя иска да се срещне със семейството си. Американска гражданка е и има право да види близките си, преди да бъдат депортирани. Вашето име, моля.

— Джордж Макилуейн.

— Благодаря ви. Вие ли сте главният тук?

— Да.

Тод продължаваше да записва имената. Марк извади мобилния си, уж натрака нещо, но не набра ничий номер. Изгледа гневно Макилуейн и каза по телефона:

— Ало, Кели? Марк е. Веднага ме свържи с Кинси от „Съдебни дела“. Кажи му, че е спешно. — Пауза. — Не ме интересува, че има среща. Веднага ми го дай! — По-дълга пауза, по време на която Марк пристъпи по-близо до трети служител от ИМН, застанал прекалено близо, и се провикна към Тод през рамо: — Добави и Т. Уотсън към списъка. „Т“ за…?

Уотсън се озърна и пристъпи от крак на крак.

— Хайде, господин Уотсън, не си ли знаете малкото име?

— Травис.

— Браво. Добави и Травис Уотсън към делото.

Тод записа. Зола отстъпи назад. Трябваше да се отдръпне от този развилнял се мъж. Марк продължи по телефона:

— Да, Кинси, слушай сега. Аз съм в затвора в Бардтаун. Тук отказват на клиентката ни да се срещне със семейството си. Искам да заведеш едно дело, и то колкото се може по-бързо. Ще ти изпратя имената на ответниците с есемес. — Марк направи пауза, уж изслушваше някого. — Точно така. Започни с Вътрешна сигурност и ИМН, после добави имената и на… Чакай малко. — Той посочи трите жени, тримата агенти на ИМН и Макилуейн. — Седем човека, индивидуално. — Марк изгледа другите агенти и попита: — Някой от вас иска ли да се включи, момчета?

Те отстъпиха още по-далече.

— Явно не. Побързай, Кинси.

Марк отново замълча. Гибсън и Уотсън стрелнаха боязливо с поглед Макилуейн. Трите жени се бяха ококорили и не смееха да помръднат. Марк каза по телефона:

— Чудесно! Подай документите днес следобед онлайн. Федерален съд, Източен окръг на Пенсилвания. Виж дали ще намериш съдия Бакстър. Той ще им даде да се разберат. Звънни ми след десет минути.

Марк чукна по дисплея на телефона си и го прибра в джоба. Измери Макилуейн с гневен поглед и заяви:

— Съдя всички вас индивидуално за парично обезщетение и когато го получа, ще впиша присъдата в регистъра, за да наложа запор на заплатите ви и да поставя собствеността ви под запрещение. — Обърна се и подвикна на Тод: — Дай ми имената.

Зола и Тод го последваха до редица столове покрай стената. Седнаха и Марк отново извади телефона си. Със списъка на Тод в ръка си даде вид, че изпраща седемте имена с есемес.

Макилуейн най-сетне се размърда. Пое дълбоко въздух и пристъпи към тях.

— Вижте — поде с фалшива усмивка той, — сигурно ще успеем да уредим нещо.

Двайсет минути по-късно агент Гибсън ги въведе в малка стая в задната част на административната сграда и ги помоли да почакат. Когато останаха сами, Тод прошепна:

— Ти си ненормален, да знаеш!

— Свърши работа — отговори Марк със самодоволна усмивка.

Зола успя да се засмее.

— Не ми се иска да ме съдиш.

— На кого му е притрябвало разрешително за адвокат? — възкликна Марк.

— Ако практикуваш като адвокат без правоспособност, може да загазиш — припомни му Тод.

— Да не мислиш, че тези палячовци ще се обадят в адвокатската колегия на Вашингтон да проверяват?

Зола отвори обемната си чанта и извади черен хиджаб. Уви с него главата и раменете си и подръпна тук-там да го намести.

— Трябва да го нося в присъствието на мъже, които не са от моето семейство — обясни тя.

— Каква примерна мюсюлманка — подметна Тод. — И си облякла дълга рокля вместо тесните джинси, с които ти се любуваме от години.

— Какви джинси!? Поне това мога да направя за родителите си, защото се очертава дълга раздяла.

— Сладка си — отбеляза Марк.

— Сладка съм, обаче нищо не казвай, ясно? Баща ми и бездруго е подозрителен.

— Изглеждаш много целомъдрено — увери я Тод.

— Изчезвай — процеди Зола.

Вратата се отвори. В стаята влязоха родителите й и брат й Бо. Майка й Фанта се хвърли към нея и двете се прегърнаха разплакани. Зола прегърна баща си Абду и Бо и накрая погледна към Тод и Марк. Представи ги като приятели и състуденти и обясни, че са я докарали от Вашингтон. Марк и Тод се ръкуваха с Абду и Бо, но не и с майка й. Баща й им благодари многократно и когато вече стана неловко, Марк каза:

— Ще почакаме в коридора.

След като двамата с Тод излязоха от стаята, цялото семейство се разплака.

11

Рано във вторник сутринта полицейска моторница обикаляше близо до Тайдъл Бейсин на източния бряг на Потомак, когато един от полицаите забеляза нещо необикновено. При по-близък оглед беше установено, че е тяло, побеляло, подуто и заплетено в растителност на брега на реката, на един хвърлей място от Джеферсън Мемориал.

Марк още спеше, когато му се обади полицай Суейз. Описа му какво са намерили и обясни, че са говорили с господин Танър, който вече си бил у дома в Мартинсбърг заедно с майката на Горди и семейство Карви. Нито Тод, нито Марк бяха говорили с Бренда или баща й след неприятната им среща в събота следобед. Явно в даден момент в понеделник семействата бяха решили, че няма смисъл да останат да чакат във Вашингтон.

Марк се обади на Тод и на Зола и им съобщи новините. Уговориха се да се срещнат в апартамента на Зола след около час. Десет минути по-късно Марк седеше на канапето в тъмното и пиеше кафе, когато звънна телефонът му. Беше бащата на Горди. Марк се вторачи в дисплея и от състрадание вдигна неохотно. Изказа съболезнованията си и не знаеше как да продължи, когато господин Танър попита:

— Марк, ще ни направиш ли една услуга?

Едва не отказа по инерция, но просто не можа.

— Ами… разбира се.

— Можете ли с Тод да разпознаете тялото в моргата? Просто не мога да пътувам до града, не и за нещо такова.

Марк се стъписа. Преди три дни семействата го обвиняваха за смъртта на Горди, а сега го молеха за най-ужасната услуга! Марк не отговори и господин Танър продължи:

— В момента сме невъобразимо разстроени, Марк, а вие с Тод сте в града. Моля те. Съзнавам, че е жестоко да го искам, но ще бъде огромна помощ.

Марк някак си се застави да отговори:

— Ами добре.

Тялото беше откарано в патологията, където се намираше и моргата. Тод паркира на улицата до модерна стъклена сграда. Лесно намериха входа. Разследващ полицай Суейз ги посрещна във фоайето и им благодари, че са дошли. Погледна Зола и каза:

— Според мен не е добре да го виждате.

— Няма да го видя. Ще чакам.

— Добре, ето там има чакалня — кимна той и Зола се запъти нататък.

Тод и Марк го последваха надолу по стълбите до широк коридор. Спряха пред метална врата с табела: „Съхранение на телата“.

— Вътре е студено, но няма да отнеме много време — каза Суейз.

— Колко често правите това? — попита Марк.

— Два пъти седмично. Помещението побира двеста тела. В нашия район никога не е имало недостиг на мъртъвци.

Жена с бяла престилка ги посрещна на вратата и отвори.

— Танър, нали? — попита тя.

— Да — потвърди Суейз.

Влязоха в голямо и стерилно хладилно помещение с подредени метални стелажи с десетки чували за трупове, тъмносини и с плътно дръпнати ципове от темето до под стъпалата. Завиха, минаха покрай още стелажи и рязко спряха. Пред етикетче на чувал с надпис „Г. Танър?? Удавяне“.

Марк се озърна и забеляза още един етикет. „Неизвестен. Огнестрелна рана“.

Жената хвана ципа на темето и бавно го дръпна. Спря до гърдите и разтвори чувала. Очите на Горди бяха широко отворени, безжизнени, сякаш беше крещял от ужас, когато бе паднал във водата. Кожата му беше бяла като току-що навалял сняг. Най-отблъскващ беше езикът му, подут, извит и противно щръкнал от устата. По бузите му имаше ожулвания. Гъстата му руса коса изглеждаше мокра.

Марк се облегна на стелажа, за да запази равновесие. Тод промърмори: „Мамка му“, и се приведе, сякаш щеше да повърне.

— Това Гордън Танър ли е? — попита спокойно Суейз.

Марк кимна, а Тод отстъпи назад. Жената отново дръпна ципа и взе малък найлонов плик.

— Нямаше обувки, чорапи, панталон, бельо, нищо такова. Ето това е останало от ризата му. Друго няма.

— Затова не можахме да го идентифицираме с абсолютна сигурност. Допускахме, че е той, но нямаше портфейл, ключове, нищо нямаше — поясни Суейз. — Много съжалявам.

Марк затвори очи и каза:

— Аз също. — Кой знае защо, докосна глезена на приятеля си и го потупа. — Аз също.

Жената ги изведе от хладилното помещение. В коридора Марк попита Суейз:

— Е, какво ще стане сега?

— Семейството трябва да оправи документите и от погребалното бюро, което са ангажирали, ще дойдат за тялото. Ще го транспортират след няколко часа.

— И не искате нищо друго от нас?

— Не. Благодаря и отново ти поднасям съболезнования.

— Благодаря.

Дълго седяха със Зола в чакалнята. Мълчаха мрачно, докато накрая Тод ги подкани:

— Хайде, да се махаме от тук.

Навън Марк спря и каза:

— Май трябва да се обадя на господин Танър.

До края на деня във вторник и цялата сряда Тод и Марк останаха при Зола. Тя не беше в състояние да отиде в счетоводната фирма и изгуби работата си. И бездруго беше временна. Докато Тод отиваше за няколко часа в бара, Марк стоеше при нея. Правеха си дълги разходки из града, мотаеха се по книжарниците, разглеждаха витрините и влизаха да се стоплят в някое кафене. А когато Марк се отбиваше в „Нес Скелтън“, Тод я водеше на кино. Всяка нощ бяха в апартамента й, колкото и Зола да ги уверяваше, че е добре. Не беше. Никой от тях не беше. Преживяваха истински кошмар и имаха нужда един от друг.

Когато се върнаха в града, другите студенти питаха за Горди, но тримата предпочитаха да избягват тези разговори. В четвъртък вечерта

няколко души заминаха за Мартинсбърг, за да посетят погребалното бюро, но Марк, Тод и Зола решиха да пропуснат. По-късно през нощта се оформи парти в един от популярните барове и тримата отидоха да прекарат един час с приятели. Тръгнаха си, докато бирата се лееше и състудентите им започнаха да вдигат тостове за Горди.

Марк посрещна с облекчение факта, че Бренда не се обажда. Не искаше да говори на погребението, пък и знаеше, че надали ще го помолят. Не помолиха нито него, нито Тод да носят ковчега, което също бе облекчение. Службата щеше да е достатъчно трудно изпитание. Смятаха да стоят далече от семействата и да гледат от разстояние, ако е възможно. Дори обсъдиха възможността изобщо да не ходят, но нямаше да е редно.

В петък Марк и Тод облякоха най-хубавите си костюми, бели ризи, вратовръзки в убити цветове, кожени обувки — най-представителните си „униформи за интервюта“ — и взеха Зола, която носеше дълга черна рокля и изглеждаше като модел. Пътуваха деветдесет минути до Мартинсбърг и огледаха църквата — красива постройка от червени тухли с много стъклописи. На стълбите отпред вече се събираха хора. До тротоара беше паркирана катафалка. В един и половина влязоха вътре и си взеха програми от разпоредителя. На корицата имаше красива снимка на приятеля им. Марк попита разпоредителя къде е балконът и той им посочи стълбите. Беше още празно, когато тримата седнаха на последния ред, отделени в усамотен ъгъл, възможно най-далече от амвона.

Зола седеше между двамата и бършеше очи с хартиена кърпичка.

— Аз съм виновна — каза тя и се разплака.

Не й се скараха и не оспориха думите й. Оставиха я да скърби по своя си начин. Щяха да имат предостатъчно време да обсъдят нещата после. Марк и Тод също щяха да се разплачат, но съумяха да се овладеят.

Църквата беше красива, с хубава галерия с дървена ламперия за хора малко над амвона и огромен орган отстрани. Зад галерията за хора имаше картина — Христос на кръста. През стъклописите влизаше обилна светлина. Четири сектора с пейки образуваха полукръг край централната пътека. Докато чакаха, мъже в тъмни костюми подредиха десетки кошници с цветя от двете страни на амвона.

Пейките бързо се пълнеха с хора и не след дълго посетители дойдоха и на балкона. Семействата Танър и Карви живееха в Мартинсбърг от поколения и се очакваше да присъстват много опечалени. Марк си спомни сюжета, който беше разигравал наум — как градчето научава, че един от любимците му е избягал с мюсюлманка от африкански произход и е зарязал своята любима от детството. Зарязал е познатите си. Преди няколко дни историята му се струваше почти смешна, но в момента — не толкова. За щастие, градчето никога нямаше да узнае. Ако нещата се бяха развили по план, след около четири месеца Марк и Тод щяха да стоят там долу и да гледат как Бренда пристъпва по пътеката като булка. А сега гледаха от балкона, оказваха последна почит и се опитваха да избегнат среща със семейството.

Органистката зае мястото си и засвири тиха погребална песен, много подходящ избор. Няколко минути по-късно хористите влязоха през странична врата и запълниха галерията. Явно бяха предвидили пълна програма за сбогуването с Горди. Опечалените продължаваха да се стичат, скоро покрай стените се подредиха правостоящи. Балконът беше претъпкан и се наложи тримата да се сместят и да направят място за възрастна двойка. В два часа излезе пасторът и застана на амвона. Според програмата това беше преподобният Гари Честър. Той вдигна ръце и присъстващите се изправиха. Внесоха ковчега по централната пътека, съпроводен от четирима човека от двете страни. Зад него крачеше Бренда сама, с изпънат гръб, непоколебима. Господин и госпожа Танър бяха зад нея, следвани от останалите от семейството. Горди имаше по-голям брат и сестра тийнейджърка, която трудно се владееше. Брат й беше обгърнал раменете й с ръка и я придържаше. Когато ковчегът — милосърдно затворен — бе поставен под амвона и близките заеха местата си, преподобният Честър даде знак на събралите се да седнат.

Марк погледна часовника си: два и дванайсет. Колко щеше да продължи?

Преподобният прочете дълга молитва, а хорът изпя четири куплета от някакъв химн. След тях органистката изпълни нещо невъобразимо потискащо. Когато и тя приключи, няколко жени вече ридаеха. Братът на Бренда стана, застана до аналоя близо до пианото и прочете псалм 23. Преподобният Честър се върна на амвона и поде

проповедта си. Явно отдавна беше тук, защото познаваше Горди добре. Разказа как го е гледал да играе футбол и бейзбол като дете. Без да използва думата „самоубийство“, свещеникът говори за тайнството на смъртта и нейните нерядко озадачаващи прояви. Заяви, че бог направлява всичко, че следва своя промисъл. И макар трагедиите и най-вече смъртта да ни изпълват с недоумение, бог си знае работата. Може би някой ден сме щели да разберем защо Горди е постъпил така, а може и никога да не разберем, но върховният замисъл за живота и смъртта е на Господ и вярата ни в него е неизчерпаема.

Честър вдъхваше утеха, истински професионалист. Понякога гласът му глъхнеше — човекът видимо страдаше. Предвид непосилната си задача той храбро сипеше утешителни слова.

Джими Хасбро беше най-близкият приятел на Горди, а Марк и Тод няколко пъти бяха купонясвали с него, докато следваха. Той произнесе първото слово. Разказа как като малък Горди обожавал змии и ги колекционирал. Майка му напълно основателно му забранила да ги внася в къщата. Симпатичното му хоби било прекратено рязко, когато отровна змия го ухапала по дясното коляно. Лекарите обмисляли дори ампутация.

Джими разказа хубаво историята и дори внесе хумористична нотка. Като тийнейджъри любимото им ченге бил възрастен полицай на име Дърдин, вече покойник. Късно една нощ патрулката на Дърдин изчезнала. Намерили я на следващия ден в езеро извън града. Загадка било как се е озовала там. Досега. Донякъде драматично, донякъде с хумор Джими разказа как Горди взел колата „назаем“ и я вкарал в езерото пред очите на Джими. Църквата избухна в няколкоминутен смях. Идеалният момент случилото се преди години да излезе на бял свят.

Когато смехът утихна, Джими отново стана сериозен. Гласът му трепна, докато описваше лоялността на Горди. Нарече го еталон за „събрат“, човек, когото всеки би искал да има до себе си в битка. Човек, който винаги ти пази гърба. За жалост обаче, някои приятели на Горди не проявили същата лоялност. Когато той най-силно се нуждаел от тях, когато страдал и имал нужда от помощ, някои от приятелите му не се оказали на нужната висота.

Марк се размърда и Зола стисна ръката му. Тод ги погледна. И тримата го усетиха като изненадващ удар под кръста.

Значи тази версия бяха пробутали в Мартинсбърг! Че Горди не е отговорен за действията си. Бренда не е допринесла за нервния му срив. Нищо подобно. Виновни са негови приятелчета във Вашингтон, негови състуденти, които не са му обърнали достатъчно внимание. Тримата се вцепениха от гняв и изумление.

Накрая Джими се задави и не бе в състояние да завърши словото си. Изтри очи, оттегли се от амвона и се върна на мястото си на третия ред. Хорът отново запя. В църквата дете изсвири нещо на флейта. Приятел на Горди от гимназията изнесе второто слово, в което нямаше обвинения. След петдесет и пет минути преподобният Честър произнесе последната молитва и започна траурното шествие. Под мощния съпровод на органа паството стана на крака, докато носачите поеха с ковчега по пътеката. Бренда, вече разридана, го последва предано. На много места се чуваше силен плач, дори от балкона.

Марк реши, че мрази погребенията. Какъв бе смисълът от тях? Имаше много по-удачни начини да утешиш близките от това да събираш хората в претъпкана църква, да говориш за покойника и да се наревеш на воля.

— Хайде да поседим още малко, става ли?

И Марк си мислеше същото. Бренда и двете семейства бяха отвън, надаваха вопли и се прегръщаха, докато служители качваха ковчега на Горди в катафалката, която щяха да последват до гробището. Там отново щяха да се съберат за погребението — поредната мъчителна церемония, която тримата не възнамеряваха да гледат. А Джими Хасбро щеше да е в центъра на събитията. Ако Марк успееше да привлече погледа му, като нищо щеше да му фрасне един и да провали всичко.

Когато балконът се изпразни, тримата наблюдаваха как същите костюмирани служители вдигнаха цветята и най-вероятно ги отнесоха на гробището. Когато църквата се изпразни от цветя и опечалени, тримата приятели останаха още малко.

— Не мога да повярвам — тихо се обади Марк. — Всички обвиняват нас.

— Кучи син! — възкликна Тод.

— Моля ви, не в църквата — намеси се Зола.

Наблюдаваха как пазач прибира сгъваемите столове край пианото. Човекът вдигна поглед, видя тримата сами на балкона и

присъствието им видимо го заинтригува. Но после той се върна към задачата си и излезе от църквата.

— Да се махаме — каза Марк най-после.

12

Беше петък следобед, краят на поредната отвратителна седмица. Не бързаха да се върнат в града, затова Тод мина по обиколни пътища през Вирджиния. Близо до Беривил момчетата решиха, че искат да пийнат, и Тод спря пред един магазин. Зола, която не близваше алкохол, доброволно предложи да поеме волана, което правеше често, когато беше с Горди и компанията от юридическия. Марк купи шест бири и безалкохолно за нея.

— Къде отиваме? — попита тя.

Тод, седнал на предната седалка, посочи някаква табела.

— Натам е Фронт Роял. Някога ходили ли сте във Фронт Роял?

— Не.

— Ами хайде да поразгледаме.

Отвориха бирите и потеглиха. След няколко километра Марк стисна бутилката с крака и си провери мобилния. Имаше имейл от „Нес Скелтън“. Той го прочете и се провикна:

— Моля? Тоя шегува ли се?

— Какво има? — попита стреснато Тод.

— Уволнили са ме! Просто са ме уволнили!

— Не може да бъде — обади се Зола.

— Не, имам съобщение от Евърет Боулинг, не, от М. Евърет Боулинг, пълен задник, партньор и член на управителния съвет на „Нес Скелтън“. Чуйте това: „Скъпи господин Фрейзиър, днес фирмата ни оповести сливането си с лондонската правна кантора «О’Мара и Смит». За «Нес Скелтън» това е вълнуваща възможност да се разрасне и да предлага още по-качествени услуги на клиентите си. Сливането обаче изисква промени в личния състав. Със съжаление ви уведомявам, че оттегляме предложението си към вас за поста сътрудник. Пожелаваме ви успех. Искрено ваш, М. Евърет Боулинг“.

— Улучили са момента — отбеляза Тод.

— Уволняват ме още преди да съм започнал. Можете ли да повярвате?

— Много съжалявам, Марк — каза Зола.

— Да, аз също — намеси се Тод. — Съжалявам, приятел.

— Дори не им стиска да ми го съобщят очи в очи — каза Марк. — А с този гнусен имейл.

— Наистина ли си изненадан? — попита Тод.

— Разбира се, че съм изненадан. Защо да не съм?

— Защото те са долнопробни лобисти, които ти направиха половинчато предложение, без да споменават нищо за заплатата, и то, при условие че издържиш изпита за адвокат. Сам твърдеше, при това неведнъж, че нямаш доверие на никого там и фирмата никога не ти е харесвала. По твоите думи те са шайка мръсници.

Марк пое дълбоко дъх, остави телефона си, пресуши бирата, смачка кутийката и я хвърли на пода на колата. Дръпна си нова кутийка, отвори я и отпи продължително. Тод също пресуши своята и каза:

— Дай ми още една. — Той отвори кутийката, вдигна я и каза: — Наздраве. Добре дошъл в света на безработните.

— Наздраве — отговори Марк и двамата се чукнаха. След още километър той съобщи: — И бездруго не ми се работеше там.

— Браво на теб! — възкликна Тод.

Зола поглеждаше Марк в огледалото.

— Щеше да си нещастен — продължи Тод. — Те са нищожества, истински негодници, които мразят работата си. Сам си го казвал.

— Знам, знам, но ми иде да звънна на Рандал, който трябва да ме обучава, само за да го чуя как ще се гъне и ще заеква.

— Гарантирам ти, че няма да ти вдигне. Хайде да се обзаложим.

— Този бас не е хубав.

— Не го правете — намеси се Зола. — Не си хабете силите.

— По някаква причина напоследък съм почти без сили — заяви Марк. — Безполезният ми по-малък брат ще влезе в затвора, което е кофти за него, но всъщност ми е мъчно за майка ми. После Горди откачи. Сега пък ни обвиниха за самоубийството му. Семейството на Зола е тикнато в център за задържане, докато чака да го депортират. Сега и това. А от нас се очаква да се отърсим от всичко и да изкараме последния си семестър, след който ни чакат два месеца пълен ад, докато зубкаме за адвокатския изпит, та да намерим работа и да започнем да изплащаме заемите си, което всъщност е по-невъзможно,

отколкото изглежда, адски невъзможно. Така че, да, скъпа ми Зола, наистина съм изморен, а вие?

— Аз съм изцедена — увери го тя.

— Ставаме трима — додаде Тод.

Намалиха, докато прекосяваха градче на име Бойс. Когато остана зад гърба им, Марк попита:

— Вие наистина ли ще отидете на лекции в понеделник? Аз не мога.

— Питаш за втори или за трети път — каза Зола. — Какво ще правиш, ако не отидеш?

— Нямам план. Ще карам ден за ден.

— Добре де, а какво ще правиш, когато започнат да те търсят от факултета? — попита Тод.

— Няма да вдигам.

— Хубаво. Ще впишат, че си прекъснал, ще осведомят лихварите и те ще ти се нахвърлят като акули, надушили кръв.

— Ами ако не ме намерят? Ако си сменя телефонния номер и се преместя в друг апартамент? Лесно ще се изгубя в град с два милиона население.

— Слушам те — каза Тод. — Добре, скриваш се. А какво ще работиш, как ще се издържаш… такива ми ти дреболии?

— Мислил съм за това — отговори Марк и отпи дълга глътка. — Може да си намеря работа в някой бар, където ще ми плащат в брой, разбира се. Може да се хвана като сервитьор. Или да стана специалист по случаи на шофиране в нетрезво състояние като оня мазник миналия петък в изтрезвителното. Как се казваше?

— Даръл Кромли — каза Зола.

— Обзалагам се, че Даръл прибира сто хиляди годишно от пияни шофьори. И все в брой.

— Но ти не си правоспособен адвокат — напомни му Зола.

— Поискахме ли от Даръл да ни покаже документ за правоспособността си? Не, разбира се. Каза, че е адвокат. На визитката му пишеше, че е адвокат, и ние просто приехме, че има разрешително. А може да е просто търговец на стари коли, който в свободното си време припечелва и в изтрезвителното.

— Как ще се явяваш в съда? — попита Зола.

— Била ли си в съда? Аз съм ходил — истински цирк е. Има стотици като Даръл Кромли, които търчат напред-назад, натрапват се на дребни престъпници, за да изкарат нещо, сновят между съдебни зали с отегчени и полузаспали съдии. Съдиите, чиновниците и всички останали в съдебната зала също като нас просто допускат, че дейните типове с евтини костюми наистина са адвокати. Мамка му, в този град има сто хиляди адвокати, а никой не пита: „Ей, ама ти наистина ли си адвокат? Я ми покажи разрешителното си!“.

— Според мен бирата те хваща — заяви Тод.

Марк се усмихна на Зола в огледалото.

13

Първият учебен ден на пролетния семестър означаваше пари. Министерството на образованието преведе на „Фоги Ботъм“ сумата от 22500 долара за обучение и още по 10000 долара за издръжка на студент. Училището незабавно преведе таксата за обучение на собствениците в Бейтриъм Груп, после раздаде индивидуални чекове за издръжката на студентите. Финансовата служба беше оживена през деня, докато зажаднелите за свежи пари студенти чакаха на дълги опашки.

Марк и Тод пропуснаха занятията и пристигнаха малко преди пет, когато службата затваряше. С двайсет хиляди долара в джобовете двамата отидоха в едно кръчме, което бяха открили през уикенда. Бар „Петлите“ се гушеше на Флорида авеню, близо до Ю стрийт и далече за клиенти от „Фоги Ботъм“. Заемаше приземния етаж на четириетажна сграда, която, макар и боядисана в яркочервено, не се набиваше на очи. Шефът на Тод, букмейкър на име Мейнард, притежаваше и бара, и сградата, както и „Олд Ред Кат“, и още две други заведения в града. Мейнард отстъпи пред настояването на Тод и се съгласи да го премести там. Освен това склони да наеме и Марк, който твърдеше, че е опитен майстор на коктейли. Щяха да поемат бара през нощта и в почивните дни и с новата работа, която си бяха намерили, финансовото им бъдеще изглеждаше много по-светло. Разбира се, огромните им дългове си оставаха, но те нямаха никакво намерение да се занимават с тях.

Бар „Петлите“ имаше атмосфера на стара квартална кръчма. Повечето редовни клиенти бяха правителствени служители, които живееха наблизо или се отбиваха всеки следобед за по няколко силни питиета, преди да се отправят към къщи, когато движението оредее. Някои чакаха този момент няколко часа. Широкият сърповиден барплот беше от лъскав махагон и месинг и в пет всеки следобед беше претъпкан от две-три редици важни бюрократи на средно ниво, които се възползваха от ежедневното намаление в този час, наливаха се и

гледаха „Фокс Нюз“. Кухнята приготвяше сносна храна на сносни цени.

В ъгловото сепаре на пилешки крилца и наливна бира Марк и Тод крояха часове наред следващите си ходове.

Във вторник пропуснаха занятия и ровиха в интернет за надежден фалшификатор, който да им продаде нови документи за самоличност. Намериха един в Бетесда, в някакъв автомобилен сервиз, където „консултантът по сигурността“ отпечата по две безупречни шофьорски книжки за двамата: от Вашингтон и Делауер за Марк Апшоу и Марк Финли, преди Марк Фрейзиър. И от Вашингтон и Мериленд за Тод Лейн и Тод Маккейн, преди Тод Лусеро. Цената беше двеста долара в брой на комплект, а фалшификаторът им предложи и паспорти за по още петстотин долара. Отказаха, поне засега. Сегашните им паспорти бяха валидни и двамата нямаха планове да напускат страната.

С новите си имена си купиха нови мобилни и нови СИМ карти. Запазиха старите, за да следят кой ги търси. След магазина за мобилни телефони отидоха в малка дигитална печатница, където поръчаха фирмени бланки и визитни картички за новата си авантюра: *Апшоу, Паркър и Лейн, адвокати*. Марк Апшоу и Тод Лейн. Нови имена, нови телефонни номера и ново бъдеще. Адресът беше Флорида авеню №1504 — същият като на бар „Петлите“.

Пропуснаха занятия в сряда и докато другите наематели в Кафеза бяха на лекции и нямаше кой да ги види, натовариха дрехите си, няколко книги, малко тенджери, прибори и чаши и избягаха от сградата, без да кажат на никого. Отдавна бяха просрочили януарските си наеми и очакваха хазяина на дупката, в която живееха, да ги съди, само дето щеше да му е адски трудно да ги намери. Нанесоха се в занемарен тристаен апартамент на последния етаж в сградата над бар „Петлите“, явно използван за склад още от времето на Франклин Делано Рузвелт. Не се бяха договорили с Мейнард за наема и бяха пробутали идеята да го плащат с труд, като, разбира се, всичко става неофициално. На Мейнард му харесваше така.

Мисълта да живеят тук изобщо не беше приятна, но същото важеше и за вероятността да плащат повече или да ги преследват онези акули за заемите. Ако няколкомесечното обитаване на тази дупка щеше да ги предпази от бирниците, Марк и Тод бяха готови да издържат.

Купиха две легла, канапе, няколко стола, евтина маса и още едно друго от магазина за вещи втора ръка до приюта за бездомни.

Решиха да престанат да се бръснат и да си пуснат бради. И бездруго рядко се бръснеха, както се полага на студенти по право. От тях се очакваше да изглеждат мърляво. А сега мустаците щяха да им подсигурят допълнително прикритие.

В сряда следобед за пръв път се осмелиха да отидат в квартала около Джудишъри Скуеър, където се помещаваха различни съдилища, в които се разглеждаха правни проблеми. В центъра се намираше районният съд — масивна бетонна постройка в стила на седемдесетте години, където се гледаха всякакви наказателни дела. Лабиринтът от съдебни зали се простираше на шест нива. По коридорите сновяха адвокати, които влизаха и излизаха от различни заседания, и обвиняеми, освободени под гаранция, които се мотаеха с близките си. Съдът беше отворен за зрители, достъпът беше лесен и свободен след обичайните проверки с детектор за метал и скенери за тяло. Тод и Марк наблюдаваха как се развиват процесите със съдебни заседатели. Наблюдаваха първите заседания, когато арестанти, облечени с гащеризони, биваха изправяни пред съдиите за бързо изслушване и после изпращани обратно в ареста. Гледаха и разглеждането на искания, придружени със спорове между прокурори и обществени защитници. Проучваха регистрите за съдебните решения и събираха колкото се може повече документи. Кръстосваха коридорите, наблюдаваха внимателно как адвокати съветват скупчените край тях уплашени семейства. Нито веднъж не чуха някой да попита адвоката си дали е правоспособен. Нито веднъж не видяха позната физиономия.

Същата нощ работиха до десет, като поднасяха напитки и храна в бара, после се прибраха в мърлявия си апартамент на последния етаж и часове наред бродиха онлайн из лабиринта на съдебната система на Вашингтон. Наказателното право беше тяхното бъдеще, най-вече защото хонорарите се плащаха в брой и клиентите не проявяваха интерес да се отбиват в кантората им на консултации. Срещите се провеждаха или в ареста, или в съда, точно като срещите на Даръл Кромли.

В четвъртък отново пропуснаха занятия и си откриха нови текущи сметки. Във Вашингтон имаше шест клона на банка „Суифт“. Марк отиде в клона близо до Юниън Стейшън и депозира петстотин

долара на името на Марк Апшоу. Тод Лейн направи същото в клон на Роуд Айланд авеню. Двамата заедно посетиха трети клон на банка „Суифт“ на Пенсилвания авеню и откриха текуща сметка на адвокатска кантора с фалшив данъчен номер. В четвъртък следобед се върнаха в съда и отново наблюдаваха разиграващия се цирк.

И в петък пропуснаха занятия и престанаха да мислят за „Фоги Ботъм“. По възможност повече никога нямаше да видят онова място и мисълта сама по себе си бе въодушевяваща.

Призовката на Горди за шофиране в нетрезво състояние изискваше от него да се яви в съдебна зала 117 в петък следобед в един часа. В един без петнайсет Марк и Тод пристигнаха пред залата и се постараха да си придадат много притеснен вид. Вече се събираше внушителна тълпа.

Марк стискаше призовката с вид на човек, който се нуждае от помощ. И двамата бяха по джинси и туристически обувки и бяха доста опърпани. Марк носеше и шапка с логото на фирмата за селскостопанска техника, „Джон Диър“. Появи се мъж с куфарче и тутакси ги забеляза. Приближи се и попита Марк:

— За шофиране в нетрезво състояние ли си тук?

— Да, господине — отговори Марк. — Вие адвокат ли сте?

— Точно така. Имаш ли си такъв?

— Не, господине.

— Може ли да видя призовката?

Марк му я подаде и правистът я прочете смръщено. После извади визитката си и я подаде на Марк. *Престън Клайн, адвокат.*

— Ще ти трябва адвокат за това — обясни Клайн. — Хонорарът ми е хиляда долара в брой.

— Наистина ли? Толкова много? — попита Марк шокиран.

Тод застана до него и се представи:

— Аз съм негов приятел.

— Предлагам ти изгодна сделка, синко. Мога да ти спестя доста пари. Ако те признаят за виновен, ще изгубиш книжката си за една година, но преди това ще полежиш малко в пандиза. Аз обаче със сигурност ще мога да го предотвратя.

Клайн действаше ловко почти колкото Даръл Кромли, но в момента това нямаше значение.

— Имам четиристотин долара в брой — каза Марк. — Останалите мога да дам по-късно.

— Добре, но трябва да ги платиш преди датата за явяване в съда.

— Какво явяване в съда?

— Ами влизаме и заставаме пред съдията. Казва се Канту, много е строг. Аз ще говоря, ти не обелваш нито дума, ако не ти кажа. Канту ще мине отгоре-отгоре по процедурата, все рутинни неща, а ти ще пледираш „невинен“. Ще назначи изслушване след около месец, което ще ми осигури време да си свърша работата. Сигурно дрегерът е показал едно цяло и един промила?

— Да, господине.

— Имаш ли парите?

Марк бръкна в джоба си и извади няколко банкноти. Подаде на адвоката четири стотачки и Клайн ги грабна.

— Да влизаме да оправим документите.

— Може ли и аз да дойда? — попита Тод.

— Естествено. Зоопаркът е отворен за посетители.

Вътре адвокатите се бяха скупчили зад преградата, наблюдавани от около дузина зрители. Клайн насочи Марк към място на първия ред и извади някакви документи от старото си куфарче.

— Това е договор за правни услуги между теб и мен — посочи му той и попълни сумата хиляда долара. — Служи и като запис на заповед за изплащането на остатъка. Прегледай го, попълни името и адреса си и подпиши отдолу.

Марк извади химикалката си и написа името Гордън Танър и стария си адрес. Двамата с Тод залагаха много на вероятността никой да не свърже името на Гордън с новините за самоубийството му. И сериозно се съмняваха, че някой в огромната съдебна система е извадил делото на Гордън от графика с делата за шофиране в нетрезво състояние. Ако се беше случило и попитаха Марк, двамата смятаха просто да си излязат. Или да си плюят на петите.

Марк прочете договора и се опита да запомни колкото се може повече от текста. Върна го на адвоката и попита:

— Често ли имате такива случаи?

— Непрекъснато — самодоволно отговори Клайн, като че беше много известен и зает адвокат.

— Човече, брат ми участва в сбиване на мач на „Капс“ и го обвиниха в нанасяне на телесна повреда. Занимавате ли се с такива случаи?

— Разбира се. Лека или тежка?

— Лека, струва ми се. Колко ще искате?

— Хиляда долара, ако признае вина. Ако се стигне до процес, ще е много по-скъпо.

— Ще го спасите ли от затвора?

— Разбира се, няма проблем. Ако се признае за виновен за нарушаване на обществения ред, ще го пуснат. По-късно мога да отменя присъдата срещу още хиляда долара. Така досието му ще си остане чисто.

— Благодаря, ще му кажа.

В един часа съдия Канту се настани на мястото си и всички се изправиха. Конвейерът се задейства, докато каралите пияни един след друг минаваха през портичката, когато приставът ги повикаше по име. Само половината имаха адвокати. Попитаха всеки как пледира — „невинен“ или „виновен“. Онези, които признаваха вината си, получаваха документи от прокурора и биваха помолени да седнат в някой ъгъл и да попълнят бланки. За онези, които пледираха „невинен“, биваха определяни дати за повторно явяване пред съда през февруари.

Марк и Тод наблюдаваха всеки ход и попиваха всяка дума. Много скоро щяха да влязат в бизнеса.

Когато повикаха Гордън Танър, Клайн нареди:

— Свали си шапката.

Той поведе Марк към съдийската скамейка и двамата погледнаха нагоре.

— Здравейте, господин Клайн — поздрави го съдия Канту.

Двамата приятели го бяха наблюдавали как работи вече двайсет минути — този тип беше същински Дядо Коледа, с усмивка и с мила дума за всеки, който застанеше пред него. Макар че съдът за пътнотранспортни произшествия стоеше най-ниско в стълбицата, на съдия Канту явно му беше приятно тук.

— Първо провинение ли е? — попита той сега.

— Да, господин съдия — отговори Клайн.

— Съжалявам — обърна се съдията към Марк с дружелюбно изражение.

Марк усещаше в корема си буца колкото топка за боулинг и очакваше всеки момент някой, може би от прокурорите, да изтърси: „Чакайте, това име ми е познато. Танър не скочи ли от моста?“. Но не последваха изненади.

— Може ли да видя шофьорската ви книжка, господин Танър? — попита съдия Канту.

Марк се смръщи и отговори:

— Ами, господин съдия, изгубих си портфейла. Заедно с кредитните карти, с всичко.

— Е, книжката няма да ви трябва. Допускам, че пледирате „невинен“.

— Точно така, господин съдия — побърза да отговори Клайн.

Съдията си записа нещо и каза:

— Добре, датата ви за явяване пред съда е четиринайсети февруари. Ще бъде незабравим Свети Валентин.

Той се усмихна, като че ли бе изтърсил голяма смешка. Клайн взе някакви документи от секретарката и каза:

— Благодаря, господин съдия. Ще се видим тогава.

Отдръпнаха се от съдийската маса и на излизане от залата Марк прошепна на адвоката си:

— Имате ли нещо против да поостанем и да погледаме?

— Ако искате да се отегчите до смърт, разбира се.

Марк и Тод седнаха на задния ред, а Клайн изчезна.

— Значи така се оправя човек с шофиране в нетрезво състояние — прошепна Тод. — Нищо работа.

Другите адвокати се изреждаха, пристигаха и още. Десет минути по-късно Клайн се върна с друг клиент — със сигурност го беше придърпал в коридора.

Марк и Тод се наслаждаваха на представлението още един час, после си тръгнаха. Според визитката на Клайн кантората му се намираше на И стрийт, недалече от съда. Изминаха пеша три преки и намериха адреса. Четириетажната сграда очевидно беше претъпкана с адвокати. В списък на входа бяха изредени имената на десетина малки фирми и на няколко самостоятелни играчи. Оказваше се, че Клайн практикува сам. Докато Марк чакаше отвън, Тод влезе в тясната

приемна, където уморена жена се трудеше усърдно зад голямо бюро. Тя го поздрави без усмивка.

— С какво мога да ви помогна?

— Ами търся адвокат на име Престън Клайн — каза Тод и се огледа.

В края на бюрото й имаше няколко разделителя с имената на адвокати, а зад всеки имаше подредени телефонни съобщения и писма.

— Клиент ли сте? — попита жената.

— Може би. Препоръчаха ми го, казаха, че е добър в наказателните дела.

— Той е в съда. Мога да запиша името и телефонния ви номер и той ще ви звънне.

— Кантората му тук ли се намира?

— Да, на втория етаж. Защо питате?

— А не може ли да се срещна с партньора му или с някой правен асистент? Трябва да поговоря с някого.

— Адвокат Клайн работи сам. Аз съм секретарката му.

Тод се поколеба, озърна се и каза:

— Добре, имам номера, ще му се обадя. Благодаря.

Той излезе, преди служителката да смогне да отговори. Докато се отдалечаваха, Тод каза:

— Точно както допускахме. Този тип работи соло. Държи някаква кутийка на втория етаж, но никакви служители. Момичето на рецепцията вдига телефона за цяла глутница адвокати. Много долнопробна работа.

— Адски ме кефи — каза Марк. — Само момиче остава да намерим.

14

Зола отиде на една лекция в понеделник, но толкова се потисна, че отсвири следващите. Права на възрастните хора беше един от безполезните избираеми предмети, популярни сред третокурсниците, устремени към финалната права. Двамата с Горди бяха записали курса и се бяха договорили да се редуват и да изтърпят мъчението, после да съберат записките си и усилията им да бъдат възнаградени с висока оценка. Групата беше малка, двайсетина студенти, и когато мястото до нея остана незаето, Зола нямаше как да не си помисли за Горди. Би трябвало той да седи там.

Когато започнаха да излизат миналия септември, действаха предпазливо. Горди беше популярен сред студентите, нестандартна личност, привличаща внимание. Зола не беше първото момиче, след което беше тичал, но със сигурност беше първата чернокожа, по която си бе паднал. Приятелите им знаеха, че той си има сериозна приятелка у дома, която го ревнува и често идва във Вашингтон да го проверява. Горди и Зола внимаваха, но с течение на времето започнаха да ги забелязват. И новината плъзна.

В началото на лекцията преподавателят направи тъжен коментар за трагедията с господин Танър и няколко погледа се стрелнаха към Зола. След това тя не чу почти нищо друго. Нямаше търпение да напусне сградата, но не и преди да вземе чека си за десет хиляди долара. Депозира го в банката си, облече се добре и заскита из града. Когато небето посивя, Зола влезе в Националната портретна галерия и уби малко време.

Докато следваше, все си намираше почасова работа на разни места. Живееше по-пестеливо от другите си приятели и тъй като не пиеше, рядко ходеше по купони и се придвижваше с градския транспорт, беше спестила пари. Сумата от двайсет хиляди долара, които правителството й отпускаше всяка година за издръжка, й беше предостатъчна, и сега, преди последния си семестър, Зола имаше в банката шестнайсет хиляди долара, за които никой не знаеше. Дребна

сума във Вашингтон, но солидна сума за Сенегал. Ако родителите и брат й бъдеха депортирани, парите щяха да са от огромно значение за оцеляването им. Подкупите бяха често явление и макар да я побиваха тръпки от мисълта да пътува до Сенегал, където можеха или да я задържат, или да й откажат да влезе в страната, Зола съзнаваше, че някой ден може да се окаже принудена да се притече на помощ на семейството си с колкото се може по-голяма сума. Затова пестеше и се опитваше да не мисли за заемите си.

Нямаше новини от родителите си. Телефонните разговори от центъра за задържане бяха ограничени. Баща й беше сигурен, че ще му позволят да я осведоми, преди окончателно да отлетят за Сенегал, но правилата за депортирането се меняха сякаш с всеки изминал ден. Зола си повтаряше, че близките й все още са в страната, и мисълта й носеше известна утеха. Защо, не беше сигурна. Кое беше по-лошо — да живеят като затворници във федерален лагер или да са свободни на улицата в Дакар? И двата сценария не вдъхваха искрица надежда. Никога нямаше да им позволят да се върнат в своя квартал в Нюарк. Тежката работа, която се бяха борили да си намират през последните двайсет и шест години, щеше да бъде вече заета от други работници без документи. Цикълът щеше да продължава, защото работата трябваше да се свърши, а истинските американци предпочитаха да не се занимават с нея.

Когато не тъгуваше за Горди и не се самообвиняваше, Зола се тревожеше за семейството си и страшното положение, в което се бяха озовали. Ако успееше някак да се отърси от тези две трагедии, трябваше да се обърне към собственото си несигурно бъдеще. Студените и мрачни януарски дни се нижеха и Зола затъваше все по-дълбоко в обяснима паника.

След като десет дни буквално беше живяла с Тод и с Марк, Зола имаше нужда да се откъсне малко от тях. Те пропускаха занятия и категорично твърдяха, че няма да се върнат във факултета. От време на време й изпращаха по някой есемес да проверят как е, но явно ги занимаваха по-сериозни неща.

Късно във вторник сутринта Зола чу шум отсреща в коридора и разбра, че семейство Танър изнасят кашони с вещите на Горди. Замисли се дали да не ги поздрави и да изкаже съболезнованията си, но се отказа. Господин Танър и братът на Горди цял час сноваха от

апартамента до паркирания на улицата микробус под наем. Потискаща работа. Зола ги слушаше през открехнатата си врата. Когато си тръгнаха, тя взе своите ключове от апартамента на Горди. Старите мебели, които вървяха с квартирата, си бяха тук. Зола седна на канапето и хубаво си поплака в празната стая.

На два пъти много неуместно задряма и допусна Горди да нахлуе в съзнанието й. Измъчваше я непоносима вина.

В сряда Зола се облече за лекции и тъкмо се канеше да тръгва, когато се обади баща й. Все още бяха в центъра за задържане и никой не бе споменал нито дума за депортиране. Нищо не се беше променило от посещението й. Абду се стараеше да звучи бодро, което си беше истинско предизвикателство при дадените обстоятелства. Зола се беше опитала да издири техни роднини в Сенегал, да ги предупреди и да помоли за помощ, но засега не успяваше. След двайсет и шест години, през които не бяха поддържали никакъв контакт със страната, бе невъзможно тя да уреди каквото и да било. Според баща й по-голяма част от роднините им били избягали още преди години, а онези, които още живеели в Сенегал, имали собствени проблеми и надали щели да проявят съчувствие.

Поговориха си двайсетина минути и след разговора тя отново се разстрои. Влизането в час вече й се струваше нещо незначително. Преди ходеше заради обърканата си мечта да стане адвокат и да се бори за правата на близките си и другите имигранти. Сега това беше безнадеждна кауза, прекършена мечта.

Зола беше събрала малка библиотека от документи и правилници, свързани с имигрантския проблем, и прекарваше часове в четене на статии, блогове и правителствени публикации. Беше във връзка с няколко групи за защита на човешките права и адвокати, които работят по тези въпроси. Един проблем продължаваше да всява ужас в нея. В хаотичното нетърпение да арестува и депортира ИМН допускаше грешки. Зола пазеше папка с дела на законни американски граждани, помитани от хайките и изпращани обратно в предишната си страна. Знаеше десетки истории за американски граждани, станали жертва на чистките, защото родителите им бяха с нередовни документи, поради което и децата се оказваха неправилно задържани и депортирани. И в почти всеки случай незаконният арест бе ставал след задържането на семейството.

Сама и уязвима, докато близките й бяха в ареста, Зола отново се страхуваше от почукване на вратата.

В четвъртък тя се издокара старателно за интервюто си в Министерството на правосъдието. Няколко начални позиции бяха свободни, но търсенето беше огромно. Зола се чувстваше късметлийка, дори само защото е стигнала до интервю. Заплатата от четирийсет и осем хиляди долара не беше това, което си беше представяла три години по-рано, но фантазиите отдавна вече се бяха стопили.

Федералното правителство беше създало програма за опрощаване на заемите за млади юристи, които започват кариера в сферата на обществените услуги или в някои определени неправителствени организации — те можеха да плащат само до десет процента от годишните си заплати в срок от десет години, а останалата част от заема да им бъде опростена. За много студенти, най-вече за тези от „Фоги Ботъм“, това беше изкушаващо, особено с оглед на свития пазар на труда в частния сектор. Повечето предпочитаха да работят в някоя агенция, свързана с правото, но други започваха работа като учители или се присъединяваха към Корпуса на мира.

Интервюто й беше в приземния етаж на офис сграда на Уисконсин авеню, далече от Министерството на правосъдието, което бе близо до Белия дом. Когато Зола се регистрира, в малката чакалня беше пълно с третокурсници, някои от които тя познаваше от „Фоги Ботъм“. Взе си номерче и остана права, докато не се освободи стол, и почти се беше отказала, когато съобщиха нейното име. Поговори си петнайсетина минути с някакъв измъчен служител от правосъдието министерство и нямаше търпение да се махне.

Животът й в момента беше толкова несигурен, че десет години бяха твърде дълъг период да се посвети на каквото и да било.

15

Петъчната среща беше в бар „Петлите“. Зола за пръв път чуваше за мястото. Тод й каза, че с Марк искат да я почерпят с хубава вечеря. Само един поглед обаче беше достатъчен на Зола да разбере, че нещо се мъти. Двамата я чакаха в ъглово сепаре, издокарани с костюми и небръснати. Пускаха си бради и носеха странни нови очила. На Марк бяха кръгли и с рогови рамки, а Тод беше предпочел тесни очила без рамки в европейски стил.

Зола седна срещу тях и попита:

— Е, какво става?

— Ходи ли на лекции тази седмица? — попита Тод на свой ред.

— Опитах се. Аз поне се постарах. Вас никакви не ви видях.

— Ние прекъсваме и горещо ти го препоръчваме — осведоми я Марк. — Въодушевяващо е, Зола. Край със следването. Край с притесненията за адвокатския изпит.

— Слушам ви — каза тя. — Откъде намерихте тези костюми?

Сервитьор взе поръчката им: бира за момчетата и безалкохолно за нея.

— Това е новата ни визия — осведоми я Марк. — Сега сме адвокати и трябва да изглеждаме като такива, макар че в нашата сфера не бива да сме прекалено елегантни. Както знаеш, адвокатите на пияни шофьори рядко се появяват по кориците на модните списания.

— Ясно. И кой ще е толкова отчаян да наеме вас?

— Направихме си фирма. Сами се наехме — заяви Тод. — Правна клиника „Апшоу, Паркър и Лейн“.

Подаде й нова визитка с името на фирмата, адрес и телефонен номер. Зола я разгледа и попита:

— Шегувате се, нали?

— Адски сме сериозни — отговори Марк. — И наемаме хора.

Зола пое дълбоко въздух и бавно разпери ръце.

— Добре, няма да задавам повече въпроси. Разказвайте какво става, иначе си тръгвам.

— Никъде няма да ходиш — скастри я Тод. — Напуснахме квартирите си, прекъснахме следването, променихме имената си и намерихме начин да изкараме малко пари. Ще се представяме за адвокати, ще събираме клиенти от наказателните съдилища срещу хонорар, в брой, разбира се, и горещо ще се молим да не ни спипат.

— Няма да ни хванат — увери го Марк. — Има страшно много типове точно като нас, които правят същото.

— Но те си имат разрешително — възрази Зола.

— Откъде знаеш? Никой никога не проверява. А клиентите изобщо нямат представа. Изплашени са до смърт и както са притеснени, дори не им хрумва да попитат. Точно както и ние не попитахме Даръл Кромли в ареста.

— Незаконно е — напомни им тя. — Не съм научила много във „Фоги Ботъм“, обаче знам, че не е законно да практикуваш право без разрешително.

— Само ако ни хванат — повтори Марк.

— Разбира се, рисковано е, но не много. Ако нещо се объркa, отново изчезваме вкупом.

— Освен това смятаме, че ще направим малко пари, необлагаеми, разбира се.

— Вие сте луди.

— Не, всъщност сме доста умни. Крием се, без да се крием, Зола. Крием се от хазяина си, крием се от службата за студентски заеми. Крием се от всички, които биха ни потърсили. И отгоре на всичко ще спечелим прилични пари.

— А дълговете ви?

Марк отпи от бирата си, избърса уста и се приведе по-близо.

— Ето какво ще се случи. В даден момент в университета ще установят, че сме прекъснали, но нищо няма да направят. Повечето реномирани учебни заведения осведомяват Министерството на образованието и се пазарят каква част от таксата за обучение за съответния семестър трябва да възстановят. Обзалагам се, че във „Фоги Ботъм“ не искат нищо да възстановяват, затова ще си премълчат, че сме прекъснали, и ще задържат пълната сума. Ще се свързваме по имейл с обслужващите заемите ни и ще създаваме у тях впечатлението, че посещаваме занятия. Дипломирането е през май и както знаеш, би

трябвало да договорим план за погасяване на заема с начална дата шест месеца по-късно. Тогава ще ни обявят за неплатежоспособни.

— Знаеш ли, че миналата година един милион студенти са изпаднали в неплатежоспособност? — обади се Тод.

Зола сви рамене — може би знаеше, а може би не знаеше.

— Така че разполагаме с девет-десет месеца, преди да просрочим нещо. А дотогава вече ще сме се развихрили в нашата малка фирмичка и ще трупаме мангизи.

— Само че просроченият заем означава сигурно съдебно дело, на което не можете да се защитавате — посочи Зола.

— Само ако ни намерят — напомни й Тод. — Моят консултант по заема работи в някаква дупка във Филаделфия. На Марк е в Ню Джърси. Не помня къде беше твоят.

— В Чеви Чейс.

— Добре де, малко по-близо е, ама пак не е страшно. Работата е там, че не могат да ни намерят, защото имаме различни имена и различни адреси. Ще ни предадат на някоя дребна правна кантора, със сигурност собственост на Хайндс Ракли, и ще заведат дело. Голяма работа. Съдят студенти като обезумели, но делата са безсмислени.

— Край с кредитната ви благонадеждност обаче.

— Каква ти благонадеждност! Тя така или иначе е съсипана, защото не сме в състояние да върнем заемите. Дори да си намерим почтена работа, няма начин да изплатим дължимото.

Марк поръча начоси на сервитьора, а когато той се отдалечи, Зола каза:

— Това ли ви е хубавата вечеря?

— Ние черпим. От фирмата — усмихна се Тод.

Тя още държеше визитната картичка. Погледна я и попита:

— Откъде изкопахте тези имена?

— От телефонния указател — отговори Марк. — Обикновени, ненатрапчиви имена. Аз съм Марк Апшоу и имам документи да го докажа. Той е Тод Лейн, поредният жалък адвокат, който събира клиенти от улицата.

— А кой е Паркър?

— Ти — осведоми я Тод. — Зола Паркър. Смятаме, че малката ни фирма се нуждае от разнообразие, затова те добавихме като

партньор. Тримата сме равни, нали разбираш. Равнопоставени партньори.

— Равнопоставени мошеници — уточни тя. — Извинявайте, но това е лудост.

— Така е. Но още по-голяма лудост е да завършим „Фоги Ботъм“, да се дипломираме през май без работа и после да кълвем като побъркани за адвокатския изпит. Приеми го, Зола, ти не си емоционално готова за това. Ние също, затова вече взехме решение.

— Но ние почти завършваме право — възрази тя.

— И какво от това? Завършваме с безполезна диплома. Поредната хартийка, която ни пробутват Хайндс Ракли и печатницата му за дипломи. Ние сме прекарани, Зола, засмукани сме в измама с гигантски размери. Горди имаше право. Не може просто да се оставим на течението и да се надяваме на чудо. Ние поне отвръщаме на удара.

— На нищо не отвръщате. Просто мамите данъкоплатците.

— Конгресът и Министерството на образованието мамят данъкоплатците. И, разбира се, Ракли, който вече е спечелил за наша сметка.

— Но ние сами решихме да вземем тези заеми. Никой не ни е принуждавал.

— Вярно е, но заемът ни беше отпуснат под неверен предлог — каза Марк. — Когато се записа в юридическия, ти наистина ли вярваше, че един ден ще седиш тук с една камара дългове и без работа? Не, по дяволите. Тогава ни нарисуваха много по-розова картинка. Получавате парите, вземате адвокатския изпит и започвате да практикувате страхотна професия, с която лесно ще изплатите задълженията си.

Сервитьорът донесе нови питиета. Разговорът секна, докато тримата отпиваха и се взираха в масата.

— Изглежда ми ужасно рисковано — тихо каза Зола.

Марк и Тод кимнаха в знак на съгласие.

— Да, има рискове, но според нас не са съществени. Първият риск е, че може да ни хванат да практикуваме право без разрешително, но това е дреболия. Ще ни пернат през ръцете, дребна глоба и продължаваме нататък.

— Проучихме и установихме, че случаите на практикуване на право без правоспособност никак не са редки. Има ги и са адски

интересни, но никой не влиза в затвора.

— Това трябва да ме успокои ли?

— Ами, да. Виж, Зола, ако някой се усъмни, докладва ни и адвокатската колегия на Вашингтон започне да задава въпроси, ние просто ще изчезнем отново.

— И това трябва да ме успокои още повече ли?

Марк подмина въпроса и каза:

— Вторият риск е да ни пипнат за неизплатени дългове и така да скапем и бездруго скапания си живот.

Пристигнаха начосите и тримата посегнаха към тях. След малко Зола попи очите си със салфетка и момчетата разбраха, че тя плаче.

— Вижте, момчета, не мога да остана в апартамента си. Всеки път, когато погледна към вратата на Горди, направо рухвам. Близките му изнесоха вещите във вторник, а аз все ходя там и стоя в тъмното. Трябва да се махна, да се преместя някъде.

Двамата кимнаха и отпиха от чашите си.

— И още нещо.

Зола пое дълбоко дъх, изтри очи и им разказа за състудентка от Тексас, измъкната от стаята си в общежитието посред нощ от служители на ИМН.

— Изпратиха я в Ел Салвадор при семейството й, все работници с нередовни документи, които депортирали месец по-рано. Момичето обаче е родено в САЩ и е пълноправна американска гражданка. Обжалванията и документите й още са заровени някъде дълбоко в бюрократичната система.

Зола им обясни, че е открила десетки случаи на американски граждани, станали жертва на внезапните хайки на ИМН и после депортирани, и че всеки такъв арест е ставал след задържането на членове на семейството. Живееше в страх, който изпиваше силите й.

Марк и Тод я изслушаха съчувствено. Когато Зола приключи и сълзите спряха, Марк заяви:

— Ние сме си намерили страхотно скривалище. Има място и за теб.

— Къде? — попита тя.

— Горе. Живеем заедно в една бърлога на четвъртия етаж, без асансьор. Има две свободни стаи точно под нас. Мейнард ни ги предлага срещу разумен наем.

— Кой е Мейнард?

— Шефът ни — обясни Тод. — Мястото е негово.

— Не е много готино, обаче ще бъдеш самостоятелна. Е, донякъде.

— Няма да живея с вас, момчета.

— Не, няма. Ние ще сме на четвъртия етаж, а ти ще си на третия.

— Имали кухня?

— Всъщност няма, но ти и бездруго не готвиш.

— Ами баня?

— Това ще бъде проблем — призна Тод. — Единствената баня е на четвъртия стаж, но ще се оправим някак. Не е идеалното решение, Зола, но и на тримата ни е трудно. Ще издържим няколко месеца, да видим как ще потръгнат нещата.

— Идеалното скривалище е — каза Марк. — Както Ане Франк се е криела от нацистите, само дето условията не са толкова сурови.

— И това би трябвало да ме успокои ли?

— Е, май можех да измисля и по-подходящо сравнение.

— Ами Мейнард? — попита Зола. — Той какво знае?

— От три години работя за Мейнард, готин е — каза Тод. — Пада си малко мошеник, букмейкър е, действа доста на едро и няма представа какво е правна фирма. Мисли, че още сме студенти, но всъщност не дава пет пари. Преговаряме с него, предлагаме му вместо наем да работим на бара. Ще го навием.

— Наистина не мога да си се представя като Кромли да събирам клиенти, шофирали в нетрезво състояние — въздъхна Зола.

— Разбира се, че няма, Зола — увери я Марк. — От наблюденията досега сме установили, че тези досадници са мъже. И повечето са бели. Ти не си подходяща, защото… ами защото привличаш внимание.

— Тогава какво ще правя?

— Ще си момичето в офиса — каза Тод.

— Не ми харесва как звучи. И къде е офисът?

— Квартирата ти. Това е новият дом на „Апшоу, Паркър и Лейн“. АПЛ.

— Адвокати, прескочили лиценза.

— Много хитро.

— И ние така мислим. Забелязахме дарбата ти в областта на правото, свързано с телесни повреди, което, както знаем благодарение на превъзходното си юридическо образование, все още е най-доходоносната част от уличното право.

Марк продължи словото на Тод, все едно бяха репетирали:

— Представяме си как работиш в спешните отделения на болниците, където ще привличаш пострадали клиенти. В този град повечето от тях са чернокожи и ще те усещат близка. Ще ти се доверят и ще поискат да те наемат.

— Нищо не разбирам от телесни повреди — възрази Зола.

— Разбираш и още как. Гледала си хиляди реклами по телевизията на онези търгаши, дето си събират клиенти. Не са най-големите умници, така че телесните повреди едва ли са най-трудната област на правото.

— Много благодаря.

— Само няколко солидни катастрофи и веднага припечелваш, Зола — додаде Тод. — В „Олд Ред Кат“ се запознах с един адвокат, който умирал от глад, докато не се подхлъзнал на леда и не паднал. Човекът на съседното легло в болницата бил премазан в катастрофа с мотоциклета си. Година по-късно адвокатът приключил делото със споразумение за близо един милион долара и прибрал една трета.

— Просто така? — каза тя.

— Да. Винаги ще има пострадали хора и винаги ще ги карат в болницата. А ти ще ги причакваш там.

— Ще се получи, Зола, ще се постараем да се получи — увери я Марк. — Само ние тримата: един за всички, всички за един. Равноправно партньорство до края.

— Но какъв ще е краят, момчета? Какво целите?

— Оцеляване — отговори Тод. — Ще оцелеем, като се крием и се представяме с друга самоличност. Ще събираме клиенти от улицата, защото няма връщане назад.

— Ами ако ни хванат?

Марк и Тод отпиха от бирите си, обмисляйки отговора.

— Ако ни пипнат, просто отново ще изчезнем.

— Живот на бегълци — каза Зола.

— И сега сме бегълци — уточни Тод. — Може и да не ти се иска да го признаеш, но точно това правим: водим живот, който не е по

силите ни, затова нямаме друг избор, освен да избягаме.

Марк изпука кокалчетата на пръстите си.

— Ето какво ти предлагаме, Зола. Оставаме в тази история заедно, неразделни и верни един на друг докрай. Още сега трябва да се договорим предварително, че ако се наложи, изчезваме заедно.

— И къде ще отидем?

— Ще решим, когато му дойде времето.

— Ами семействата ви? — попита тя. — Казахте ли им?

Двамата се поколебаха и мълчанието им й подсказа отговора.

— Не, аз не съм казал на майка ми, защото тя си има предостатъчно проблеми сега. Мисли, че ходя на лекции, че ми предстоят дипломиране и после хубава работа. Смятам да изчакам няколко месеца и после да я излъжа, че съм прекъснал за един семестър. Не знам. Ще измисля нещо — обясни Марк.

— Ами ти? — попита тя Тод.

— И аз така — отговори той. — В момента не ми стиска да кажа на нашите. Не съм сигурен коя версия на истината звучи по-зле. От една страна, съм затънал в дълг от двеста хиляди долара и нямам работа. От друга страна, прекъснах следването си и реших да изкарам малко пари под нова самоличност, като подмамвам за клиенти пияни шофьори, които да ми плащат в брой. И аз като Марк ще изчакам и после ще измисля нещо.

— Ами ако цялата схема се провали и се издъните?

— Няма да се случи, Зола — отсече Марк.

— Иска ми се да ви повярвам, но не съм убедена, че съзнавате какви ги говорите.

— И ние не сме убедени — каза Тод. — Но вече сме решили и няма връщане назад. Въпросът е дали ти ще се присъединиш.

— Искате много. Очаквате от мен да зарежа три години следване по право.

— Стига, Зола. Какво направи за теб това следване? Нищо, само ти съсипа живота. Ние ти предлагаме изход. Може и да не е най-чистият вариант, но в момента нямаме друго.

Тя схруска няколко начоса и огледа бара. Беше пълен с мъже между трийсет и четирийсет години, които пиеха бира и гледаха баскетбол и хокей на големите екрани. Имаше и няколко жени, но не много. И почти никакви студенти.

— Значи и двамата работите тук? — попита Зола.

— Аха. Много по-забавно е, отколкото да киснеш в час и да зубриш за адвокатския изпит — отговори Тод.

— Какви са условията на партньорството ни?

— Събираме парите за издръжката си за този семестър. По десет хиляди долара от всеки. Това покрива разходите за новото начало: нови компютри, нови телефони, малко офис оборудване, нови самоличности, малко хубави дрехи — обясни Тод.

— Ще участваш ли? — попита Марк.

— Нека да си помисля, става ли? Но още мисля, че сте луди.

— Не го оспорваме.

16

Трийсетина месеца по-рано, когато Марк Фрейзиър се подписа на последния формуляр и се хвърли главоломно в тресавището на студентското кредитиране, Министерството на образованието му определи консултант по обслужването на заема. Моргана Наш беше служителка на „Нау Асист“ — частна фирма в Ню Джърси, наета от Министерството на образованието да обслужва студентските заеми. Изборът на консултанта беше произволен. Марк никога не се беше срещал с жената и нямаше причина да го прави. В качеството си на заемополучател той имаше право да определи начина на общуване и подобно на повечето студенти го бе свел до минимум. С госпожа Наш си кореспондираха само по имейл. Тя поиска веднъж номера на мобилния му телефон, но не го получи, тъй като Марк не беше длъжен да й го даде. „Нау Асист“ беше една от няколкото фирми за обслужване на заеми, които Министерството на образованието би трябвало да наблюдава строго. Фирмите, които не се представяха добре, или получаваха по-малко работа, или договорите с тях биваха прекратявани. Според уебсайта на министерството „Нау Асист“ имаше средно добър рейтинг. Като изключим убийствения дълг, Марк нямаше оплаквания от госпожа Наш и работата й до момента. След като трийсет месеца беше слушал оплакванията на състудентите си, той знаеше колко неприятни са някои от фирмите, занимаващи се със заемите.

Последният имейл от госпожа Наш, който Марк беше получил на стария си адрес, гласеше:

> Здравейте, Марк Фрейзиър,
>
> Надявам се да сте прекарали приятно празниците и да сте готов за последния си семестър в юридическия факултет. Поздравления, че успяхте да стигнете до тук, и късмет през оставащите няколко месеца! Когато си

писахме за последен път през ноември, бяхте въодушевен от новата си работа в „Нес Скелтън“, но още не бяхте сигурен каква ще бъде заплатата. Ще съм признателна да актуализирате тази информация. Бих искала въз основа на заплатата Ви да се заема с изготвянето на план за погасяване на заема. Както знаете, съгласно закона при дипломирането си трябва да подпишете такъв план, а първата вноска дължите точно шест месеца по-късно. Знам, че заетостта Ви е голяма, но моля да се свържете с мен при първа възможност.

Последен транш: 13 януари 2014 г. = 32500 долара. Обща дължима сума, главница и лихви: 266000 долара.

Поздрави,
Моргана Наш,
представител „Публичен сектор“

Марк изчака два дни и в неделя отговори:

Скъпа г-жо Наш,

Благодаря Ви за писмото и се надявам при Вас нещата да са наред. Напоследък в „Нес Скелтън“ цари известно объркване и положението постоянно се променя. Всъщност не мога да намеря служител, склонен да разговаря с мен за назначението ми. Дори оставам с впечатлението, че предложението за работа може и да не е валидно след сливането. И много се тревожа. Като прибавите и факта, че миналата седмица най-добрият ми приятел скочи от Арлингтън Мемориал Бридж в река Потомак (вижте линка), признавам, че мислите ми са далече от следването. Дайте ми малко време да се съвзема. В момента погасителният план е последното нещо, с което бих искал да се занимавам. Благодаря Ви за търпението.

Ваш приятел,
Марк

Тод беше попаднал във фирма, наречена „Сколар Съпорт Партнърс“ — ССП. Или просто СС, както я наричаха Тод и много други студенти. Седалището ѝ беше във Филаделфия и фирмата имаше зловеща история в бранша. Тод беше намерил най-малко три съдебни дела в цялата страна, в които ССП беше подсъдима за принудително събиране на задължения по заеми. Компанията беше уличена в събирането на допълнителни произволно наложени такси към заемите и вече бе платила глоби. Въпреки това Министерството на образованието продължаваше да я ползва.

Така нареченият консултант на Тод, Рекс Уагнър, се правеше на голям умник, а всъщност беше тиранин, на когото Тод с удоволствие би фраснал един при възможност. Което не ставаше, разбира се. Представяше си Уагнър, натикан в кабинка в съмнителен приземен офис, вероятно дебел, нагъваш чипс и със слушалки на плешивата глава, докато тормози младежи по телефона и изпраща вбесяващи имейли.

Последният гласеше следното:

Драги г-н Лусеро,

Вече сте на финалната права и дипломирането Ви чака зад ъгъла, затова е време да обсъдим връщането на заема, за което, съдейки по последната ни кореспонденция отпреди месец, сигурно нямате желание, тъй като все още не сте си намерили „смислена правна работа“. Надявам се положението да се е променило. Моля да ме информирате за новостите около търсенето на такава. Опасявам се, че няма да приема план за погасяване на задълженията Ви въз основа на явното Ви желание да работите само като барман. Да поговорим — колкото по-скоро, толкова по-добре.

Последен транш: 32500 долара, 13 януари 2014 г. Обща дължима сума, главница и лихви: 195000 долара.

Искрено Ваш,
Рекс Уагнър,
старши консултант по заемите

На което Тод накрая отговори:

Драги СС старши консултант по заемите Уагнър,

Аз печеля повече пари като барман, отколкото Вие, като тормозите студенти. Четох за Вашата фирма, за съдебните дела и насилствената тактика, но още не Ви обвинявам в насилие. Не съм обвинен в просрочване на задължения — по дяволите, още дори не съм завършил. Да, нямам истинска работа, защото такава просто не се предлага, поне не за студенти, завършващи непрестижни учебни заведения като „Фоги Ботъм“, което, между другото, ни излъга навремето, когато обмисляхме дали да се запишем в него. Големи глупаци бяхме наистина.

Дайте ми малко време и ще измисля нещо.

Тод Лусеро

Уагнър отговори:

Драги г-н Лусеро,

Нека запазим позитивен тон. Работил съм с много студенти, на които им е било трудно да си намерят работа, но накрая успяват. Просто Ви трябват много предприемчивост и здрави подметки на обувките, за да обикаляте и да тропате на подходящите врати. Във Вашингтон е пълно с чудесни правни кантори и добре платени позиции. Сигурен съм, че ще си намерите удовлетворителна кариера. Ще подмина факта, че използвате думи като „насилствен“ и „тормозя“. Цялата ни имейл кореспонденция ще стане публична, затова Ви съветвам да подбирате думите си по-внимателно. Бих искал да обсъдя въпроса с Вас по телефона, но, естествено, нямам номера Ви.

Поздрави,
Рекс Уагнър,
старши консултант по заемите

Тод отговори:

Драги СС старши консултант по заемите Уагнър,

Поднасям извиненията си, ако съм Ви засегнал. Не съм сигурен, че си давате сметка под какво напрежение живея в момента. Нищо не се развива по план и бъдещето изглежда доста мрачно. Проклинам деня, в който реших да следвам право, и то във „Фоги Ботъм“. Знаете ли, че онзи тип от Уолстрийт, който е собственик на училището, печели от него по 20 милиона долара годишно? И това е само една осма от неговото портфолио. Забележително. Сега, като се замисля, по-добре да си бях купил училище по право, отколкото да се записвам да следвам в такова.

Не, няма да Ви дам телефонния си номер. Според многобройните дела срещу СС най-неприятният тормоз се осъществява по телефона, защото там почти никога не се записва. Да се придържаме към имейлите, където всяка дума е от значение.

Още сме си приятелчета,
Тод Лусеро

Цяла събота чистиха, боядисваха и изнасяха чували с боклуци. „Студиото“ на Зола всъщност се състоеше от три стаи: една за спалня, една за дневна и офис и трета за килер с потенциал. Убедиха Мейнард да им позволи да преместят една стена и да поставят допълнителна врата. Негов братовчед беше нелицензиран строителен предприемач, който правеше ремонти, без да се главоболи да събира нужните разрешителни, и обеща срещу хиляда долара да изфабрикува малка душкабина, мивка и тоалетна и да превърне килера в баня. Тод и Марк се съмняваха, че Зола ще се впечатли, но тя наистина нямаше избор.

Още не беше дала съгласие да се включи във фирмата, но беше само въпрос на време.

Беше хладен и слънчев ден и Зола се нуждаеше от чист въздух. Тя излезе от апартамента рано в неделя сутринта и отиде пеша до Нешънъл Мол, седна на стълбите на Линкълн Мемориал и започна да наблюдава туристите. Загледана към Капитолия в далечината, тя си мислеше за родителите и брат си, затворени в гадния център за задържане в очакване да бъдат депортирани. Гледката беше величествена — всеки паметник беше символ на неограничена свобода. А гледката пред близките й, ако изобщо имаха гледка, бяха огради и бодлива тел. Благодарение на тяхната саможертва Зола бе станала американска гражданка — постоянен статут, който беше получила наготово. Те бяха работили робски в държава, с която се гордееха и към която се надяваха някой ден да принадлежат. Каква полза щеше да има тази велика страна на имигранти от тяхното депортиране? Нямаше никакъв смисъл и изглеждаше несправедливо жестоко.

Зола се стараеше да не мисли за Горди. Трагедията беше зад гърба й, безполезно бе да се връща към нея. И бездруго нямаха бъдеще заедно, макар че тя бе проявила глупостта да се надява. Той обаче още беше в мислите й и Зола не успяваше да се отърси от чувството за вина.

Тя мина покрай езерото и се опита да си представи това място, пълно с около двеста и петдесет хиляди чернокожи през 1963 г., когато Мартин Лутър Кинг беше изрекъл своята мечта. Баща й винаги твърдеше, че величието на Америка се изразява във факта, че всеки може да преследва всякаква мечта и да я осъществи благодарение на труда и саможертвата си.

Сега мечтите му се бяха превърнали в кошмари и Зола беше безпомощна.

Пред Вашингтонския монумент тя се нареди на дълга опашка от хора, които искаха да се качат до горе, но скоро й омръзна да чака и си тръгна. Обичаше „Смитсониън“ и прекара там няколко часа, потънала в американската история. Нито веднъж през този ден не изгуби време да мисли за юридическия факултет или за търсенето на „смислена правна работа“.

Късно следобед Тод й изпрати есемес с покана за „още една вечеря“. Тя обаче отказа с обяснението, че има други планове. Чете роман, гледа стар филм и си легна малко след единайсет. В сградата

гърмеше силна музика и имаше шумни купони. Събота вечер в големия град. Спор в коридора я събуди към един през нощта, но после тя отново се унесе.

Спеше дълбоко, когато някой задумка на вратата. Имигрантите, особено онези без документи, прекрасно познават правилата на играта. Държиш си подръка обувки, дрехи и телефона, не отваряш вратата и се надяваш, молиш се да не са от ИМН. Ако са, ще разбият вратата и няма да има къде да избягаш. Зола беше законен гражданин като всеки правителствен агент, но със сигурност не живееше като такава.

Тя скочи, разтреперана от страх, и нахлузи джинсите си. Думкането продължи и силен глас кресна:

— Отворете! Имиграционни служби!

Зола се шмугна в дневната и ужасено се вторачи във вратата, а сърцето й биеше като парен чук. Стискаше телефона си и се канеше да звънне на Марк и да го помоли да дойде сега, в два през нощта, и да я спаси. Тропането престана. Вече не се чуваха гласове, само тежки стъпки. Зола се приготви всеки момент да разбият вратата на жилището й, но не последва нищо, само тишина. И после в дъното на коридора се разнесе смях.

Наистина ли бяха от ИМН, или беше нечия противна шега? Тя чакаше и се опитваше да овладее дишането си. Минутите се нижеха, а Зола стоеше в тъмното и се боеше да помръдне, да издаде звук. Възможно беше от ИМН да идват само за да й зададат някои въпроси. Но не и по това време, нали? Дойдат ли, положението е сериозно. Не чукат просто така и не си тръгват, ако никой не им отвори.

Който и да беше, вредата беше сторена. Зола бавно се върна в спалнята, облече си пуловера, обу се и изчака още малко. Когато шумът утихна, тя отключи вратата, надникна и огледа коридора наляво и надясно, не видя никого и заключи вратата зад себе си. С резервния ключ на Горди влезе в неговия апартамент и се изтегна на голия матрак, без да включва осветлението.

За сън и дума не можеше да става. Този живот трябваше да приключи. След като двамата й приятели бяха достатъчно откачени да започнат нов живот, тя щеше да рискува заедно с тях.

Моргана Наш писа отново:

Скъпи Марк,

Много съжалявам за приятеля Ви. Разбирам защо сте разстроен, но се опитайте да уточните положението си в „Нес Скелтън“ и нека започнем да обсъждаме план за погасяване на заема. Поднасям съболезнованията си.

Моргана Наш,
представител „Публичен сектор“

В неделя сутринта Марк отговори:

Скъпа г-жо Наш,

Благодаря за изказаните съболезнования. За мен това означава много. Изглежда, съм бил уволнен от „Нес Скелтън“ още преди да бъда назначен, но нямам нищо против, защото мястото беше неприятно дори в добрите дни, пък и презирам хората, които работят там.

Така че отново съм безработен заедно с другите състуденти от групата ми и наистина нямам сили да започна да си търся друга работа. Моля Ви, дайте ми глътка въздух, а?

С обич,
Марк

Още в понеделник сутринта тя отговори:

Скъпи Марк,

Съжалявам, че сте разстроен. Просто си върша работата, а тя изисква да започна да обсъждам връщането на заема. Във Вашингтон има много хубави възможности за кариера и аз съм сигурна, че ще си намерите смислена правна работа. Просто ме дръжте в течение.

Моргана Наш,
представител „Публичен сектор“

Марк отговори:

Скъпа г-жо Наш,

Няма никакво течение. Нищо няма. Започнах терапия и терапевтът ме съветва засега да престана да Ви обръщам внимание. Съжалявам.

Марк

17

Почакаха до понеделник сутринта, когато сградата беше празна и съседите им бяха на занятия, и преместиха кашоните на Зола в новото й студио на третия етаж над бар „Петлите“. Дори да не беше впечатлена от новото си жилище, тя не се издаде. Разопакова дрехите и вещите си с усмивка и изглеждаше доволна. Беше само временно. Като дете в Нюарк Зола бе живяла на много по-тясно и без почти никакво уединение. Марк и Тод нямаха представа колко бедно бе семейството й тогава.

Строителният предприемач и екипът му от трудолюбиви и несъмнено незаконно пребиваващи словаци преобразяваха килера в баня, затова партньорите излязоха на късен обяд. На салата и студен чай Тод разясни някои от основните правила на играта. Щяха да се разплащат в брой, никакви кредитни карти — те оставяха следи. Бяха убедили Мейнард вместо наем да работят в бара. Тод и Марк щяха да се трудят по двайсет часа седмично в заведението, но без нищо черно на бяло. Мейнард щеше да приема това вместо наем и щеше да покрива така режийните, интернета и кабелната и да им позволи да получават пощата си на този адрес. Изглежда, му допадаше идеята трима прохождащи адвокати да се крият в неговата сграда. Той не схващаше разликата между правна клиника и правна кантора. Мейнард не задаваше много въпроси.

По ирония на съдбата старанието им да избягват кредитните карти беше обусловено от факта, че заедно дължаха повече от шестстотин хиляди долара, но за момента иронията им убягваше.

Щяха отново да се свържат със съмнителния тип и да купят фалшива шофьорска книжка за Зола, която да бъде единственият й документ за самоличност. Станеше ли Зола Паркър, щяха да й вземат нов телефон, но всички възнамеряваха да запазят и старите си мобилни, за да следят кой ги търси. И тримата щяха да бъдат съдени от хазяите си, но делата щяха да са безпредметни, защото Марк Фрейзиър, Тод Лусеро и Зола Мал вече не съществуваха и очевидно

бяха напуснали града. Накрая фирмите, които следяха за студентските им заеми, щяха да ги обявят за неплатежоспособни, но дотогава имаше няколко месеца. Не е възможно да съдиш някого, ако не можеш да го намериш. Щяха да се стремят да избягват старите си приятели, но да обслужват страниците си във Фейсбук, макар и не толкова активно. Нямаше да поддържат никакъв контакт с „Фоги Ботъм“ и щяха да се постараят отсъствието им да не бъде забелязано от администрацията.

Понякога замисълът просто не се побираше в главата на Зола. Беше безумен и обречен да свърши зле, но тя се чувстваше в безопасност, а това беше основната й грижа. Партньорите й бяха или свръхуверени, или чудесно се преструваха. Дълбоко в себе си тя знаеше, че двамата нямат представа какво правят, но трудно можеше да пренебрегне въодушевлението им. Въпреки неохотата й тяхната лоялност й вдъхваше утеха.

Марк стана сериозен и заговори за личния им живот. Беше важно да избягват новите приятелства и сериозните срещи. Никой друг не биваше да узнава за замисъла им. Партньорството им трябваше да се огради с непробиваема стена.

— Ама ти шегуваш ли се? — прекъсна го Зола. — Току-що изгубих гаджето си, а ти допускаш, че пак ще искам да тръгна по срещи?

— Не, разбира се — отговори Марк. — Просто в момента с Тод сме необвързани и е добре и тримата да си останем свободни.

— Така е. А ако имаш нужда от секс, с Марк винаги сме на разположение — просто всичко трябва да си остане във фирмата.

— Няма да я бъде тая — засмя се Зола. — Животът ни в момента и бездруго е достатъчно сложен.

— Така е, но просто го имай предвид — додаде Тод.

— С тази реплика ли ще сваляш мадами: „Нека всичко да си остане във фирмата“?

— Не знам, за пръв път я използвам.

— Е, не го прави повече. Не върши работа.

— Шегувам се, Зола.

— Не, не се шегуваш. Какво стана с онази Шарън, с която излизаше първия семестър?

— Минала работа.

— Хайде да се уговорим, че свалките ще са на чужда територия, става ли?

— Както кажете — отвърна Зола. — Какво следва по списък?

— Не сме правили списък — каза Марк. — Ти имаш ли въпроси?

— По-скоро съмнения, отколкото въпроси.

— Слушаме те — подкани я Тод. — Това е най-важният ни момент, звездният ни час. Да сложим картите на масата.

— Добре тогава. Аз имам сериозни съмнения, че ще успея да привлека дела за нанасяне на телесни повреди от спешните отделения. Съмнявам се, че и някой от вас знае как се прави.

— Права си, но може да се научим — възрази Тод. — Въпрос на оцеляване е.

— О, според мен ти си родена за това, Зола — увери я Марк. — Красива млада чернокожа жена с убийствена рокля, къса пола може би, стилни обувки. Бих те наел на секундата, ако жена ми е пострадала в катастрофа.

— Единствената ми хубава рокля е онази, с която бях на погребението.

— Ще ти попълним гардероба — каза Тод. — Вече не сме студенти по право, а истински професионалисти. Трябва ни нов гардероб. Включен е в бюджета на фирмата.

— Това е единственото многообещаващо нещо, което съм чула — каза тя. — Да кажем, че си намерим някакви клиенти и се налага да се срещнем с тях в офиса. Тогава какво?

Явно бяха премислили и последната подробност. Без капка колебание Марк заяви:

— Ще обясним, че офисът ни е в ремонт, и ще се срещнем долу в бара.

— В „Петлите“ ли?

— Ами да. Питиетата са за сметка на фирмата, докато преглеждаме документацията — отговори Тод. — Много ще им хареса.

— Зола, не забравяй, че повечето ни клиенти ще бъдат дребни престъпници, които плащат в брой. Ще се виждаме с тях в съда или в ареста, така че последното място, където ще им се иска да ходят, е някоя правна кантора — обърна й внимание Марк.

— И няма да провеждаме разговори с други адвокати. Нищо подобно — додаде Тод.

— Не, разбира се.

— Ако ни притиснат, винаги можем да наемем помещение в някой бизнес център за няколко часа. Съвсем наблизо има един.

— Май сте помислили за всичко, момчета.

— Не, всъщност изобщо не сме наясно какво вършим, Зола — каза Тод, — но ще го измислим, ще се постараем да се получи и междувременно ще се позабавляваме.

— Какво друго те тормози? — попита Марк.

— Добре де, едва ли ще мога да запазя това в тайна от Ронда. Тя ми е близка приятелка и се тревожи за мен.

— Освен това е най-гол ямата бърборана в групата — уточни Тод. — Не бива да й казваш нищо.

— Няма да бъде лесно. Едва ли ще мога да прекъсна, без тя да разбере.

— Знае ли за теб и Горди? — попита Марк.

— Разбира се. Той сваляше нея в първи курс.

— Какво си й казала досега? — попита Тод.

— Тя искаше да поговорим, затова снощи хапнахме по един сандвич. Обясних й, че ми е много трудно, че засега няма да ходя на занятия и че може дори да прекъсна този семестър, за да си подредя нещата. Тя не ме разпитва, искаше само да поговорим за Горди и за последните му дни. Не й казах много. Според нея трябва да се консултирам с терапевт, за да се справя със скръбта от загубата. Отговорих, че ще си помисля. Беше много мила, а аз имах нужда точно от това.

— Трябва да спреш да се виждаш с нея, Зола — каза Марк. — Дръж я на една ръка разстояние, но внимателно. Трябва да се откъснем от групата от юридическия. Ако се разчуе, че тримата прекъсваме, от администрацията може да започнат да разпитват. Не че е бог знае какво, стига да не осведомят и Министерството на образованието.

— Нали уж не се притесняваме за заемите?

— Така е, но трябва да отложим обявяването на неплатежоспособност възможно най-дълго. Ако фирмите разберат, че сме прекъснали, ще започнат да опяват за изплащане на задълженията. И когато не ни намерят, ще предадат документацията на адвокати, които пък ще наемат експерти да душат. Предпочитам да отложим това за доста по-нататък.

— На мен ми се иска напълно да го избегнем — каза Тод.

— О, мисля, че така и ще стане.

— Но всъщност не си сигурен, нали? — попита го тя.

Марк и Тод се спогледаха и замълчаха. Мобилният на Тод завибрира и той го извади от джоба си.

— Не този — поправи се той и извади друг мобилен от другия си джоб.

Два телефона, стар и нов. Един за миналото, един за бъдещето. Тод прочете съобщението.

— От Уилсън е. Пише: „Здрасти, човече, днес пак не дойде на лекции. Какво става?“.

— Може да се окаже по-трудно, отколкото си мислехме — отбеляза Марк.

18

В 8:45 в просторния коридор пред сто четирийсет и втора съдебна зала се събираха напрегнати групи от по няколко човека. Табела до вратата гласеше, че тук е царството на почитаемата Фиона Далримпъл, Деветнайсето наказателно отделение, окръжен съд, окръг Колумбия. Призованите за конкретен час и ден бяха, общо взето, сурови типове от по-опасните квартали, повечето с черна или силно мургава кожа, почти всички стиснали в ръка някакво листче, което изискваше от тях да се явят тук, или просто придружаващи свой близък, получил такова листче. Никой не беше сам. Обвиняемите водеха съпругите или по-големите си деца и всички имаха изражение, издаващо уплаха или безнадеждност. В момента нямаше адвокати, които да обсаждат жертвите.

Зола и Тод, облечени небрежно, пристигнаха първи и започнаха да наблюдават останалите. Облегнаха се на една стена и зачакаха адвокат Апшоу, който скоро се появи с хубав костюм и старо куфарче. Той се присъедини към тях и тримата си зашушукаха, все едно предстоеше някой да бъде избран на случаен принцип за екзекуция.

— Този тип там ми допада — каза Тод и кимна към нисичък латиноамериканец, наближаващ четирийсет, който държеше листче и имаше съпруга, която не я свърташе на едно място.

— И на мен ми харесва — додаде Зола развеселено. — Може да стане първият ни клиент.

— Имаме толкова голям избор — изтъкна Марк едва чуто.

— Добре, господин Важна клечка, покажи ни как се прави.

Марк преглътна мъчително, усмихна им се фалшиво, подхвърли: „Нищо работа“, и се запъти към съпрузите. Когато се приближи, жената сведе очи уплашено, а съпругът й се ококори.

— Извинете — тихо се обърна към тях Марк, — вие ли сте господин Гарсия? Търся Фреди Гарсия.

Мъжът поклати отрицателно глава, но не каза нищо. Очите на Марк спряха върху призовката, която мъжът стискаше в дясната си

ръка.

— В съда ли ще се явявате? — попита Марк.

Глупав въпрос. Защо иначе някой ще отсъства от работа и ще чака пред съдебна зала? Човекът кимна бързо и утвърдително, но продължи да мълчи.

— По какво обвинение? — попита Марк.

Все още, без да продумва, мъжът му подаде призовката, Марк я пое и съумя да я прегледа намусено.

— Нападение — промърмори. — Може да се окаже сериозно. Били ли сте в съда друг път, господин Лопес?

Буйно клатене на глава. Не. Съпругата му вдигна очи от обувките си и погледна към Марк почти разплакана. Другите хора се раздвижиха, тълпата растеше.

— Вижте, имате нужда от адвокат. Съдия Далримпъл понякога е много строга. Разбирате ли? — Със свободната си ръка Марк извади чисто новата си визитка и я бутна насила в ръцете на човека. — Нападението може да бъде наказано с известен престой в затвора, но аз ще се погрижа. Няма причина за тревога. Искате ли да ви помогна?

Кимване. Да.

— Добре. Хонорарът ми е хиляда долара. Можете ли да го платите?

Челюстта на господин Лопес увисна при споменаването на парите. Зад Марк прозвуча ясен и отсечен глас, без съмнение насочен към него:

— Ей, какво става тук?

Марк се извърна и видя озадаченото и загрижено лице на истински адвокат от улицата — по-висок от него мъж, четирийсетгодишен, с износен костюм и остър нос. Той прецени безпогрешно положението, когато се присъедини към тях.

— Какво правиш, приятел? — попита той Марк малко по-тихо. — Да не би да тормозиш клиента ми?

Марк определено се шашна и отстъпи назад, а адвокатът грабна призовката от дясната му ръка. Той погледна към господин Лопес и попита:

— Хуан, притеснява ли те този тип?

Господин Лопес подаде визитната картичка на адвоката, който я погледна и каза:

— Гледай сега, Апшоу, той е мой клиент. Какво се опитваш да направиш?

Марк трябваше да каже нещо, затова смотолеви:

— Нищо. Търсех Фреди Гарсия.

Той се озърна и забеляза, че друг мъж с костюм също го е зяпнал.

— Глупости — сряза го адвокатът. — Опитваш се да ми измъкнеш клиента. Чух те да казваш, че хонорарът ти е хиляда долара. Нали така, Хуан?

Лопес изведнъж си възвърна дар слово и се раздрънка:

— Ами да. Казва хиляда долара и казва, че аз отива в затвор.

Адвокатът пристъпи още малко към Марк, носовете им бяха на педя разстояние. Марк се зачуди дали да не му фрасне един, но бързо прецени, че сбиване между двама юристи в коридора пред съдебната зала само ще влоши положението.

— Разкарай се, Апшоу — изсъска адвокатът.

Марк се помъчи да отвърне с усмивка:

— Спокойно, приятел. Търся клиента си Фреди Гарсия. Е, объркал съм човека, какво толкова?

Адвокатът се ухили подигравателно.

— Ами ако можеше да четеш, щеше да забележиш, че призовката е за господин Хуан Лопес, моя клиент ето тук. Обзалагам се, че в графика на съдията дори не фигурира Фреди Гарсия. Обзалагам се на още по-висока сума, че събираш клиенти.

— Ти би трябвало да знаеш — отговори Марк. — Просто се успокой.

— Аз съм си спокоен, а ти се разкарай.

На Марк му идеше да си плюе на петите, но успя да отстъпи съвсем малко.

— Дадено, задник.

— Върви да тормозиш някой друг.

Марк се обърна, изпълнен с ужас от погледите на Тод и Зола. Тях обаче ги нямаше.

Намери ги зад ъгъла и тримата бързо се отправиха към кафенето на първия етаж. Докато наместваха столовете си край малката маса, Марк си даде сметка, че Тод и Зола се кикотят толкова неудържимо, че

не могат да говорят. Ядоса се, но след няколко секунди и той се разсмя. Най-сетне Тод се успокои и каза:

— Браво на теб, Даръл.

Зола изтри бузи с опакото на дланта си.

— Фреди Гарсия — успя само да каже Тод и отново избухна в кикот.

— Добре де, добре — съгласи се Марк все още през смях.

— Извинявай — каза Тод, притиснал бузите си с ръце.

Дълго се смяха. Накрая Марк се овладя и попита:

— Кой иска кафе?

Отиде на барплота, купи три чаши и ги донесе на масата, където другите партньори се бяха посъвзели от кикота.

— Забелязахме онзи тип да се приближава. Когато разбра какви ги вършиш, той веднага се втурна в атака.

— Мислех, че ще те цапардоса — увери го Зола.

— Аз също — каза Марк.

Отпиха от кафетата си, всеки готов отново да прихне. Накрая Марк каза:

— Добре де, има и нещо хубаво. Да, получи се кофти, но никой не се усъмни за секунда дали съм адвокат. Ще бъде като детска игра.

— Детска игра, значи? — избухна Тод. — Ти едва не се сби за първия ни клиент.

— Забеляза ли изражението на Хуан, докато вие двамата се дърлехте? Сигурно си е помислил, че всички адвокати са побъркани.

И Зола отново се разкикоти.

— Сложете го в графа опит. Не може да се откажем сега.

— От тебе няма да излезе Даръл Кромли — каза Тод. — Затваряй си устата. Хайде, да тръгваме.

Решиха да променят стратегията си на втория си ден от полета в пропастта. Пъстра тълпа чакаше пред съдебната зала на почитаемия Лиън Хендълфорд, Десето наказателно отделение. Тод се появи пръв и се постара да изглежда много напрегнат. Проучи групата и насочи усилията си към млад чернокож, който чакаше с по-възрастна жена, вероятно майка му. Тод се приближи, усмихна им се и поде разговор.

— Страхотен начин да си прекараш деня, а?

— И още как — отговори младежът.

Майка му завъртя безсилно очи.

— Това е съдът за шофиране в нетрезво състояние, нали? — попита Тод.

— За пътни произшествия — отговори младежът.

Майка му додаде:

— Пипнали го да кара със сто трийсет и пет при ограничение седемдесет. Втората му глоба за тази година. Застраховката ще ни излезе през носа. Честно.

— Сто трийсет и пет — повтори Тод. — Направо влизаш в регистъра.

— Е, какво, бързах.

— Според ченгето отива в затвора — обади се майка му, напълно обезверена.

— Имаш ли адвокат? — попита Тод.

— Още не. Не бива да ми вземат книжката, човече. Вземат ли ми я, ще си изгубя работата.

Марк се появи. Вървеше бързо и целеустремено, притиснал телефон към ухото си. Срещна погледа на Тод, приближи се и прибра телефона. Без да обръща внимание на чернокожия младеж и майка му, той осведоми Тод:

— Поговорих с прокурора — познаваме се ние с него. Отмени затвора и намали глобата наполовина. Още се пазарим за отнемането на шофьорската книжка, но напредваме. Носиш ли другата половина от хонорара ми?

— Разбира се — бързо отговори Тод.

Той бръкна в джоба си и извади някакви пари. Пред очите на всички отдели няколко банкноти и ги подаде. Докато Марк ги прибираше, Тод посочи новия си приятел и каза:

— Пипнали са го да кара със сто трийсет и пет при ограничение седемдесет. Какво го очаква?

Марк нямаше никаква представа, но вече беше същински Даръл Кромли, адвокат ветеран, който знаеше отговора на всеки въпрос.

— Сто и трийсет и пет — повтори той със страхопочитание. — Пиян ли беше?

— Не — отговори младежът.

— Съвсем бодър си беше — додаде майка му. — Щях да разбера, ако се беше натряскал, но той е съзнавал прекрасно какви ги върши.

— Стига, мамо.

— Прехвърлиш ли сто и трийсет, ще лежиш — обясни Марк.

— Поемате ли дела за превишена скорост? — попита майката.

Марк й се усмихна прочувствено, като че ли беше в състояние да се справи с всичко.

— Съдът за пътнотранспортни произшествия е моя територия, госпожо. Познавам всички съдии и всички тънкости.

— На всяка цена трябва да си запазя книжката — повтори младежът.

— Какво работиш? — попита Марк и погледна часовника си.

— Доставям пратки. Работата е добре платена, не мога да си позволя да я изгубя.

Добре платена работа. Златна мина! За шофиране в нетрезво състояние хонорарът беше хиляда долара. Марк си представяше нещо по-малко за превишена скорост, но наличието на добре платена работа повиши залога и Марк делово обясни:

— Вижте, хонорарът ми е хиляда долара. Срещу тази сума ще сведа простъпката до обикновена превишена скорост и няма да влезеш в ареста.

Той отново погледна часовника си, все едно имаше да решава неотложни проблеми.

Младежът се обърна обнадеждено майка си, която поклати глава, все едно искаше да каже: „Ти забърка тази каша, не аз“. После погледна към Марк и каза:

— Сега имам само триста. Може ли да платя останалото по-късно?

— Може, но трябва да е преди следващото явяване в съда. Покажи ми призовката.

Младежът я извади от джоба си и я подаде на Марк, който бързо я прегледа. Бенсън Тейпър, на двайсет и три, неженен, с адрес на Емерсън стрийт в Североизточен Вашингтон.

— Добре, Бенсън, да вървим при съдията.

Подмамването на клиенти в коридора беше достатъчно изнервящо, особено за новобранец, който се представя за адвокат, но влизането в съдебна зала, където от първа ръка да наблюдаваш как се въртят колелцата на правосъдната система, беше направо ужасяващо. Коленете на Марк омекнаха, докато крачеше по централната пътека. Буцата в стомаха му растеше с всяка стъпка.

Стегни се, глупако, нареди си той. Не издавай, че се страхуваш. Всичко е игра. Ако Даръл го може, значи и ти го можеш. Той посочи едно място на средния ред и, разпореждайки се с разположението на хората, все едно съдебната зала бе негова, прошепна на майката:

— Седнете ей там.

Тя седна, а двамата с младежа заеха места на първия ред. Бенсън му даде триста долара и Марк измъкна договор за адвокатски услуги — същия, какъвто беше подписал от името на Горди с адвокат Престън Клайн. Когато приключиха с документите, двамата с Бенсън просто загледаха представлението.

На няколко метра пред тях висок до коляното парапет отделяше зрителите от участниците. Зад парапета имаше две дълги маси. Масата от дясната им страна беше покрита с купчини листове и край нея се суетяха неколцина млади прокурори, които си шушукаха, шегуваха се и трупаха още документи. Масата от лявата им страна беше почти гола. На нея се бяха облегнали двама отегчени адвокати от защитата и си говореха тихо.

Служители сновяха напред-назад, подаваха документи на адвокатите и на съдия Хендълфорд. Макар че съдът заседаваше, около преградата кипеше оживена конвейерна дейност и явно никой не се притесняваше, че вдига шум. Голяма табела гласеше: „Забранени са мобилни телефони. Глоба: 100 долара“.

Съдия Хендълфорд беше едър бял мъж с брада, който наближаваше шейсетте и беше дълбоко отегчен от ежедневието си. Рядко вдигаше поглед и изглеждаше изцяло погълнат от заниманието си да подписва различни съдебни заповеди.

Съдебен секретар огледа тълпата и извика нечие име. Висока жена на петдесет и няколко години тръгна по пътеката, притеснено мина през преградата и застана пред съдията. Явяваше се пред съда за шофиране в нетрезво състояние и някак беше успяла да стигне до тук, без да й се лепне някой прегледнял адвокат. Името й направи

впечатление на Марк: Валъри Блан. Щеше да вземе координатите й от графика на делата и да й звънне по-късно. Тя пледира „невинна“ и й назначиха дата за явяване пред съда през февруари. Съдия Хендълфорд почти не вдигна очи. Секретарят извика следващото име.

Марк отново преглътна мъчително, наложи си вътрешно да прояви твърдост и мина през преградата. Издокара по адвокатски смръщено лице и се приближи до масата на обвинението, взе си копие от графика на делата и седна на масата на защитата. Пристигнаха още двама адвокати. Един си тръгна. Идваха и си отиваха и никой не забелязваше. Прокурор пусна някаква шега и няколко души се засмяха. Съдията май задряма. Марк огледа залата и видя Зола, седнала зад майката на Бенсън — наблюдаваше всичко с ококорени очи. Тод се премести на първия ред, за да гледа отблизо. Марк се изправи, приближи се до служителката, седнала до съдийската скамейка, подаде й визитката си и я осведоми, че представлява господин Бенсън Тейпър. Тя го изгледа. На кого му пука?

Когато извикаха името на Бенсън, Марк се изправи и даде знак на клиента си. Един до друг, двамата се изправиха пред съдия Хендълфорд, който като че ли нямаше пулс. Приближи се прокурорка и Марк се представи. Тя се казваше Хадли Кейвинес и беше изключително сладка, със страхотна фигура и къса пола. Марк взе визитката й, тя взе неговата. Съдията каза:

— Господин Тейпър, явно имате адвокат, затова допускам, че пледирате „невинен“.

— Точно така, господин съдия — потвърди Марк.

Първите му думи в съда. С тях Марк заедно с двамата си партньори наруши раздел 54Б на Вашингтонския наказателен кодекс: практикуване без правоспособност, провинение, което се наказваше с глоба до хиляда долара, компенсация за нанесени щети и не повече от две години затвор. Не беше бог знае какво. Благодарение на изчерпателното си проучване Марк и Тод знаеха, че през последните четирийсет години един-единствен самозванец бе лежал в затвора за практикуване на право без разрешение във Вашингтон. Беше осъден на шест месеца, четири, от които условно, но поведението му беше прословуто лошо.

В контекста на наказуемото поведение нелицензираното практикуване на право беше нищожно провинение. Всъщност никой

не страдаше. И ако тримата бяха прилежни, интересите на клиентите им щяха да бъдат обслужени. Справедливостта щеше да бъде защитена. И така нататък. Щяха часове наред да усъвършенстват замисъла си.

Тод буквално притаи дъх, докато партньорът му стоеше пред съдията. Възможно ли бе да е толкова лесно? Марк несъмнено отговаряше на ролята и костюмът му беше по-хубав от костюмите на други юристи от двете страни на съдебната зала. А те самите? Колко от тях се мъчеха да оцелеят, затиснати под планина от дългове?

Зола седеше като на тръни и чакаше всеки момент някой да се провикне: „Този човек е измамник!“. Никой обаче не удостои адвокат Апшоу с поглед. Той плавно се включи в играта, поредният от десетки други. След като наблюдаваха процедурата половин час, тя забеляза, че много от другите адвокати се познават, познават и доста прокурори и се чувстват като у дома си. Други бяха затворени, не говореха с никого, освен със съдията. Нямаше значение. Това беше съд за пътнотранспортни нарушения и всички минаваха през процедури, които не се променяха.

Следващата поява на Бенсън пред съда щеше да бъде след месец. Съдия Хендълфорд си записа името му, Марк каза: „Благодаря, господин съдия“, и изведе клиента си от съдебната зала.

Най-новата правна фирма в града разполагаше с няколко седмици да реши какво да предприеме. Парите от Бенсън платиха ранния им обяд в ресторантче наблизо. Още недоял сандвича си, Тод си спомни за Фреди Гарсия и тримата отново се посмяха от сърце.

За следобедното изпитание Марк се преоблече — вече имаше три костюма. Тод също се издокара. Върнаха се в съда и си потърсиха клиенти, които явно бяха несекващ поток. Отначало работеха заедно, като усвояваха някои номера в крачка. Никой не им обръщаше специално внимание, двамата си отдъхнаха и се примесиха с другите адвокати, които се суетяха из огромната сграда на съда.

Пред Шесто отделение Тод притисна телефона си към ухото и уж проведе важен разговор. Достатъчно силно, за да го чуят всички, каза:

— Виж, имал съм сто дела за шофиране в нетрезво състояние и ти си бил от другата страна, така че не ми ги пробутвай тия. Хлапето е духнало нула цяло и девет промила, съвсем малко над нормата, и няма никакви отнети точки. Престани да увърташ. Намали до

неблагоразумно шофиране, иначе ще си поговоря със съдията. Ако ме принудиш, ще стигна до процес, а знаеш какво стана последния път. Поставих ченгетата в неловко положение и съдията отхвърли обвиненията. — Направи пауза, уж слушаше нещо по телефона си, и каза: — Е, така е по-добре. Ще се отбия след час да подпишем споразумението.

Когато Тод прибра телефона в джоба си, някакъв мъж се приближи към него и попита:

— Вие адвокат ли сте?

Зола, все още облечена небрежно, обикаляше съдебните зали и се оглеждаше за клиенти, които може би нямаха адвокати. Съдиите често ги питаха къде работят, дали са женени и така нататък. Повечето имаха работа, която не беше нищо особено. Зола си водеше бележки за някои от по-обещаващите случаи. С помощта на имената и адресите от графика на делата тя изготви списък на хора, на които партньорите й да звъннат. Няколко часа по-късно й доскуча от досадната монотонност на правораздаването за дребни наказателни провинения.

Колкото и скучно да беше обаче, беше много по-забавно, отколкото да стои в час и да се тревожи дали ще издържи адвокатския изпит.

В пет часа влязоха в бар „Петлите“ и си намериха маса в ъгъла. Марк донесе две бири и безалкохолно и поръча сандвичи. Щеше да работи от шест до полунощ, така че напитките и храната бяха за сметка на заведението.

Бяха доволни от първия си работен ден. Тод беше намерил един клиент за шофиране в нетрезво състояние и се беше явил пред съдия Канту. Прокурорът бе подметнал, че за пръв път вижда Тод, на което той бе отговорил, че е в съда от около година. Марк беше попаднал на случай на обикновено нападение пред Девето отделение и се бе явил пред съдия, който го измери с поглед, но не каза нищо. Няколко дни по-късно лицата им щяха вече да са познати.

Бяха спечелили хиляда и шестстотин долара в брой и имаха запис на заповед за още хиляда и четиристотин. Като се добавеше

фактът, че приходите им не подлежаха на деклариране и данъчно облагане, направо бяха опиянени от шанса да са нацелили златна жила. Красотата на замисъла им се дължеше на неговото безочие. Никой здравомислещ човек не би застанал пред съдия, представяйки се за адвокат.

19

В полунощ Марк се качи по стълбите на четвъртия етаж и влезе в тесния им апартамент. Тод го чакаше на канапето с лаптопа си. Върху паянтовата масичка, която бяха купили за десет долара, имаше две празни кутийки от бира. Марк си взе нова от малкия хладилник и се отпусна тежко на стол срещу канапето. Беше изтощен и се нуждаеше от сън.

— Над какво работиш? — попита той.

— Над колективния иск. Заведени са четири такива срещу банка „Суифт“ и като че ли човек трябва просто да се обади на някой от адвокатите и да се включи. Мисля, че е време да го направим. Тези типове се рекламират като луди, но само по интернет. Още няма телевизионни реклами и според мен причината с, че всеки отделен иск е много малък. Не става дума за големи щети с огромни искове. Обезщетенията не са големи — дребни суми за фалшиви такси и други подобни, начислени от „Суифт“ към месечните извлечения. Хубавото е, че случаите са адски много, може би един милион клиенти, които са ограбени от „Суифт“.

— Днес гледах как изпълнителният им директор се явява пред Конгреса.

— Да, и е било направо касапница. Пердашили го отвсякъде. Бил ужасен свидетел — буквално се потял на свидетелското място, а комисията била адски агресивна. Всички настояват за оставката му. Според някакъв блогър положението на „Суифт“ изглежда толкова зле, че не им остава друго, освен да сключат споразумение, да оправят бъркотията и да продължат нататък. Според него банката ще похарчи около един милион за колективните искове, а после и сериозни суми за нова рекламна кампания, за да замаже престъпленията си.

— Както обикновено. И никой не споменава Ракли?

— О, не. Този тип се крие зад стена от фирми фантоми. Часове наред рових, но никъде не споменават нито него, нито тези фирми. Чудя се дали Горди беше прав, че банка „Суифт“ е замесена.

— Обзалагам се, че е прав, но трябва да продължим да ровим.

Умълчаха се. Обикновено работеше телевизор, но тук още не се бяха обадили на кабелната. Смятаха да използват кабела до бара, но още не бяха готови с отговорите на много от въпросите на техника, който щеше да ги свърже. Двата им плоски монитора бяха в ъгъла.

Накрая Марк каза:

— Горди, Горди. Колко често си мислиш за него?

— Много често — отговори Тод. — Почти непрекъснато.

— Питаш ли се дали не можехме да направим нещо по-различно?

— Честно казано, да. Можехме да направим едно друго, но Горди не беше на себе си. Не съм сигурен, че бихме могли да го спрем.

— И аз си го повтарям. Но той ми липсва. Много. Какво ли щеше да си помисли, ако ни видеше сега?

— Горди, когото познавахме навремето, щеше да ни вземе за луди. Но този от последните дни сигурно щеше да поиска да се присъедини към фирмата ни.

— Като старши партньор, извън всякакво съмнение.

Посмяха се малко. После Марк каза:

— Някъде четох за един тип, който се самоубил. Психиатър обясняваше колко е безполезно да се опитва човек да го проумее. Невъзможно е, няма никакъв смисъл. Достигне ли човек този прелом, той вече е в друг свят, който живите никога не биха разбрали. А ако го проумяваш, може би самият ти си загазил.

— Е, аз поне не съм, защото никога няма да го проумея. Той наистина имаше много проблеми, но самоубийството не беше отговорът. Горди можеше да се изчисти, да си взема лекарствата, да оправи нещата с Бренда или да прекрати връзката. И щеше да бъде много по-щастлив, ако се откажеше от сватбата. Двамата с теб имаме същите проблеми с адвокатския изпит, с безработицата, е кредиторите, а не сме и помисляли за самоубийство. Всъщност отвръщаме на удара.

— Освен това не страдаме от биполярно разстройство, така че никога няма да разберем.

— Да говорим за нещо друго — предложи Тод.

Марк пресуши бирата си.

— Хубаво. Какво става със списъка на жертвите ни?

Тод затвори лаптопа си и го остави на пода.

— Нищо. Обадих се на осем от набелязаните, но никой не беше склонен да говори. Телефонът е страхотен балансьор — не звучаха толкова напрегнати, колкото бяха днес в съда.

— Не ти ли се струва твърде лесно? Искам да кажа — днес уговорихме хонорар за три хиляди долара, а нямаме никаква представа какви ги вършим.

— Денят ни беше успешен, но няма всеки път да вадим такъв късмет. Забележително е обаче колко хора минават през мелачката на съдебната система.

— Да благодарим на бог за тях!

— Непрекъснато снабдяване.

— Откачена работа, нали? Не може да продължи вечно.

— Така е, но можем да я вършим дълго време. И със сигурност е по-добрата алтернатива.

Марк отпи глътка и затвори очи.

— Няма връщане назад. Нарушаваме твърде много закони. Практикуване на право без разрешително. Укриване на данъци. И сигурно някой раздел на трудовото законодателство. Ако се присъединим към колективния иск срещу „Суифт“, може и това да добавим в списъка.

— Да не би да се колебаеш? — попита Тод.

— Не. А ти?

— И аз не, обаче се тревожа за Зола. Понякога ми се струва, че я въвлякохме насила. В момента е страшно ранима и уплашена.

Марк отвори очи и изпъна крака.

— Да, но сега поне се чувства в безопасност. Скривалището й е сигурно, а това е най-важното. Тя е кораво момиче, Тод, преживяла е повече, отколкото можем да си представим. В момента е там, където й се иска да бъде. Нуждае се от нас.

— Горката. Тази вечер се видяла с Ронда на питие и й съобщила, че сигурно ще прекъсне един семестър, защото в момента не може да се съсредоточи над следването и адвокатския изпит. Смята, че е била убедителна. Говорих с Уилсън и го уверих, че ние с теб по някое време ще се появим на лекции. Той се тревожи, но го уверих, че сме добре. Може пък да ни оставят на мира.

— Ако ги пренебрегваме, ще забравят за нас. Имат си по-неотложни проблеми.

— Ами ние също — новата ни кариера. Вече имаме клиенти и трябва да им предоставим услугите си. Обещаваме им, че няма да допуснем да влязат в затвора и че ще намалим размера на глобите им. Някаква представа как да го направим?

— Утре ще го измислим. Най-важното е да се сближим с прокурорите, да ги опознаем и да бъдем упорити. Освен това, Тод, няма да сме първите адвокати, които невинаги спазват обещанията си. Прибираме си хонорарите и продължаваме.

— Говориш точно като печен адвокат.

— Това ми е ролята. Лягам си.

Под тях Зола също беше будна. Беше в паянтовото си легло, облегната на възглавниците и преметнала завивката върху краката си. В стаята беше тъмно, единствената светлина идваше от екрана на лаптопа й.

Нейният консултант по заемите беше жена на име Тилди Карвър, която работеше за фирма „Лоун Ейд“ в Чеви Чейс. Госпожа Карвър се държеше доста любезно по време на първите семестри на Зола, но тонът й се промени с наближаването на края на следването. Следобед, докато седеше в съдебната зала и си водеше бележки, Зола получи последния имейл от госпожа Карвър:

> Скъпа г-це Мал,
>
> Последната ни кореспонденция е отпреди месец, когато се готвехте за последния си семестър. Тогава не бяхте оптимистично настроена относно шансовете си за работа. Сигурна съм, че сте заета с много интервюта с наближаването на дипломирането Ви. Бихте ли ме осведомили за новостите около намирането на работа? Очаквам новини от Вас.
>
> Последен транш: 13 януари 2014 г.: 32500 долара. Обща дължима сума, главница и лихви: 191000 долара.
>
> Ваша,
>
> Тилди Карвър,
>
> старши консултант по заемите

В сигурното си ново убежище Зола се вторачи в цифрата на общата дължима сума и поклати глава. Още й беше трудно да повярва, че доброволно е нагазила в система, която позволява на човек като нея да вземе толкова огромен заем, при положение че е абсурдно невъзможно да го изплати. Вероятно не би следвало да се притеснява, но тя се тревожеше. Не беше редно просто да избяга и да обвинява системата.

Родителите й нямаха представа колко дължи. Знаеха, че Зола има законни заеми, осигурени от правителството, и невинно вярваха, че програмата на Конгреса би трябвало да е обмислена и добра. А сега никога нямаше да разберат, което й носеше известна утеха.

Написа следното:

Скъпа г-жо Карвър,

Радвам се, че ми писахте. Миналата седмица бях на интервю в Министерството на правосъдието и очаквам отговора им. Сериозно обмислям да работя в публичния сектор или в неправителствена организация, за да облекча бремето от изплащането на заема. Ще Ви държа в течение.

Искрено Ваша,
Зола Мал

Чуваше стъпки над главата си, партньорите й се движеха. Тя угаси лаптопа и се изпъна под завивката. Признателна беше за уютното си малко скривалище, признателна беше, че никой няма да потропа неочаквано на вратата й. Първият апартамент, който помнеше от детството си, не беше много по-голям от сегашното й местенце. Делеше стая с двамата си по-големи братя. Момчетата имаха легло на два етажа, а тя спеше до тях в детско креватче. Родителите й бяха в съседната тясна спалня. Не си даваше сметка, че са бедни и уплашени и че не би трябвало да бъдат тук. Въпреки това обаче бяха щастливи, смееха се много, преживяваха и хубави мигове. Родителите й работеха какво ли не по всяко време, но единият обикновено си беше у дома. Ако ли не, винаги имаше съсед наблизо, който наглеждаше децата. Входната им врата стоеше отворена и хора „от къщи“ все сновяха

напред-назад. Някой винаги готвеше и плътното ухание се задържаше в коридорите. Споделяха храната, дрехите и дори парите.

И до един работеха. Възрастните сенегалци работеха много и не се оплакваха. Зола беше на дванайсет, преди да осъзнае, че над нейния свят е надвиснал тъмен облак. Техен познат беше арестуван, задържан и накрая изпратен обратно у дома. Това ужаси останалите, а родителите й отново се преместиха.

Днес бъдещето й беше несигурно, но несравнимо по-спокойно от тяхното.

20

Царят на билбордовете във Вашингтон беше колоритният Ръсти Савидж, специалист по колективните искове. Девизът му беше „Ръсти Чевръсти“ и бе невъзможно да минеш по околовръстното, без да се натъкнеш на ухилената му физиономия, която призоваваше всички, претърпели някаква вреда, да му се доверят. Умелата му телевизионна реклама показваше хора, които бяха претърпели най-различни физически травми, но ги бяха преодолели, след като бяха проявили далновидността да се обадят на 1-800-Довери-ми-се.

Тримата партньори от АПЛ бяха проучили фирмите, занимаващи се с телесни повреди, и се бяха спрели на Ръсти. Кантората му имаше осем адвокати, някои от които явно бяха способни да влязат в съдебната зала. Зола се обади и обясни на жената отсреща, че съпругът й е пострадал сериозно в катастрофа с огромен тир и тя иска да се срещне с Ръсти. Жената отговори, че той бил „ангажиран с голям процес във федералния съд“, но един от сътрудниците му с радост щял да се срещне с нея.

Ако не познаваш правото, намери някой, който разбира. Зола си уговори среща, като се представи с име от телефонния указател.

Кантората се намираше в стъклена сграда близо до Юниън Стейшън. С Тод влязоха във фоайето, което приличаше на оживена чакалня пред лекарски кабинет, със столове и рафтове за списания покрай стените. Десетина клиенти, някои с патерици и бастуни, седяха повече или по-малко неудобно. Изглежда, безмилостният рекламен щурм на Ръсти даваше резултат. Зола се записа при служителката на рецепцията и получи клипборд с въпросник. Попълни го с фалшива информация, но даде истински телефонен номер — стария си мобилен. Петнайсет минути по-късно правна асистентка ги взе и ги отведе в голямо открито помещение с кабинки и компютри. Многобройни служители се трудеха трескаво на телефоните и компютрите и бълваха документи. Адвокатите имаха отделни кабинети отстрани с изглед към

града. Правната асистентка почука на една от вратите и двамата влязоха във владенията на Брейди Хъл.

Знаеха от уебстраницата, че господин Хъл е около четирийсетгодишен и е завършил право в Американския университет. Разбира се, той беше „всеотдаен борец за правата на клиентите си“ и се гордееше с впечатляваща поредица „солидни споразумения“. Правната асистентка ги остави и тримата се запознаха. Тод и Зола седнаха на кожени столове срещу господин Хъл, върху чието бюро цареше безпорядък като на бунище.

Том (Тод) обясни, че съпругът на Клодия Толивер (Зола) е най-добрият му приятел и че е дошъл просто да окаже морална подкрепа. Съпругът Дони помолил Том да придружи жена му и да си записва, докато той, Дони, лежи прикован към болничното легло заради нараняванията си.

Господин Хъл отначало беше скептичен и каза:

— Ами обикновено не постъпвам така. Може да се наложи да обсъждаме лични и поверителни неща.

— Моля ви, всичко е наред — увери го Клодия. — Том е близък приятел.

— Много добре — кимна господин Хъл.

Имаше изтощения вид на човек, затрупан с работа: твърде много телефонни разговори, които трябва да проведе, твърде много папки, които трябва да прегледа, и недостатъчно часове в денонощието.

— Значи съпругът ви е бил премазан? — попита той, като хвърли поглед на някакъв лист. — Разкажете ми.

— Ами случи се преди три месеца — подхвана Клодия. Поколеба се, погледна към Том и съумя да си придаде разтревожен и отчаян вид. — Прибирал се към къщи от работа по Кънектикът авеню, близо до Кливланд Парк, когато го блъснал огромен тир. Дони се движел на север, тирът — на юг, и по някаква причина свърнал наляво, прекосил разделителната линия и го блъснал. Челно, просто ей така.

— Значи е ясно чия е вината? — попита Хъл.

— Да, според полицията. Шофьорът не казва нищо, така че и досега не знаем защо е пресякъл линията.

— Трябва да видя протокола от местопроизшествието.

— При мен е, у дома.

— Не го ли носите? — рязко попита Хъл.

— Извинете, за пръв път правя това. Не бях сигурна какво да нося.

— Изпратете ми копие при първа възможност. А медицинският му картон? Него носите ли?

— Не, господине, не знаех какво ще трябва.

Хъл завъртя очи с досада, когато телефонът му иззвъня. Погледна към него и за секунда като че ли беше склонен да приеме обаждането.

— Колко сериозни са травмите му?

— Едва не умря. Силно мозъчно сътресение, беше в кома цяла седмица. Счупена челюст, счупена ключица, шест счупени ребра, едно от които проби белия му дроб. Счупен крак. Направиха му две операции и сигурно ще се наложи най-малко още една.

Хъл видимо се впечатли и каза:

— Ау, наистина е сериозно потрошен. На колко възлизат болничните разходи досега?

Клодия сви рамене и погледна към Том, който също сви рамене, все едно няма ни най-малка представа.

— Може би към двеста хиляди. Вече е в рехабилитацията, но не се подобрява особено. Вижте, господин Хъл, не знам как да постъпя. Адвокатите ми звънят денонощно след случилото се. Накрая престанах да вдигам телефона. Занимавам се със застрахователната компания, но не съм сигурна, че са благонадеждни.

— Никога не се доверявайте на застрахователната компания в такива случаи — строго каза адвокатът, като че ли Клодия вече беше оплела конците. — Не говорете с тях. — Вече нищо не разсейваше Хъл и той се съсредоточи. — Какво работи Дони?

— Кара електрокар в един склад. Има си хубава работа. Печели около четирийсет и пет хиляди годишно. Не е работил след катастрофата и на мен парите ми свършват.

— Ние предлагаме заеми за попълване на дефицита — самодоволно я осведоми Хъл. — Постоянно го правим. Не искаме клиентите ни да се притесняват за пари, докато договаряме споразумение. Ако вината е безспорна, както твърдите, ще сключим споразумение, без да стигаме до съд.

— Какъв е хонорарът ви? — попита тя.

Тод още не беше продумал.

— Не вземаме нищо — гордо отговори Хъл. — Няма ли обезщетение, няма и хонорар.

„Боже, виждал съм го на поне петдесет билборда“, искаше да възкликне Тод, но се сдържа, разбира се. Хъл продължи:

— Ще платят на нас, когато платят и на вас. Таксата ни зависи от обстоятелствата и обикновено е двайсет и пет процента от сумата по споразумението. Ако се стигне до съд, естествено, ще имаме много повече работа, затова повишаваме сумата до една трета.

Клодия и Том кимнаха. Най-сетне нещо, което бяха научили по време на следването си.

— Ето какво, господин Хъл — каза тя. — Застрахователите обещават да платят изцяло разходите по лечението, неполучените заплати и разходите за рехабилитация, а освен това да ни дадат и сто хиляди долара обезщетение.

— Ха, сто хиляди долара ли?! — невярващо възкликна Хъл. — Напълно в стила на застрахователите. Опитват се да минат тънко, защото нямате адвокат. Вижте, Клодия, ако го поверите на мен, делото е за един милион. Кажете на застрахователите да се разкарат или пък не… почакайте, нищо не им казвайте. Не казвайте нито дума на преговарящия. Между другото, коя е застрахователната компания?

— „Клинч“.

— А, разбира се. Напълно в техен стил. Непрекъснато ги съдя тези смешници, добре ги познавам.

Клодия и Том се поуспокоиха. Проучването им ги беше отвело до „Клинч“, един от най-големите фирмени застрахователи в областта. Уебсайтът им се хвалеше с установена традиция в защитата на фирмите превозвачи.

— Един милион долара? — повтори Том.

Хъл въздъхна, после дори успя да се засмее. Сключи ръце на тила си, като че ли се налагаше старият учител да просветли учениците си.

— Не давам гаранции, нали разбирате? Не съм в състояние точно да оценя случая, докато не разполагам с всички факти. Полицейски доклади, медицински картони, неполучени заплати, данни за поведението на пътя на другия шофьор и тем подобни. После идва ред на големия проблем с трайната нетрудоспособност, която, ако ми позволите да съм жестоко откровен, носи много повече пари. Да се

надяваме Дони да се възстанови изцяло, да се върне на работа и скоро да функционира, все едно нищо не се е случило. Ако стане така, въз основа на медицинските данни, които ми съобщихте, бих могъл да поискам около милион и половина от „Клинч“ и да се попазарим няколко месеца.

Том зяпна слисан.

— Ау! Как определихте тази сума? — попита Клодия.

— Ами всъщност с голямо изкуство, но не е чак толкова сложно. Умножавате медицинските разходи по пет или шест. „Клинч“ ще отговорят с предложение за три, може би три и половина. Компанията обаче познава моята репутация, затова не искат да се срещаме в съдебната зала, повярвайте ми. Това ще бъде изключително важен фактор в тези преговори.

— Значи и преди сте ги поставяли натясно? — попита Том.

— О, много пъти. Нашата правна кантора всява страх и у най-големите застрахователи.

Поне според телевизионната ви реклама е така, помисли си Том.

— Нямах представа — призна Клодия, уж изумена.

Телефонът върху бюрото на адвоката звънна и той устоя на импулсивното си желание да вдигне. Наклони се напред, вдигна лакти върху бюрото и заяви:

— Ето какво ще направим. Моята асистентка ще се погрижи за документите. Вие с Дони ще подпишете договора за правни услуги — там пише всичко черно на бяло, без изненади. След като го имаме, ще се свържа със застрахователната компания и ще им скапя деня. Ще започнем да събираме медицинската документация и да действаме. Ако е безспорно чия е вината, до шест месеца ще постигнем споразумение. Други въпроси?

Хъл очевидно беше готов да се заеме със следващия си случай.

Клодия и Том се спогледаха объркано и кимнаха.

— Не, струва ми се. Благодаря, господин Хъл.

Хъл се изправи, протегна ръка и каза:

— Добре дошли на борда. Току-що взехте чудесно решение.

— Благодаря ви — повтори тя, докато се ръкуваше с него.

Том също стисна ръката му. После двамата излязоха от кабинета. Асистентката подаде на Клодия някаква папка, на чиято корица се

мъдреше надпис: „Нов клиент: Доверете се на Ръсти Чевръсти“, и ги заведе до изхода.

Щом вратата на асансьора се затвори, двамата избухнаха в смях.

— Чудесен нагледен урок — отбеляза Зола.

— Причинени телесни повреди в сто прости стъпки — отбеляза в отговор Тод. — Ускорен курс, който във „Фоги Ботъм“ би отнел четири месеца.

— Да, и при това щеше да го чете някой смешник, който никога не се е рекламирал на билборд.

— Сега ни трябват само един-двама клиенти.

Тод подкара, а Зола погледна телефона си и се разсмя.

— Забогатяваме. Марк е привлякъл още един пиян шофьор срещу шестстотин в брой. Четвърто отделение.

Изборът на подходящата болница се оказа труден. В града имаше толкова много. „Потомак Дженеръл“ беше огромно и хаотично държавно здравно заведение и се оказа предпочитаното място, където караха пострадалите при улично насилие. В другия край на спектъра болница „Джордж Уошингтън“ беше мястото, където бяха откарали президента Рейгън, след като беше прострелян. А между двете имаше поне още осем.

Трябваше да започнат отнякъде и решиха да е от „Потомак“. Тод остави Зола на главния вход и отиде да търси къде да паркира. Вече като адвокат, госпожица Паркър носеше фалшиво дизайнерско сако и пола над коляното, но не прекалено къса. Кафявите й обувки бяха доста елегантни и с убийственото си делово куфарче „Гучи“ тя изглеждаше като истински професионалист. Табелите я отведоха в кафенето на приземния етаж. Зола си купи кафе, седна на метална масичка и зачака Тод. Недалече от нея младеж в инвалиден стол седеше с някаква жена, вероятно майка му, и ядеше сладолед. Единият му крак беше в дебел гипс, от който стърчаха метални пръчки. Ако се съдеше по външността на майка му, семейството не беше заможно.

Партньорите в АПЛ бяха решили да избягват богатите клиенти. Хората с пари най-вероятно щяха да разпознаят кой е истински адвокат. По-бедните — едва ли, или поне така смятаха тримата. Мъж на петдесетина години, седнал до стената в ъгъла, имаше гипс и на

двата си глезена и очевидно изпитваше болка. Беше сам и се мъчеше да изяде сандвича си.

Тод влезе в кафенето, спря и се огледа. Срещна погледа на Зола и отиде да си купи кафе. Накрая седна на нейната маса, където тя разглеждаше пакета за нови клиенти на АПЛ, откраднат от фирмата на Ръсти.

— Има ли жертви? — попита той тихо и взе един лист.

Тя си драскаше някакви ненужни неща.

— Хлапето ей там със счупения крак. И мъжът в ъгъла с потрошените глезени.

Тод бавно се озърна, отпивайки от кафето си.

— Не съм сигурна, че мога да го направя — призна Зола. — Струва ми се нередно да се възползвам така от нищо неподозиращи хора.

— Стига, Зола. Никой не гледа. Тези нещастници може би се нуждаят от услугите ни и ако не им ги предоставим ние, ще го направи Ръсти Чевръсти. Ако ни разкарат, нищо не губим.

— Ти върви пръв.

— Добре, поемам бялото хлапе. На теб оставям чернокожия.

Тод се изправи и извади мобилния си. Отдръпна се, уж потънал в разговор, и закрачи из кафенето. Върна се и докато минаваше покрай хлапето със счупения крак, заяви делово:

— Виж, делото е следващата седмица. Няма да приемем петдесетте хиляди, защото застрахователната компания се опитва да те прецака, ясно? Ще осведомя съдията, че сме готови за съд. — Прибра телефона в джоба си и се обърна с широка усмивка към момчето. — Ей, кракът ти май е сериозно пострадал. Какво се случи?

— Счупен е на четири места — гордо обясни майката. — Вчера му направиха операция.

Хлапето се усмихна, видимо доволно от вниманието към себе си. Тод погледна към гипса, продължи да се усмихва и каза:

— Уха! Браво на теб. Как стана?

— Карах си скейта и попаднах на лед — гордо обясни хлапето.

Скейтборд = допустим риск, вреда по собствена вина. Лед = естествени условия.

Докато делото се топеше пред очите му, Тод попита:

— Сам ли беше?

— Аха.

Лична небрежност = липса на друг обвиняем.

— Е, късмет. — Той извади телефона си, уж за да отговори на обаждането, и се отдалечи. Докато минаваше покрай Зола, прошепна: — Фалстарт. Ти си на ход.

Тод излезе от кафенето, все още с телефон в ръка. Имаше право — никой не ги гледаше, никой не се интересуваше от тях.

Зола бавно се изправи и намести фалшивите си очила. С лист в едната ръка и мобилен в другата тръгна да обикаля кафенето. Висока, слаба, добре облечена, привлекателна. Мъжът с пострадалите глезени нямаше как да не я забележи, когато тя се приближи към него, все още говорейки по телефона. Зола му се усмихна и той отвърна със същото. После тя любезно го попита:

— Вие ли сте господин Кранстън?

— Не — отговори й мъжът с усмивка. — Аз съм Макфол.

Тя застана до него и погледна глезените му.

— Аз съм адвокат и имам среща тук в два часа с господин Кранстън — представи се тя.

— Съжалявам, не съм аз.

Явно господин Макфол не беше много разговорлив.

— Катастрофата трябва да е била сериозна — отбеляза Зола.

— Не беше катастрофа. Подхлъзнах се на лед и паднах от площадката. Счупих си и двата глезена.

Ама че си спънат, помисли си Зола, когато и второто евентуално дело се изпари.

— Е, късмет — усмихна се вяло тя.

— Благодаря.

Тя се върна на масата си и се зарови в документите. Тод се появи след няколко минути и прошепна:

— Привлече ли го?

— Не. Паднал на леда.

— Ех, този лед. Къде е глобалното затопляне, когато му трябва на човек?

— Ох, Тод, просто не ставам за тази работа. Чувствам се като лешояд.

— Ами ние сме точно такива.

21

Уилсън Федърстоун също беше третокурсник във „Фоги Ботъм“ и отначало беше член на бандата. През втората година двамата с Тод се скараха заради момиче, затова все по-рядко купонясваха заедно. Въпреки това Уилсън остана близък приятел, поне на Марк, и упорито му звънеше. Нямаше да се откаже и накрая Марк се съгласи да се видят да пийнат по нещо.

Избегна стария им квартал обаче и избра заведение близо до Капитолия. В четвъртък вечерта, докато Тод работеше в „Петлите“, а Зола неохотно обикаляше болница „Джордж Уошингтън“, Марк влезе със закъснение и завари Уилсън на бара, вече преполовил бирата си.

— Закъсня — посрещна го Уилсън с усмивка и сърдечно ръкостискане.

— Радвам се да те видя, човече — каза Марк и се настани на високото столче до него.

— Каква е тая брада?

— Не мога да си намеря бръснача. Ти как си?

— Добре. Въпросът е ти как си.

— И аз съм добре.

— Не, не си. Пропусна първите три седмици лекции и всички говорят за теб. За Тод също. Какво става с вас двамата?

Барманът се доближи към тях и Марк си поръча наливна бира. После вдигна рамене и отговори:

— Просто си почивам, това е. Имам достатъчно сериозни проблеми с мотивацията. Много се разстроих заради Горди, нали разбираш?

— Изнесъл си се от апартамента си. Тод също. Никой не е виждал Зола. Да не сте мръднали?

— Не знам какво правят те. Бяхме с Горди накрая и сигурно и на тях им е трудно.

Уилсън отпи от халбата си, докато барманът поднасяше бирата на Марк.

— Какво се случи с Горди? — попита Уилсън.

Марк се взря в бирата си и се зачуди как да отговори. Няколко секунди по-късно обясни:

— Имаше биполярно разстройство, беше спрял лекарствата и наистина не беше на себе си. Пипнаха го да шофира в нетрезво състояние, измъкнахме го под гаранция, заведохме го в апартамента му и останахме при него. Не знаехме какво да правим. Чудехме се дали да не се обадим на близките му, може би на годеницата му, но от това той откачи още повече. Заплаши ме, когато споменах, че се каня да звънна у тях. Някак е успял да се измъкне онази нощ и да отиде с колата си на моста. Обиколихме града в паника, опитахме се да го намерим, но закъсняхме.

Уилсън асимилира думите му и отпи отново.

— Ама това е ужасно! Говореше се, че вие сте били с него накрая, но не подозирах, че е било толкова зле.

— Държахме го под око. Беше се заключил в спалнята. Зола спеше на канапето, а Тод — в отсрещния апартамент. Ключът на колата му беше в джоба ми. Опитахме се да го заведем на лекар. Не знам какво друго можехме да направим. Така че, да, Уилсън, може да се каже, напоследък никак не сме добре.

— Мамка му, човече. Не ви видях на погребението.

— Там бяхме, но се скрихме на балкона. С Тод се видяхме с близките му, след като Горди скочи, и имаше много незаслужени обвинения. Към нас, разбира се. Трябва да има виновник, нали така? Затова искахме да избегнем среща с тях на погребението.

— Вие нямате вина.

— Е, те не мислят така и да ти кажа, Уилсън, в момента се чувстваме доста виновни. Трябваше да се обадим на Бренда и на родителите на Горди.

Уилсън се замисли и поръча още една бира.

— Не и според мен. Не бива да поемате вината за самоубийството му.

— Благодаря ти, но просто не мога да се отърся от тази мисъл.

— А ти какви ги вършиш, защо прекъсваш точно преди последния семестър? Голяма глупост, Марк. Наесен започваш работа, ако не греша?

— Грешиш. Уволниха ме още преди да ме назначат. Фирмата се сля с друга, направиха промени и мен ме изхвърлиха. Непрекъснато се случва в тази чудесна професия.

— Съжалявам, не знаех.

— Няма нищо. И бездруго не беше обещаваща кариера. Ами ти, провървя ли ти на юридическия фронт?

— В известен смисъл. Намерих си работа в неправителствена организация, така че ще приложа номера с общественополезния труд и ще ми опростят по-голяма част от заема.

— За десет години?

— Те така си мислят. Възнамерявам да поработя три-четири години, колкото да усмиря акулите, и да си намеря истинска работа. Рано или късно пазарът трябва да се оправи.

— Наистина ли го вярваш?

— Не знам какво да вярвам, но трябва да отида някъде.

— След като издържиш адвокатския изпит, разбира се.

— Знаеш ли какво мисля за адвокатския изпит, Марк? Миналата година са го издържали половината възпитаници на „Фоги Ботъм“, другата половина са се провалили. Аз мисля, че съм в първата група, и ако си седна на задника и уча, ще го издържа. Като се огледам на лекции, виждам много идиоти, но аз не съм от тях. Ти също не си, Марк. Адски си умен и не се плашиш от работа.

— Вече ти казах, имам проблеми с мотивацията.

— Тогава какво смяташ да правиш?

— Нямам план. Оставил съм се на течението. Сигурно накрая ще се появя на лекции, макар че ми призлява само като си помисля за онова място. Може би ще прекъсна за един семестър и ще наваксам после. Не знам.

— Не може да го направиш, Марк. Ако прекъснеш, ще те обявят за неплатежоспособен.

— Мисля, че вече съм неплатежоспособен. Като гледам извлечението по кредита си, дължа четвърт милион долара, а не се очертава да си намеря работа. За мен това си е чиста неплатежоспособност. И какво толкова? Ще ме съдят, но не могат да ме убият, нали така? Миналата година един милион студенти са обявили неплатежоспособност и доколкото ми е известно, още са си живи и здрави.

— Знам, знам. Чета блоговете. — Двамата отпиха от бирата си и се огледаха в огледалото над редиците бутилки с алкохол. — Къде живееш сега? — попита Уилсън.

— Ти да не ме следиш?

— Не, просто се отбих в апартамента ти и един съсед ми каза, че си напуснал. Тод също. Виждал ли си го? Вече не работи в бара.

— Напоследък не съм. Мисля, че се върна в Балтимор.

— Прекъсна ли?

— Не знам, Уилсън. Спомена, че иска да си вземе почивка. Мисля, че е по-объркан от мен. С Горди бяха много близки.

— Не си вдига телефона.

— Е, вие двамата не бяхте големи приятели.

— Оправихме се. По дяволите, Марк, тревожа се, ясно? Вие сте ми приятели, а просто се изпарихте.

— Благодаря ти, Уилсън, това означава много за мен. Но аз ще се оправя в края на краищата. Не съм сигурен за Тод обаче.

— Ами Зола?

— Какво за нея?

— И тя изчезна безследно. Никой не я е виждал. Изнесла се е от жилището си.

— Поддържам връзка с нея, но е съсипана. Тя последна видя Горди жив и приема случилото се много тежко. Освен това ще депортират родителите й обратно в Сенегал. Никак не е добре.

— Горкото момиче. Глупаво беше от страна на Горди да се обвърже с нея.

— Може би, не знам. Вече в нищо не виждам смисъл.

Доста време пиха мълчаливо. В огледалото Марк видя познато лице на маса в другия край на помещението. Красиво лице, което беше виждал в съда. Хадли Кейвинес, помощник-прокурорката по делото на Бенсън Тейпър за превишена скорост. Очите им се срещнаха за кратко и тя отмести поглед.

Уилсън си погледна часовника и каза:

— Виж, това е много потискащо. Трябва да тръгвам. Моля те, Марк, обаждай се и ми кажи, ако мога да ти помогна с нещо.

Той пресуши бирата си и остави банкнота от десет долара на бара.

— Дадено, Уилсън. Благодаря.

Уилсън стана, потупа го по рамото и си тръгна. Марк погледна в огледалото и установи, че Хадли е с още три млади жени. Очите им отново се срещнаха и двамата се гледаха втренчено няколко секунди.

Половин час по-късно момичетата приключиха и платиха сметката си. На излизане Хадли заобиколи и се отби на бара.

— Чакаш ли някого? — попита тя.

— Да, теб. Заповядай.

Тя протегна ръка и каза:

— Хадли Кейвинес, Десето отделение.

Марк пое ръката й.

— Знам. Марк Апшоу. Може ли да те почерпя?

Тя се настани на столчето и каза:

— Разбира се.

Марк махна на бармана и я попита:

— Какво да бъде?

— Шардоне.

— А за мен още една бира.

Барманът се отдалечи и двамата се обърнаха един към друг.

— Не съм те виждала напоследък — отбеляза тя.

— Ами, там съм всеки ден. Цедя системата.

— Нов си.

— От няколко години. Работех във фирма, но ми доскуча в мелачката. Сега работя самостоятелно и се забавлявам. А ти?

— Първа година в прокуратурата, затова ме набутаха в пътнотранспортните. Адска скука. Не е много приятно, но си плащам сметките. Къде завърши право?

— В Делауер. Дойдох в големия град да променя света. А ти?

Надяваше се да не отговори, че е следвала във „Фоги Ботъм“.

— В Кентъки. Първо колеж, после право. Дойдох да си търся работа в Конгреса, но не се получи. Провървя ми и си намерих място в прокуратурата. Дано да е само временно.

Пристигнаха питиетата им. Двамата се чукнаха леко, казаха си „наздраве“ и отпиха.

— И после какво? — попита Марк.

— Кой знае в този град? Държа под око пазара на труда, търся възможности също като хиляди други хора. В момента положението не е никак розово.

Ама сериозно ли, помисли си Марк. Само се позавърти във „Фоги Ботъм“.

— И аз така чувам.

— Ами ти? Не ми казвай, че смяташ да се препитаваш, като защитаваш пияни шофьори.

Марк се засмя, като че ли беше нещо забавно.

— Всъщност, не. Имам партньор, с когото бихме искали да се занимаваме с жертвите на катастрофи.

— Ще изглеждаш готино на билборд.

— Мечта ми е. Телевизионните реклами също.

Тя беше изпила няколко чаши и седеше съвсем близо, почти се докосваха. Беше скръстила крака и полата й се беше плъзнала високо по бедрата. Прекрасни крака. Хадли отпи от питието си, остави чашата на бара и попита:

— Имаш ли планове за по-късно днес?

— Никакви. А ти?

— Свободна съм. Съквартирантката ми работи за Службата по преброяване и постоянно отсъства. Мразя да съм сама.

— Бързо действаш.

— Защо да губим време? Ние с теб си приличаме и в момента си мислим за едно и също.

Марк плати и повика такси. Когато потеглиха, тя хвана лявата му ръка и я сложи върху оголеното си бедро. Той се засмя и прошепна:

— Обожавам този град. Има толкова много агресивни жени.

— Щом казваш.

Колата спря пред висока жилищна сграда на Петнайсета улица. Марк плати на шофьора и двамата с Хадли влязоха, хванати за ръка, все едно се познаваха от месеци. Целунаха се в асансьора, целунаха се отново в спретнатата малка дневна и единодушно решиха, че не им се гледа телевизия. Докато тя се съблечаше в банята, Марк успя да изстреля есемес до Тод: „Извадих късмет. Няма да се прибера тази нощ. Сладки сънища“.

Тод отговори: „Кое е момичето?“.

Марк: „Сигурно съвсем скоро ще я срещнеш“.

Марк намери Тод пред залата на Шесто отделение в девет и половина. В коридора беше пълно с обичайната пъстра смесица от обвиняеми и неколцина адвокати, които обработваха тълпата. Тод увещаваше млада жена, която като че ли плачеше. Когато накрая тя поклати глава отрицателно, той се отдръпна и забеляза, че партньорът му го наблюдава отдалече. Тод се приближи към него и изохка:

— Трети фал. Слаба сутрин. Изглеждаш ужасно. Цяла нощ ли не спа?

— Беше страхотно. После ще ти разказвам. Къде е Зола?

— Не съм говорил с нея днес сутринта. Спи до късно, защото виси по болниците до среднощ.

— Според теб наистина ли се опитва да привлече клиенти, или просто си чете книжка? Така де, още не е довела никого.

— Не знам. Да оставим този разговор за после. Отивам пред Осмо отделение.

Тод се отдалечи с куфарче в ръка и след няколко крачки измъкна мобилния си, все едно имаше важна работа. Марк се запъти към Десето отделение и влезе в залата. Съдия Хендълфорд водеше заседанието и разговаряше с обвиняемия. Както винаги, адвокати и чиновници се тълпяха край съдийското място и разлистваха документи. Хадли беше там, говореше си с друг прокурор. Когато забеляза Марк, се усмихна и се приближи. Седнаха на масата на защитата, все едно имаха важни дела.

Броени часове по-рано се бяха строполили изтощени и бяха заспали голи и блажено преплели тела. А сега тя беше свежа, с бистър поглед, истински професионалист. Марк беше изморен.

— Знам какво си мислиш, но отговорът е „не“ — тихо каза тя. — Довечера имам среща.

— И през ум не ми е минало — отговори той с усмивка. — Имаш номера ми обаче.

— Имам много номера.

— Хубаво. Може ли да поговорим за клиента ми Бенсън Тейпър?

— Разбира се. Не го помня. Нека да взема делото.

Хадли се изправи, приближи до масата на секретарката и започна да търси в голямо чекмедже с папки. Намери делото на Бенсън и се

върна при защитата. Прегледа документите и се усмихна.

— Направо е летял, нали? Сто трийсет и пет при ограничение седемдесет. Доста безразсъдно. Сигурно ще полежи малко.

— Знам. Ето какво ти предлагам. Бенсън е млад, чернокож, има хубава работа. Работи като доставчик и ако изгуби книжката си, ще изгуби и работата си. Можеш ли да посмекчиш обвинението?

— За теб ще направя всичко. Съгласен ли си на обикновено превишаване на скоростта? Ще плати малка глоба и ще го предупредиш да кара по-бавно.

— Просто така? — попита усмихнат Марк.

Тя се приведе към него и отговори:

— Ами, да. Щом задоволяваш прокурора, получаваш добри споразумения. Поне при мен е така.

— Не трябва ли шефът ти да одобри?

— Марк, това е съдът за пътнотранспортни произшествия, ясно? Не говорим за обвинение в убийство. Ще го пробутам на стария Хендълфорд и той няма да гъкне.

— Обичам те, бейби.

— Всички така казват.

Хадли се изправи с папката и протегна ръка, за да скрепят споразумението. Двамата се ръкуваха като истински професионалисти.

22

Бенсън си бе поръчал сандвич в кафене на Джорджия авеню в квартал „Брайтуд“. Беше в обедна почивка и изглеждаше елегантен в служебната си униформа. Зарадва се от срещата с Марк и попита какви са добрите новини. Марк извади съдебното разпореждане и отговори:

— Постигнахме напредък. Носиш ли остатъка от хонорара?

Бенсън бръкна в джоба си и извади пари.

— Седемстотин — подаде му ги той.

Марк взе парите и му обясни:

— Намалихме обвинението до обикновено превишаване на скоростта. Няма безразсъдно поведение, няма затвор. Глобата е сто и петдесет долара и трябва да се плати след две седмици.

— Шегуваш се!

Марк се усмихна и погледна сервитьорката, появила се неочаквано.

— Сандвич с бекон, маруля и домат и кафе — поръча той.

Тя се отдалечи, без да каже нищо.

— Как го направи? — попита Бенсън.

Спах с прокурорката, изгаряше от желание да се похвали гордо Марк, но не го направи.

— Спорих със съда, убеждавах съдията колко си свестен, как имаш хубава работа и така нататък и той подходи снизходително. Но никакви провинения повече, Бенсън, ясно?

— Ау! Нямаш грешка, Марк. Страхотно!

— Просто улучих съдията в добър момент, Бенсън. Следващия път няма да ни провърви така.

— Няма да има следващ път, обещавам. Не мога да повярвам. Мислех, че ще ме уволнят и ще изгубя всичко.

Марк плъзна към него лист и му подаде химикалка.

— Това е съдебното разпореждане. Подпиши долу и няма да се налага да се явяваш отново в съда.

Бенсън се подписа широко усмихнат.

— Нямам търпение да кажа на мама. Не е спряла да ми мели сол на главата, откакто ме спипаха. Знаеш ли, Марк, тя те харесва. Каза: „Този младеж си разбира от работата. Ще стане чудесен адвокат“.

— Явно е много интелигентна жена.

Марк прибра грижливо документа в куфарчето си.

Бенсън отхапа от сандвича си и прокара залъка с глътка студен чай. Избърса устата си със салфетка и каза:

— Марк, поемаш ли и друг вид дела? Големи дела?

— Разбира се. Фирмата ми се занимава с най-разнообразни случаи. Какво имаш предвид?

Бенсън се озърна, макар че едва ли някой ги слушаше.

— Ами имам един братовчед от Вирджиния, от Тайдуотър, който е загазил. Искаш ли да ти разкажа?

— Чакам си обяда, така че давай — отговори Марк.

— Преди време на братовчед ми и на жена му им се родило дете, но в болницата станала голяма каша. Раждането било трудно, всичко се объркало и бебето умряло два дни по-късно. Бременността преминала гладко, нали разбираш, никакви проблеми. И после изведнъж — мъртво бебе. Беше първото им дете, момченце, и то след като дълго се опитваха тя да забременее. Майката се срина, направо откачи и двамата започнаха да се карат. Бяха съкрушени и тя не можа да го понесе. Затова се разделиха и по-късно се разведоха. Мъчителен развод. И досега са зле. Братовчед ми прекалява с пиенето, а тя е луда за връзване. Истинска трагедия, нали ме разбираш? Опитаха се да разберат какво се е случило по време на раждането, но от болницата не им казват кой знае колко. Всъщност непрекъснато шикалкавят. Наеха адвокат да проучи въпроса, но той не свърши нищо. Каза, че мъртвите бебета не носят сериозни пари, че е трудно да съдиш лекари и болници, защото държат цялата документация и отгоре на това наемат най-добрите адвокати, за да те влачат по съдилищата безкрайно. Майката заяви, че няма да ходи на съд. Братовчед ми още иска да разбере какво се е случило и може би да заведе дело или нещо такова, но и той е доста шашардисан. Вярно ли е, Марк, че мъртвите бебета не носят сериозни пари?

Марк нямаше представа, но историята го заинтригува. Измъкна се като истински адвокат с думите:

— Зависи от фактите по делото. Трябва да видя документите.

— При него са, цяла купчина, които от болницата връчили на адвоката му, по-точно, на бившия му адвокат. Той го уволни и сега иска да поговори с някой друг. Би ли хвърлил един поглед?

— Разбира се.

Сандвичът пристигна с чипс и кисела краставичка, но без напитка.

— Благодаря, но поръчах и чаша кафе — напомни Марк на сервитьорката.

— А, да — отговори тя с раздразнение и се отдалечи.

Марк отхапа от сандвича си, Бенсън стори същото.

— Как се казва човекът?

Бенсън избърса уста и каза:

— Рамон Тейпър, същата фамилия. Бащите ни са братя, но не се задържаха дълго в семействата си. Викат му Копача.

— Копача ли?

— Аха. Като малък изкопал няколко цветя от съседния двор. Откраднал ги и се опитал да ги посади отново малко по-нататък по улицата. Прякорът си остана.

Кафето най-сетне пристигна и Марк благодари.

— Не е от послушните, нали? — попита Марк.

Бенсън се засмя.

— Може да се каже. Копача открай време е пакостник. Прекара известно време в изправителен дом, но е свестен тип. Няма сериозни провинения. Справя се с живота, ожени се за добро момиче и си бяха хубаво семейство, докато не им умря бебето. След развода майката се премести някъде в Чарлстън. Копача се помота малко и преди няколко месеца дойде да живее тук. Работи на половин ден в магазин за алкохол, ама хич не му е там мястото. Има слабост към водката. Много се тревожа за него.

— Значи е тук, във Вашингтон, така ли?

— Аха. Живее съвсем наблизо с друга откачена жена.

Нещо подсказваше на Марк да не се доближава до Копача и проблемите му, но любопитството надделя.

— Ще погледна.

Два дни по-късно Марк се върна в кафенето. Вътре имаше само един слабичък и нисък чернокож, седнал на маса с дебела папка пред себе си. Марк се приближи и каза:

— Ти сигурно си Копача.

Ръкуваха се и Марк седна.

— Предпочитам Рамон. Копача не е най-готиният прякор за чернокож. По очевидни причини.

— Имаш основание. Аз съм Марк Апшоу. Приятно ми е да се запознаем, Рамон.

— И на мен.

Рамон носеше шофьорска шапка, нахлупена ниско, така че козирката й опираше в чифт големи кръгли очила с черни рамки. Очите зад тях бяха зачервени и подути.

— Бенсън твърди, че сте добър адвокат — отбеляза той. — Каза, че сте го спасили от уволнение.

Марк се усмихна и тъкмо се мъчеше да измисли подходящ отговор, когато се появи същата сервитьорка.

— Кафе, без захар и мляко. За теб, Рамон?

— Нищо. Само вода.

Жената се отдалечи и Марк се взря в очите на човека отсреща. Говореше ясно, но очевидно беше пил.

— Бенсън ми разказа малко за случая ти. Истинска трагедия.

— Може да се каже. Нещо се объркало по време на раждането, не съм сигурен дали някога ще разберем какво точно. Не бях там.

Когато стана ясно, че нищо повече няма да последва, Марк заговори:

— Може ли да попитам защо не си бил там?

— Да кажем просто, че не бях, а трябваше да съм. Ейша така и не превъзмогна случилото се и, разбира се, стовари вината върху мен. Все повтаря, че ако съм бил там, съм можел да проверя дали от болницата правят всичко както трябва.

— Ейша е бившата ти съпруга, така ли?

— Точно така. Родилните й болки започнаха две седмици по-рано. Минаваше полунощ и бебето се роди бързо. В болницата беше много натоварено, станали няколко престрелки и тежка автомобилна катастрофа, та затова така и не разбрахме какво се е случило. Изглежда обаче, са оставили Ейша сама и бебето се заклещило, докато излизало.

Притокът на кислород прекъснал. — Рамон потупа папката. — Би трябвало да пише тук, но смятаме, че от болницата са потулили работата.

— Кой смята?

— Аз и първият адвокат, когото уволних. След всичко случило се Ейша откачи, изгони ме и подаде молба за развод. Тя имаше адвокат, аз имах адвокат, нещата бяха зле. Хванаха ме да шофирам пиян и после си взех друг адвокат. Много юристи имаше в живота ми, а аз нямам сили за голямо съдебно дело. — Той отново потупа папката.

Пристигна кафето и Марк отпи.

— Къде е първият адвокат?

— В Норфък. Поиска пет хиляди долара, за да плати на експерт, който да прегледа документите. Нямах толкова пари, пък и всъщност адвокатът хич не ми хареса. Не отговаряше на обажданията и ми се стори прекалено зает. И вие ли ще искате пет хиляди?

— Не — отговори Марк, но само за да продължи разговора.

Нямаше представа как да процедира с дело за лекарска небрежност, но както обикновено предполагаше, че ще се научи в ход. Планът му, ако изобщо имаше план, беше да поеме делото, да прегледа документите и да се опита да прецени дали има проявена небрежност. Ако се окажеше така, щеше да прехвърли делото на истински адвокат. В случай на развитие на делото Марк и партньорите му щяха да се ангажират възможно най-малко и ако им провървеше, някой ден щяха да получат дял от щедрия хонорар. Да, такъв беше планът.

— И Ейша вече е извън картинката?

— О, да. Отдавна я няма. Не поддържаме връзка.

— Ще се включи ли в делото, ако го заведем?

— Не, няма начин. Не иска да има нищо общо с това. Живее в Чарлстън при някакви роднини и се надявам те да й помагат. Тя е луда, господин Апшоу. Чува гласове, много е зле. Тъжна работа, но Ейша не може да ме понася и много пъти е казвала, че няма да отиде на съд.

— Добре, но ако нещата се развият, ако има споразумение, на нея й се полагат половината пари.

— Защо? Мамка му, това си е моето дело. Защо ще получава нещо, след като не иска да участва?

— Такъв е законът — отсече Марк.

Всъщност нямаше представа. Все пак нещо от следването му беше останало в главата и той смътно си спомняше едно дело за непозволено увреждане.

— Ще го мислим по-късно. В момента трябва да продължим с разследването. Споразумението е много далече.

— Не ми се струва редно.

— Искаш ли да продължим?

— Да, затова съм тук. Поемате ли делото?

— Затова съм тук.

— Споразумяхме се, значи. Сега ми обяснете какво предстои.

— Първо, ще подпишеш договор за правни услуги с моята фирма, който ще ми даде правото да изискам всички документи. Ще наредя да бъдат прегледани и ако вината на лекарите и болницата е безспорна, двамата с теб ще проведем още един разговор. Ще решим дали искаме да заведем дело.

— Колко време ще отнеме?

Марк и за това нямаше представа, но отговори убедително:

— Не много. Седмици. Ние не протакаме, Рамон. Действаме бързо.

— И не искате пари предварително?

— Не. Някои фирми настояват за предварителен хонорар или за пари за разходи, но ние не. Нашият договор изисква една трета от сумата в случай на споразумение и четирийсет процента, ако отидем на процес. Това са сложни дела, а защитата е нахъсана и разполага с много пари. Затова нашият дял е малко по-висок от средното при такива дела. Освен това тези съдебни процедури са скъпи. Ще платим разходите предварително и ще си върнем парите след споразумението. Съгласен ли си?

Рамон отпи глътка вода и погледна през прозореца. Докато обмисляше нещата, Марк извади от куфарчето си договор и го попълни. Накрая Рамон свали големите си очила и изтри очи с хартиена салфетка.

— Толкова е тежко, господин Апшоу.

— Моля те, наричай ме Марк.

Устните на Рамон трепереха, когато каза:

— Добре, Марк. Нещата с мен и Ейша вървяха добре. Обичах тази жена, сигурно винаги ще я обичам. Не беше силна, но беше

свястно момиче и голяма хубавица. Не го заслужаваше. Никой не го заслужава. Бяхме готови за Джаки, много дълго опитвахме.

— Джаки ли?

— Казваше се Джаксън Тейпър и щяхме да му казваме Джаки. Кръстихме го на Джаки Робинсън. Обичам бейзбол.

— Съжалявам.

— Живя два дни, нямаше никакъв шанс. Те оплетоха конците, Марк. Не биваше да се случва.

— Ще стигнем до дъното на тази история, Рамон. Обещавам.

Рамон се усмихна, прехапа долната си устна, изтри очи и си сложи очилата. Посегна към химикалката и подписа договора.

По традиция партньорите се събраха късно следобед в същото сепаре в дъното на бар „Петлите“, за да обобщят работата от деня. Марк и Тод пиеха бира, а Зола — безалкохолно. След триседмична адвокатска практика без правоспособност тримата бяха научили много и донякъде бяха привикнали с ежедневието си. Зола най-малко. Страхът да не ги заловят почти се беше стопил, но винаги щеше да се крие някъде дълбоко. Марк и Тод редовно се явяваха в наказателните съдилища заедно с поне хиляда други адвокати и отговаряха на едни и същи въпроси на отегчените съдии. Сключваха бързи споразумения с прокурорите — нито един не поиска да се увери, че са правоспособни адвокати. Подписваха се с фалшивите си имена на всякакви документи. Кръстосваха коридорите, за да си намират клиенти, често се натъкваха на други адвокати, които като тях бяха твърде заети, за да заподозрат нещо. Въпреки бързия старт скоро научиха, че не е толкова лесно да се привличат клиенти. В хубавите дни прибираха около хиляда долара хонорари от нови жертви. В лоши дни не вземаха нито долар и това не беше рядкост.

Зола беше свела търсенето до трите най-оживени болници — Католическата, „Дженеръл“ и „Джордж Уошингтън“. Още не беше привлякла нито един клиент, но на няколко пъти за малко щеше да успее и това я насърчаваше. Не й харесваше какво прави, как се възползва от пострадали хора, но за момента нямаше избор. Марк и Тод се бъхтеха здраво да издържат фирмата и Зола се чувстваше длъжна да допринесе с нещо.

Надълго и нашироко обсъждаха колко често трябва да ги виждат как привличат клиенти или да се явяват пред съдия. От една страна, разпознаваемостта щеше да им осигури благонадеждност, докато не се превърнеха в ежедневни участници в конвейера. От друга страна обаче, колкото повече адвокати, прокурори, служители и съдии срещаха, толкова повече растеше броят на хората, които един ден можеха да им зададат неудобен въпрос. И какъв щеше да е той? Отегчен служител, току-виж, попитал: „Кой беше номерът ви в колегията? Този, който имам, не е в системата“. В адвокатската колегия на Вашингтон членуваха сто хиляди адвокати и всеки имаше номер, който се вписваше във всяко съдебно решение и иск. Марк и Тод използваха фиктивни номера, разбира се. Огромният брой адвокати обаче им осигуряваше отлично прикритие и засега съдебните служители не проявяваха интерес към тях.

Ами ако, току-виж, някой съдия попиташе: „Кога те приеха в колегията, синко, не съм те виждал в съда?“. Засега обаче нито един съдия не проявяваше дори капчица любопитство.

Или ако помощник-прокурор се поинтересуваше: „Юридическият на Делауер, а? Имам приятел, който учеше там. Познаваш ли еди-кой си?“. Помощник-прокурорите обаче бяха твърде заети и важни, за да говорят за подобни дреболии, а Марк и Тод се стремяха да поддържат разговорите кратки.

Не се страхуваха от въпросите на най-важните хора — своите клиенти.

Зола отпи от безалкохолното си и заяви:

— Добре, искам да призная нещо. Мисля, че привлякох един Фреди Гарсия.

— О, трябва да ни разкажеш — засмя се Тод.

— Снощи отидох в „Джордж Уошингтън“, влязох в ролята си и забелязах млада чернокожа двойка да яде от онези отвратителни пици на една маса. Жената беше потрошена, беше гипсирана на няколко места, имаше яка на шията, рани по лицето. Допуснах, че е катастрофа. Приближих се, изпълних си номера и те се разговориха. Оказа се, че е блъсната от такси — златна жила, огромна застраховка — и че осемгодишната им дъщеря е в интензивното горе. Става още по-хубаво. След това те ме попитаха защо се мотая в болничното кафене и аз безукорно си изрецитирах репликите: че майка ми е много

болна, на края на силите си, а мен хич не ме бива да чакам до леглото й. Дадох им визитката си и се уговорихме да поговорим по-късно. Телефонът ми звънна и аз се отдалечих да видя как е скъпата ми майка, нали така? Излязох от болницата усмихната, защото най-сетне бях привлякла сериозен случай. — Зола замълча, за да ги принуди да чакат, и продължи: — Днес следобед се обадиха по телефона — не новите ми клиенти, а адвокатът им. Оказа се, че са наели много противен тип на име Франк Джеперсън. И да ви кажа, имаше много за казване.

Марк се засмя, а Тод каза:

— Наистина си го направила — още един Фреди Гарсия.

— Ами, да. Обвини ме, че се опитвам да му откраднa клиента. Аз му казах: „Нищо подобно, просто си поговорихме, докато си почивах от грижите по мама“. А той ме попита защо тогава съм им дала визитката си. И кои били „Апшоу, Паркър и Лейн“, по дяволите? Не ги бил чувал. И така нататък. Накрая му затворих. Вижте сега, момчета, не ставам за тази работа. Трябва да ми намерите друга специалност. В някои кафенета служителите вече започват да ме гледат кофти.

— Идва ти отвътре, Зола — увери я Марк, а Тод додаде:

— Просто ти трябва един голям случай. Ние вършим досадната работа за дребни пари, а ти гониш едрите риби.

— Чувствам се като преследвачка. Не може ли да правя нещо друго?

— Не се сещам — каза Тод. — Не може да обикаляш наказателните съдилища като нас, защото това е мъжка игра, а ти ще привличаш много внимание.

— И това не го искам — отвърна тя. — Дръжте си го.

— Не си те представям като бракоразводен адвокат — каза Марк. — За тази цел ти трябва истинска кантора, защото клиентите отнемат много време и все искат да ги държиш за ръката.

— Откъде знаеш? — попита Тод.

— Учил съм във „Фоги Ботъм“.

— Имах отличен по семейно право — осведоми ги бодро Зола.

— И аз — обади се Тод. — А пропусках половината часове.

— Не може ли да си наемем малка кантора, за да се занимавам с разводи?

— Да поговорим затова по-късно — каза Марк. — Искам да обсъдим нещо. Мисля, че попаднах на голямо дело.

— Разправяй — подкани го Тод.

Марк поде историята за случая на Рамон. Накрая извади договора за правни услуги и посочи подписа най-долу.

— Подписа се — гордо оповести Марк.

Тод и Зола разгледаха договора и им хрумнаха дузина въпроси.

— И сега какво? — попита Зола.

— Налага се да похарчим малко пари — каза Марк. — Ще ни струва две хиляди да наемем вещо лице да прегледа документацията. Потърсих онлайн и се оказа, че има доста такива експерти, повечето са пенсионирани лекари, които работят само за адвокатски кантори и преценяват случаи на лекарска небрежност. Има няколко във Вашингтон. Ще похарчим малко пари, ще получим експертно становище и ако се установи небрежност, ще насочим делото към известен адвокат.

— Колко ще вземем? — попита Зола.

— Половината от хонорара. Така действат големите адвокати, когато предявяват исковете. Дребни риби като нас намират случаите и ги предават на момчетата, които знаят какво правят. После само седим и си чакаме парите.

Тод беше скептичен.

— Не знам. Ако се включим в голямо дело, може да провалим прикритието си. Ако имената ни са споменати в някое от писмените становища, много хора ще ги видят. Адвокатът по делото, защитниците, застрахователните компании, съдията. Не знам. Струва ми се твърде опасно.

— Ще се постараем имената ни да не се появяват в документите — каза Марк. — Ще предупредим адвоката по делото да не ни споменава. Така би трябвало да се получи, нали?

— Не знам, Марк — каза Тод. — Нямаме никаква представа в какво се забъркваме. Освен това не съм сигурен, че ми се иска да отстъпя на друг две хиляди долара.

— Винаги можем да разчитаме на Ръсти Чевръсти, нали? — попита Зола с усмивка.

— Не, мамка му. Ще наемем медицинско вещо лице. Има няколко тук, във Вашингтон, които не правят нищо друго, освен да

съдят лекари и болници. И истински адвокати за съда. Хайде, Тод, не виждам голям риск. Крием се отзад, отстъпваме работата на друг и прибираме тлъст хонорар.

— Колко?

— Кой знае? Ако небрежността от страна на лекарите и болницата е сериозна, може да се споразумеем за шестстотин хиляди, за да опростим сметките. Нашият дял ще е сто хиляди долара, а просто ще сме привлекли случая.

— Размечта се — каза Тод.

— И какво му е лошото? Зола?

— Всичко в тази игра е опасно — отговори тя. — Рискуваме всеки път, когато застанем пред съдия и се преструваме на адвокати. Според мен трябва да опитаме.

— Ти участваш ли, Тод? — попита Марк.

Тод пресуши халбата си и измери с поглед своите партньори. Поне досега в кратката история на АПЛ той беше по-агресивен от останалите двама. Отдръпването му сега щеше да бъде проява на слабост.

— Стъпка по стъпка — каза той. — Да видим какво ще каже консултантът, после ще решим.

— Добре — съгласи се Марк.

23

Франк Джеперсън седеше зад огромното си бюро и се взираше във визитката на Зола. Ветеран във вашингтонските адвокатски войни, той прекрасно знаеше каква игра играе тя. В началото на практиката си и той ореше нивата на градските болници и преследваше потенциални клиенти. Владееше всякакви номера. Плащаше на шофьорите на паяците, които работеха по местата на катастрофите. Бутваше по нещичко и на пътните полицаи, които му изпращаха клиенти. Всяка сутрин преглеждаше полицейските доклади в търсене на най-обещаващите катастрофи. Когато позабогатя, си нае човек да му върши тази работа — бивше ченге на име Кийф, и тъкмо Кийф беше привлякъл семейството, с което Зола беше разговаряла в кафенето на болница „Джордж Уошингтън“. Джеперсън беше сключил с тях договор по всички правила, а сега някаква новачка се опитваше да му открадне клиентите.

Територия на Джеперсън бяха опасните улици на Вашингтон, където имаше малко правила и много съмнителни играчи. Когато беше възможно обаче, той се стараеше да си пази територията, особено ако някой новак му се стореше съмнителен.

Кийф седеше срещу него, вдигнал ботуша си от щраусова кожа върху коляното, и си подрязваше ноктите.

— И намери това място? — попита Джеперсън.

— Аха. На приземния етаж има заведение, което се казва „Бар «Петлите»“. Кантората е два етажа над него и няма начин човек да се качи там. Пийнах няколко питиета и си поговорих с бармана, който твърдеше, че не знае нищо. Съвсем се затвори, когато попитах за Зола Паркър.

— А в адвокатската колегия?

— Проверих. Няма такава адвокатка. Има много Паркър, но нито една не е Зола.

— Интересно. А фирмата — „Апшоу, Паркър и Лейн“?

— Нищо за тях, но както знаеш, тези фирми се променят толкова бързо, че не е възможно да следиш кой къде практикува. От адвокатската колегия твърдят, че трудно смогват да следят имената им.

— Интересно.

— Искаш ли да подадеш оплакване?

— Ще си помисля. Да видим дали отново ще се натъкнем на тези смешници.

На осмия етаж на „Фоги Ботъм“ служителка в администрацията на учебното заведение забеляза оплакването на трима преподаватели, че двама третокурсници — Марк Фрейзиър и Тод Лусеро, са пропуснали занятията през първите четири седмици на пролетния семестър. И двамата бяха получили траншовете от заемите си за последния семестър, но явно не си правеха труда да ходят на лекции. Не беше необичайно за завършващите да занемарят обучението си, но съвсем да не се появяват повече от месец беше доста крайно.

Служителката изпрати имейл до г-н Фрейзиър, който гласеше:

Драги Марк,

Добре ли сте? Забелязахме постоянното Ви отсъствие този семестър и сме разтревожени. Моля, информирайте ме при първа възможност.

Фей Докси,
помощник-инспектор в „Студентски отдел“

Имейл със сходно съдържание получи и Тод Лусеро. Два дни по-късно нито един от двамата не беше отговорил.

На 14 февруари Зола влезе в съдебната зала на почитаемия Джоузеф Канту, за да наблюдава как върви процедурата. Почти час по-късно съдебен секретар повика Гордън Танър. Адвокатът му Престън Клайн се изправи пред съдия Канту и каза:

— Господин съдия, от един месец нямам връзка с клиента си. Мога само да предположа, че е избягал.

Секретарят подаде бележка на съдията. Той я прочете два пъти и каза:

— Господин Клайн, изглежда, клиентът ви е мъртъв.

— О, сигурен ли сте? Нямах представа.

— Потвърдено е.

— На мен не ми е съобщено. Допускам, че това обяснява нещата.

— Един момент — каза съдия Канту, разглеждайки документите. — Според тези данни той е починал на четвърти януари, самоубийство. Имаше дори материал в „Таймс“, но виждам, че се е явил в тази зала заедно с вас на седемнайсети януари. Можете ли да го обясните?

Клайн се почеса по челюстта и погледна своето копие от графика на съда.

— Ами, не, господин съдия, наистина бяхме тук на седемнайсети, но честно казано, оттогава не съм влизал във връзка с него.

— Сигурно защото е мъртъв.

— Всичко това е много объркващо, господин съдия. Не разбирам.

Канту вдигна безсилно и двете си ръце и каза:

— Ами, ако момчето е мъртво, нямам друг избор, освен да прекратя делото.

— Да, господин съдия, така е.

— Следващият.

Зола си тръгна няколко минути по-късно и докладва на партньорите си.

Марк влезе в административната сграда на Шестнайсета улица и се качи с асансьора до третия етаж. Намери вратата на „Вещи лица «Потомак»“ и влезе в малката рецепция.

Секретарката кимна към няколко стола и той седна. Пет минути по-късно д-р Уилис Кунс излезе и се представи. Марк го последва в малък кабинет надолу по коридора.

Кунс беше пенсиониран гинеколог, който преди години бе практикувал във Вашингтон. Според уебсайта през последните двайсет години той работеше като вещо лице, тоест като професионален

свидетел. Твърдеше, че е анализирал хиляди случаи и е свидетелствал над сто пъти в двайсет и един щата. Винаги работеше за ищците.

Марк седна и Кунс веднага започна:

— Държиш ги за топките, синко. Прикриват се като луди. Ето доклада ми. — Предаде му документ от две страници, на единична разредка. — Тук са професионалните подробности. Ще ти спестя време и ще ти обясня на човешки език. Майката, Ейша Тейпър, е била оставена без лекарски надзор през повечето време, и то в критичен момент. Трудно е да се прецени колко добросъвестно е следено състоянието й, защото има липсващи документи, но е достатъчно, че сърдечният ритъм на ембриона е отслабнал, матката се е разкъсала и цезаровото сечение е извършено със значително закъснение. Без забавянето бебето сигурно е щяло да бъде добре. Вместо това е преживяло така наречения исхемичен инсулт — масирана мозъчна увреда — и както знаем, е починало два дни по-късно. И това е по-добрият изход, в противен случай детето щеше да живее десетина години, но на практика щеше да вегетира, нямаше да може да ходи, да говори или да се храни самостоятелно. Всичко това е можело да бъде предотвратено с добросъвестно следене на състоянието на родилката и бързо секцио. Бих определил това като огромна небрежност и както добре знаете, така ви улеснявам да сключите споразумение.

Марк не знаеше, но въпреки това кимна.

— Както знаете също така обаче, щатът Вирджиния сключи споразумение с лекарите преди двайсет години по време на голямата реформа в областта на исковете и има горна граница на обезщетението. Максимумът, който можете да се надявате да получите, е два милиона долара. Жалко, но е така. Ако детето беше оживяло, сумата по споразумението щеше да е много по-голяма. Случаят е във Вирджиния.

— Значи не може да вземем повече от два милиона? — попита Марк, уж разочарован от тази нищожна сума.

— Опасявам се, че да. Имате ли разрешение да практикувате във Вирджиния?

— Не, нямам.

Нито за, където и да било другаде.

— Досега водили ли сте медицинско дело? Доста млад ми се струвате.

— Не. Ще го насоча към колеги. Някакви предложения?

— Разбира се. — Кунс грабна лист хартия и му го подаде. — Това е списък на най-добрите вашингтонски фирми за такива дела. Всички практикуват във Вирджиния, всички са чудесни адвокати. Работил съм с всеки един.

Марк огледа имената.

— Някой по-конкретно?

— Бих започнал отгоре с Джефри Корбет. Той е най-добрият според мен. Поема само акушеро-гинекологични случаи. Ще уплаши лекарите до смърт и те ще побързат да се споразумеят.

Два милиона. Бързо споразумение. Касичката в главата на Марк дрънчеше ли, дрънчеше.

Кунс беше зает човек. Погледна часовника си и каза:

— Хонорарът ми за цялата работа е четирийсет хиляди долара, което покрива и свидетелските показания в съда. Ако с Корбет искате да ме използвате, предупредете ме колкото се може по-скоро. Имам много случаи.

Докторът бавно се изправи.

— Разбира се, господин Кунс.

Ръкуваха се. Марк прибра медицинската документация на Рамон и побърза да излезе.

Късно следобед Зола седеше сама в бара в очакване на ежедневното съвещание на АПЛ. Не беше стъпвала в болница този ден и се чувстваше много по-добре. След няколкоседмично издирване най-накрая беше намерила подходящ адвокат в Дакар. Според уебстраницата му Диало Нианг работеше в адвокатска фирма с трима адвокати и говореше английски, макар че по телефона трудно се разбираше какво казва. Занимаваше се с наказателни и имиграционни дела и със семейни проблеми. Срещу хонорар от пет хиляди долара господин Нианг щеше да защитава интересите на родителите и брата на Зола, когато пристигнат, макар че никой не знаеше кога ще се случи това. Зола се притесняваше да изпрати такава сума в банка в Сенегал, но при дадените обстоятелства нямаше избор. Господин Нианг твърдеше, че има много контакти с важни хора в правителството и може да помогне на семейството да се върне в страната. Зола беше

чела предостатъчно ужасяващи истории за премеждията на депортираните, когато се върнат нежелани.

Тя отвори лаптопа и провери имейлите си. Не се изненада от съобщението от администрацията на „Фоги Ботъм“. Фей Докси беше написала:

> Скъпа г-це Мал,
>
> Проф. Абернати и проф. Заран съобщиха, че не сте посещавали занятия този семестър. Загрижени сме. Бихте ли се обадили или писали, за да ни осведомите какво става?
>
> Фей Докси,
> помощник-инспектор в „Студентски отдел“

Разбира се, тя знаеше, че Марк и Тод са получили подобни съобщения и не са ги удостоили с отговор. Партньорите бяха изненадани, че някой във „Фоги Ботъм“ е проявил прилежанието да забележи. Поразмисли над имейла за момент и отговори:

> Имам пневмония и лекарите ми настояват да не ставам от леглото и да не се срещам с никого. Следя занятията си и очаквам да се възстановя напълно. Благодаря за загрижеността Ви. Скоро ще се върна.
>
> Зола Мал

За Зола лъжата вече беше станала начин на живот. Напоследък буквално целият й живот беше измама: фалшиво име, фалшива фирма, фалшиви визитки и фалшива самоличност на загрижен адвокат, който хищно се възползва от злополучните жертви. Не можеше да продължава така. По-тежък ли щеше да е животът й, ако все още ходеше на лекции, опитваше се да си намери истинска работа и се тревожеше за адвокатския изпит и за заемите си?

Да, може би щеше да е по-тежък. Сега поне се чувстваше в безопасност и недосегаема за имигрантските служби.

Лъжата продължи и със следващия имейл. Беше от Тилди Карвър от „Лоун Ейд“.

Скъпа госпожице Мал,

В последната ни кореспонденция споменахте, че се явявате на интервю в Министерството на правосъдието. Някакви новини? Смятахте да се ориентирате към публичния сектор по сила на програмата за опрощаване на заеми към Министерството на образованието. Не съм сигурна, че това е най-добрата възможност за Вас. Изисква десетгодишно обвързване, а това е много време. Решението обаче е Ваше. Така или иначе, ще съм признателна да ме осведомите при първа възможност за положението с работата си.

Последен транш: 13 януари 2014 г.: 32500 долара. Обща дължима сума, главница и лихви: 191000 долара.

Поздрави,
Тилди Карвър,
старши консултант по заемите

Както обикновено, Зола невярващо се взря в цифрите. Винаги се изкушаваше да пренебрегне имейлите за ден-два, но с този реши да действа в упор.

Скъпа госпожо Карвър,

Не получих работата в Министерството на образованието и в момента не мога да се явя на интервю другаде. Неочаквано се оказах на легло, боледувам от пневмония и съм под лекарски грижи. Надявам се да се върна на занятия до няколко дни и тогава ще Ви пиша.

Искрено Ваша,
Зола Мал

Марк пристигна с широка усмивка и си поръча бира. Тод също влезе в бара, спря, колкото да си налее бира, и се присъедини към тях. Изглеждаше изморен след дългия ден в окопите и беше в лошо настроение. Поздрави ги с:

— Осем часа се мъчих да убеждавам загубеняците в съда и нищо не постигнах. Едно голямо нищо. А вие двамата какви ги свършихте?

— Спокойно, приятел — каза Марк. — Има и лоши дни.

Тод отпи жадно от бирата си.

— Спокойно, друг път! Вече цял месец вършим тази щуротия и имам чувството, че нося огромно бреме. Да си го кажем честно, две трети от хонорарите ни са от дела, които аз съм привлякъл.

— Така, така — развеселено отбеляза Марк, — ето я първата ни караница. Сигурно се случва във всяка адвокатска фирма.

Зола затвори лаптопа си и се вторачи гневно в Тод.

— Не се карам — обясни той. — Просто имах лош ден.

— Доколкото си спомням, посъветвахте ме да не припарвам до наказателните съдилища, защото е мъжка игра. Моята част от сделката е да се навъртам из болниците и да преследвам пострадалите, защото на теория едно от моите дела може да ни донесе колкото няколко от твоите. Нали така?

— Да, обаче ти не носиш никакви дела — подигравателно отбеляза Тод.

— Старая се, Тод — студено отговори Зола. — Ако имаш по-добра идея, ще се радвам да я чуя. Наистина не ми харесва какво правя.

— Деца, деца — усмихна се широко Марк. — Хайде да се успокоим и да си преброим парите.

Тримата отпиха и зачакаха. Накрая Марк каза:

— Днес се срещнах с нашето вещо лице — онзи, на когото платихме две хиляди долара. Според него става дума за безспорна небрежност от страна на лекарите и на болницата. Нося копия от доклада му да си ги прочетете, когато искате. Красота, струва си всеки цент. Според него — а този тип е професионалист — в ръцете на подходящия адвокат делото е за максималното обезщетение според закона във Вирджиния: два милиона. Съветва ни да наемем Джефри Корбет, истински ас в делата за лекарска небрежност, натрупал е състояние от даване под съд на акушер-гинеколози. Кантората му е на

четири преки от тук. Проверих го онлайн, напълно законен е. Според статия в едно медицинско списание, и то не съвсем благосклонна, господин Корбет печели между пет и десет милиона годишно. — Марк отпи още глътка. — Това няма ли да подобри отвратителното ти настроение, Тод?

— Да.

— Така си и мислех. Ако се съгласите, да взема да се обадя на господин Корбет и да уговоря среща.

— Не може да е толкова лесно — каза Зола.

— Просто сме късметлии, ясно? Според моето проучване над две хиляди акушер-гинеколози отиват на съд всяка година за най-различни видове лекарска небрежност. Има страшно много дела за завършили зле раждания и ние по една случайност се натъкнахме на такова.

Тод махна на един сервитьор и поръча още по едно питие.

24

Следващата събота тръгнаха рано от Вашингтон с колата на Тод и караха два часа до федералния център за задържане „Бардтаун“ край Алтуна, Пенсилвания. Отвън нищо не се беше променило след последното им посещение седем седмици по-рано. Бодливата тел лъщеше на слънцето. Високата телена ограда изглеждаше все така зловеща. Паркингът беше пълен с коли и камиони на десетките служители, които защитаваха родината.

Зола носеше дълга и широка черна рокля. Когато Тод изключи двигателя, тя извади хиджаб и го уви около главата и раменете си.

— Каква примерна малка мюсюлманка — отбеляза Тод.

— Млъквай — скастри го тя.

Специално за случая адвокатът й Марк Апшоу беше със сако и вратовръзка. Беше се обадил предварително да си уреди среща с надеждата да избегнат драмата, която бяха създали последния път. Документите се оказаха наред и ги въведоха в същата зала за посетители, където изчакаха половин час да доведат родителите и брат й. Зола представи приятелите си отново и прегърна майка си.

Сдържаха емоциите си, докато брат й Бо им обясни, че нямат представа кога ще ги изпратят обратно. Служител им съобщил, че ИМН чакали да бъдат обработени документите на достатъчно сенегалци, за да запълнят чартърния полет. Нямало нужда да прахосват местата за толкова скъпо пътуване. Целяха да достигнат сто човека и продължаваха да събират незаконни имигранти.

Бо попита как върви следването и партньорите го увериха в един глас, че всичко е наред. Бащата на Зола, Абду, потупа Зола по ръката. Беше горд, че дъщеря му скоро ще стане адвокат. Зола се усмихна и продължи играта. Подаде му бележка с името на Диало Нианг, адвоката в Дакар, и го помоли, ако изобщо е възможно, да й се обади, когато тръгнат за самолета. Зола щяла незабавно да звънне на господин Нианг и да се опита да улесни пристигането им. Оставали обаче много неизвестни.

Майката на Зола, Фанта, почти не говореше. Държеше ръката на дъщеря си и седеше унила, тъжна и уплашена, докато мъжете говореха. Двайсет минути по-късно Тод и Марк се извиниха и излязоха да чакат в коридора.

Когато посещението приключи, се върнаха в колата и Зола свали хиджаба си. Изтри очи и се умълча за дълго. Щом влязоха в Мериленд, Тод спря пред един магазин и купи шест бири. Разполагаха с целия следобед, затова решиха да се отклонят през Мартинсбърг и да почетат паметта на Горди. На общинското гробище, недалече от църквата, намериха новата му надгробна плоча сред могилка от прясна пръст.

В неделя Марк зае колата на Тод и се прибра у дома в Доувър. Трябваше да се види с майка си и да поговори сериозно с нея, но не беше в настроение да се разправя с Луи. Положението му не се беше променило, делото му бавно се придвижваше по системата, а датата за явяване в съда се очертаваше през септември.

Луи още спеше, когато Тод пристигна към единайсет.

— Обикновено се събужда към дванайсет, за обяд — обясни госпожа Фрейзиър, докато наливаше прясно сварено кафе на масата в кухнята.

Беше облечена с хубава рокля и обувки на ток и се усмихваше много, очевидно щастлива от срещата с любимия си син. На печката къкреше тенджера с яхния. Ухаеше вкусно.

— Е, как върви следването? — попита тя.

— Мамо, точно това искам да обсъдим.

Марк изгаряше от нетърпение да приключи трудния разговор. Разказа й за смъртта на Горди и обясни колко съкрушително му е подействала. Как заради преживяната травма е решил да прекъсне един семестър и да размисли върху бъдещето си.

— Значи няма да се дипломираш през май, така ли? — попита изненадано тя.

— Не. Нужно ми е малко време, това е.

— Ами работата?

— Тя изчезна. Фирмата се сля с друга, по-голяма, и моето място беше съкратено. И бездруго не беше добра фирма.

— Но аз мислех, че ти харесва.

— По-скоро се преструвах, мамо. Напоследък хубава работа просто няма, затова се вкопчих в първото предложение, което ми попадна. Сега, като се замисля, едва ли щеше да се получи.

— Боже, надявах се да помогнеш на Луи, след като вземеш адвокатския изпит.

— Боя се, че Луи е неспасяем случай, мамо. Имат железни улики, така че да се стяга за труден период. Говори ли с адвоката си?

— Ами всъщност, не. Има някакъв обществен защитник, който е много зает. Страшно се тревожа за него.

И имаше защо.

— Мамо, подготви се, защото Луи ще влезе в затвора. Заснели са го на видео как продава крек на ченге под прикритие. Няма много шанс за извъртане.

— Знам, знам. — Тя отпи от кафето си и овладя сълзите. Смени темата и попита: — Ами студентските ти заеми?

Тя нямаше представа колко пари дължи Марк и той не смяташе да й казва.

— Засега съм спрял всичко. Няма проблем.

— Разбирам. А какво правиш, след като не ходиш на лекции?

— Работя тук-там, най-често като барман. Ами ти? Сигурно не седиш край него по цял ден?

— О, не. Работя на половин ден в „Крогър“ и на половин ден в „Таргет“. А когато не съм на работа, ходя като доброволка в един дом за стари хора. И когато съвсем ми доскучае, ходя в затвора на посещение на затворничките. До една са там за наркотици. Честно ти казвам, според мен наркотиците ще съсипят тази страна. Затова гледам да съм заета с нещо и да не се застоявам у дома.

— А какво прави Луи по цял ден?

— Спи, яде, гледа телевизия, играе видеоигри. Оплаква се от проблемите си. Накарах го да върти стария ми велоергометър в мазето, но той успя да го счупи. Твърди, че не може да се поправи. Купувам му бира от време на време, за да му затворя устата. Алкохолът му е забранен със съдебна заповед, но той не ме оставя на мира, докато не му купя бира. Дано никой да не разбере.

— Мислила ли си да изтеглиш датата на делото му по-рано?

— Можеш ли да го направиш?

— Не виждам защо не. Ще се признае за виновен, за да избегне по-тежко наказание, мамо. Луи няма да отиде на процес, защото няма защита. Ще се споразумее по-изгодно, ако просто се признае за виновен и всичко приключи.

— Той твърди, че иска да отиде на съд.

— Защото с глупак. Помниш ли, че се срещнах с адвоката му, когато си дойдох за Коледа? Той ми показа досието му и видеото. Луи си въобразява, че като се усмихне на съдебните заседатели, те ще му повярват, че ченгетата са му устроили капан с тази мнима наркосделка. Въобразява си, че ще излезе свободен от съдебната зала, но няма да стане.

— Как се сключва споразумение?

— Просто е. Почти всяко наказателно дело приключва със споразумение. Луи се признава за виновен и избягва съдебния процес, а обвинението се отнася снизходително и се съгласява на по-лека присъда. Ще лежи най-много десет години. Нямам представа какво ще бъде споразумението, но сигурно ще получи пет години с приспадане на вече излежаното време в ареста. При добро поведение и като знам колко са претъпкани затворите, сигурно ще излезе след около три години.

— И няма да се налага да чака до септември?

— Едва ли. Познанията ми са ограничени, но не виждам защо да не сключи споразумението по-скоро. Така ще се отървеш от него.

Почти незабележима тънка усмивка повдигна ъгълчетата на устата й, но само за секунда.

— Не мога да повярвам — каза тя и зарея поглед. — Такова добро момче.

Може би. Луи се навърташе около дилърите на наркотици още в гимназията. Имаше много предупредителни сигнали, но родителите му предпочитаха да ги пренебрегват. Надушеха ли проблем, се втурваха да го защитават и вярваха на лъжите му. Те бяха направили Луи такъв и сега бе време за разплата.

Марк прекрасно знаеше какво ще последва. Тя го погледна с насълзени очи и попита:

— Можеш ли да поговориш с адвоката му, Марк? Той се нуждае от помощ.

— Няма начин, мамо. Луи отива в затвора и аз няма да припаря до него. По една проста причина: познавам Луи и знам, че ще обвинява всеки друг, но не и себе си. И най-вече мен. Знаеш го.

— Винаги си прекалено строг.

— А ти винаги си отвръщала поглед.

В задната част на къщата се чу как някой пуска водата в тоалетната. Госпожа Фрейзиър погледна часовника и каза:

— Рано е станал. Казах му, че ще се отбиеш на обяд.

Луи се дотътри в кухнята и се усмихна на брат си.

Марк стана, получи мечешка прегръдка и се постара да се престори на зарадван от срещата. Луи приличаше на мечка гризли, разбудена от зимен сън: небръснат, рошав, с подути от дългото спане очи. Беше облечен със старо спортно горнище на „Игълс“, възтясно на кръста, и с провиснали спортни гащета, които щяха да са по мярка дори на едър футболен защитник. Без обувки и без чорапи, само с електронната гривна на глезена. Сигурно беше спал със същото облекло.

Марк за малко да се пошегува с видимо напълнелия си брат, но се въздържа. Луи си наля кафе и седна на масата.

— За какво си говорите? — попита той.

— За следването — избърза Марк, преди госпожа Фрейзиър да изръси нещо за делото на Луи. — Тъкмо казах на мама, че прекъсвам за един семестър. Трябва ми малко време да се пренастроя. Изгубих работата, а пазарът на труда в момента е доста свит, затова ще си поема дъх, така да се каже.

— Май те е хванало шубето — отбеляза Луи. — Защо ще се отказваш през последния семестър?

— Не се отказвам, а отлагам.

— Най-добрият му приятел се е самоубил — намеси се госпожа Фрейзиър — и Марк е много разстроен.

— О, съжалявам. Просто ми се струва странно да прекъснеш в последния семестър.

Да, Луи, само че ти не си в положение да коментираш кариерата на други хора, помисли си Марк, но реши на всяка цена да избягва напрежението.

— Повярвай ми, Луи, положението е под контрол — каза той.

— Не се съмнявам. Мамо, какво има в тази тенджера на печката? Ухае много хубаво.

— Говежда яхния. Какво ще кажете да обядваме рано?

Госпожа Фрейзиър вече беше станала от стола. Докато отваряше шкафа, подметна и сложи Марк на топа на устата:

— Според Марк трябва да помислиш за съдебно споразумение, Луи. Обсъждал ли си го с адвоката си?

Супер, мамо. Сега вече се скарахме.

Луи се ухили на Марк и изръмжа:

— Значи се правиш на адвокат, а?

Само да знаеше!

— Ни най-малко, Луи, и не искам да те съветвам. С мама просто обсъждахме как стоят нещата.

— Как ли пък не! Да, мамо, обсъдих го с адвоката си по време на един от малкото ни разговори. Ако се призная за виновен, заминавам, като ми признават излежаното време, включително домашния арест с гривната на глезена. Ще прекарам следващите шест месеца в затвора, където ще страня от бандите, ще вземам студени душове с гръб към стената, ще ям яйца на прах и студени препечени филийки, или пък ще прекарам следващите шест месеца тук. Нямам голям избор, нали?

Марк сви рамене, като че ли нямаше мнение по въпроса. Една неуместна дума в този момент можеше да предизвика още по-грозна кавга, а той не искаше да участва в подобно нещо. Госпожа Фрейзиър подреждаше хартиени салфетки и стари прибори на масата.

— Няма да се призная за виновен, каквото и да си мислите вие двамата — продължи Луи. — Искам да се явя в съда. Ченгетата ми заложиха капан, мога да го докажа пред съдебните заседатели.

— Страхотно — каза Марк. — Сигурен съм, че твоят адвокат си разбира от работата.

— По-запознат е с наказателното право от теб.

— Ама разбира се!

Луи отпи от кафето си и каза:

— Само че се надявах, след като издържиш адвокатския изпит това лято, да ми помогнеш малко с делото. Може дори да седиш до мен на процеса, та съдебните заседатели да си помислят, че имам двама адвокати. Ама явно няма да стане.

— Не, няма да стане. Давам си почивка.

— Странна работа.

Госпожа Фрейзиър поднесе три купи яхния, от които се издигаше пара.

Луи се нахвърли на своята, като че ли не беше ял от седмица. Марк изгледа ядосано майка си и после погледна часовника. Беше тук от четирийсет и пет минути и не можеше да си представи да остане още час.

25

В понеделник, 3 март, федерални агенти нахлуха в централата на банка „Суифт“ във Филаделфия. Бяха подшушнали и на пресата, затова се появиха много видеоматериали, на които беше заснета малка армия от мъже с надпис *ФБР* на гърба на якетата, които пренасяха кашони и компютри до чакащите камиони. Компанията направи изявление, че всичко е наред, че съдейства на разследването, но цената на акциите й на борсата се срина.

Бизнес анализатор от кабелна телевизия обобщи проблемите на банката. Провеждаха се две конгресни разследвания, както и разследването на ФБР. Прокурори в три щата се перчеха пред камерите и обещаваха да стигнат до дъното на историята. Бяха заведени най-малко пет колективни иска и адвокатите бяха направо пощурели. Със сигурност щеше да има и други дела. Изпълнителният директор на „Суифт“ току-що беше подал оставка — за да прекарва повече време със семейството си — и беше отнесъл около сто милиона в опции върху акции, което несъмнено щеше да направи още по-приятно времето, което се канеше да прекара със семейството си. Финансовият директор договаряше пакета си за напускане на поста. Стотици бивши служители излизаха на протест, разкриваха тайни и завеждаха дела за неправомерно освобождаване от длъжност. Преразглеждаха се предишни съдебни дела срещу „Суифт“ и ставаше ясно, че неуместното поведение на банката продължава най-малко от десет години. Клиенти надаваха вой и закриваха сметките си. Потребителски организации излизаха с изявления, в които заклеймяваха „най-мошеническите практики в банковото дело в американската история“.

Девет процента от акциите на „Суифт“ бяха собственост на инвестиционна фирма в Лос Анджелис, която нямаше какво да каже в качеството си на най-голям акционер. Партньорите от АПЛ следяха ежедневно бъркотията около „Суифт“ и принтираха всичко за банката, на което се натъкнат. Засега Хайндс Ракли съумяваше да не привлича внимание.

Тримата бивши студенти решиха, че след като цари такъв хаос, им е време да се присъединят към веселбата. Марк се свърза с правна фирма в Маями и се включи като ищец в заведения от нея колективен иск. Тод се обади на освободен от междуградска такса телефонен номер, рекламиран от адвокатска фирма в Ню Йорк, и се присъедини към нейния колективен иск. Зола остана по-близо до дома и обедини сили с фирма от Вашингтон, известна в сферата на колективните искове.

Броени часове след като станаха страна в съдебни процеси, се оказаха заринати от документи, бълвани от адвокатите, които бяха погнали „Суифт“. Впечатляващо количество. Според последни преценки около един милион клиенти на „Суифт“ бяха ощетени от порочната банкова практика.

Рамон се обаждаше всеки ден, дори през уикенда. Настояваше да се осведомява за развоя на делото си и Марк обясняваше отново и отново, че първоначалният доклад на тяхното вещо лице е положителен и че ще действат възможно най-бързо. Марк имаше среща с прочутия Джефри Корбет в сряда, 19 март, най-ранната свободна дата в препълнения му график. Явно календарът на съдебните му дела представляваше забележителна гледка и адвокатът трудно намираше време за нови дела.

Когато звънна във вторник, Рамон пусна бомбата, че бившата му съпруга Ейша неочаквано се е опомнила в Чарлстън и проявява интерес към съдебното дело. Марк почти не се съмняваше, че Рамон, вероятно пиян, се е опитал да я впечатли с големи приказки как е нает адвокати, които да заведат дело за лекарска небрежност. Марк беше сигурен също, че Ейша няма да бъде сериозен фактор.

Но грешеше. В сряда му се обади адвокат от Чарлстън, някой си господин Мосбърг. Тъй като номерът не му беше познат, Марк, както обикновено се поколеба дали да приеме обаждането. Вдигна след петото позвъняване.

— Представлявам Ейша Тейпър — подхвана Мосбърг — и разбрах, че вие представлявате бившия й съпруг. Така ли е?

— Точно така. Рамон Тейпър е наш клиент.

— Не можете да заведете дело без нея. В крайна сметка тя е майка на детето. — Тонът на Мосбърг беше нападателен, почти враждебен.

Страхотно, Рамон. Лиши ни от тлъст пай от хонорара ни. Само това ни липсваше — да ни се пречка пробивен адвокат с опит в съдебната зала.

— Да, разбирам — отговори Марк, докато бързо проучваше Мосбърг онлайн.

— Клиентката ми твърди, че вашият клиент разполага с всички медицински документи. Вярно ли е?

— При мен са — отговори Марк.

Едуин Мосбърг, адвокатска фирма от шестима адвокати, която се занимаваше предимно с телесни повреди, разположена в центъра на Чарлстън. На четирийсет и пет. Значи беше в играта от двайсет и пет години и беше по-опитен от всеки в АПЛ. Едър мъж, с отпуснати бузи, гъста прошарена коса, скъп костюм и вратовръзка, най-голямата му съдебна победа до днес — присъда за единайсет милиона срещу болница в Атланта. И много по-дребни, но въпреки това впечатляващи присъди.

— Може ли да ми изпратите копие на документацията? — попита практично Мосбърг.

— Разбира се, няма проблем.

— Какво е направено досега по случая, господин Апшоу?

Марк за хиляден път стисна носа си и се запита какви ги върши, по дяволите.

Скръцна със зъби и отговори:

— В момента наше вещо лице преглежда медицинската документация. Би трябвало докладът му да е готов до няколко дни.

— Кое е вещото лице? — попита Мосбърг, като че ли познаваше всеки в областта.

— Ще поговорим за него по-късно — окопити се Марк.

И той можеше да бъде гадняр.

— Бих искал да видя доклада веднага щом го получите. Пълно е с неспособни вещи лица, а аз познавам най-добрите. Един от тях живее в Хилтън Хед. Използвал съм го няколко пъти, при това с огромен успех, ако позволите да добавя.

О, добавете, моля, изгарям от желание да науча повече за феноменалния ви успех.

— Чудесно — каза Марк. — Изпратете ми контактите си и ще поддържаме връзка.

— Разбира се. Господин Апшоу, няма да има дело без моята клиентка, нали разбирате? Ейша е пострадала много от случилото се и аз съм твърдо решен да изкопча полагащата й се компенсация до последния долар.

Давай, Супермен!

— Аз също, господин Мосбърг — увери го Марк. — Приятен ден.

Разговорът приключи. Марк изпита желание да запокити телефона през прозореца.

Тод и Зола приеха новината добре. Марк се срещна с тях за бърз обяд в ресторант близо до съда, където Тод току-що беше осъществил първия двоен удар за фирмата, като бе привлякъл двама шофирали в нетрезво състояние само за едно заседание на съда. Със седемстотин долара свежи пари в джоба той настоя да плати храната и смяташе да не работи следобед. Никой от тримата не искаше да признае, но мисълта за такъв тлъст и лесно спечелен хонорар от делото на Рамон беше опияняваща. Премахваше напрежението от всекидневието им. Защо да си правят труда да обикалят наказателните съдилища и болниците, след като съвсем скоро очакваха сериозни пари? И тримата работеха по-малко и прекарваха по-малко време заедно. Нямаха търкания, просто се нуждаеха от лично пространство.

Ранното оживление в съда предлагаше най-богати възможности. Марк и Тод обикновено бяха там в девет и се заемаха с обичайните си изпълнения. В някои дни им вървеше, в повечето — не. След първите няколко седмици от играта и двамата знаеха, че това не може да продължи дълго.

Трудно им беше да проумеят как кариерата на Даръл Кромли, на Престън Клайн и на истинските адвокати, които привличаха клиентите си така, преминава в непрекъснато обикаляне на коридорите и дебнене на нищо неподозиращите хорица. Може би всъщност нямаха избор, защото бяха способни да вършат само такава работа. Може би животът

им се облекчаваше от факта, че не се тревожеха дали няма да ги спипат, че практикуват право без разрешително за това.

Зола се беше отказала да преследва линейки, но още не го беше споделила с партньорите си. Беше променяла и усъвършенствала ролята си по най-различни начини, но още не беше привлякла нито един клиент. И беше изтощена от усилието. Беше отвратително мошеничество да се нахвърля така на клетите и наранени души и всеки път се чувстваше като хищник.

Когато не беше с момчетата, тя прекарваше повече време във федералните съдилища и гледаше истински процеси и апелативни дела. Намираше ги за страшно интересни, но и малко потискащи. Преди няколко години беше започнала да следва право с мечтата да стане истински адвокат. А сега само гледаше истинските адвокати и се чудеше какво се е случило.

— Този тип Мосбърг ще прибере половината хонорар, така ли? — попита тя на обяд.

— Не знам — отговори Марк. — Новост е за нас. Като повечето неща в нашата практика. Вероятно той и Джефри Корбет ще се договорят как да се раздели сумата.

— Корбет още не е поел делото — напомни Тод.

— Не е. Ще се срещнем с него на деветнайсети.

— Всички ли? — попита Тод.

— Да. Искам да дойдеш с мен и да си водиш бележки.

— Значи ти ще си адвокатът, а аз ще съм асистентът ти, така ли?

— Младши сътрудник.

— О, много благодаря. Ами ако Корбет откаже?

— Два дни след това имаме среща със Съли Пърлман, втория най-добър адвокат по дела за лекарска небрежност в града. Ако не се получи с Корбет, отиваме при Пърлман. Иначе отменяме срещата с Пърлман.

— Говориш, все едно разбираш какво вършиш — каза Зола.

— Нямам представа, но постепенно ставам страхотен измамник — отговори Марк.

— А какво ще правиш, ако някой от фирмата на Корбет или на Мосбърг поразрови под повърхността и установи, че не сме правоспособни и не можем да практикуваме право във Вашингтон, нито където и да е другаде? Ето това не ми харесва. Ама никак. В

наказателните съдилища сме си горе-долу добре, защото вече никой не ни обръща внимание, а клиентите ни не дават пет пари дали сме измамници. Това обаче е друго нещо. Става дума за сериозен съдебен иск, на който много умни глави ще обърнат внимание.

— Съгласна съм — каза Зола. — Хрумна ми нещо. Не знам дали ще се получи, защото нямам представа от нищо, нали така? Все пак да не забравяме, че съм учила във „Фоги Ботъм“. Да кажем, че един ден делото завърши със споразумение и обезщетение за два милиона, максималното за Вирджиния. Адвокатите получават една трета.

Марк вдигна ръка.

— Извинявай, че те прекъсвам, но сигурно ще са четирийсет процента. Четох дела, където съдът одобрява четирийсет процента, защото участват много адвокати и делото е сложно. Обзалагам се, че Корбет и Мосбърг ще поискат четирийсет процента. Рамон няма да има избор.

— Страхотно, четирийсет процента тогава — съгласи се Зола. — Корбет и Мосбърг си делят поравно, значи по четиристотин хиляди на фирма. Ние получаваме половината от хонорара на Корбет, тоест двеста хиляди. И ето я щурата ми идея: защо да не седнем да поговорим с Корбет и да му продадем дела си още сега, предварително, и да се махнем, преди някой да полюбопитства и да започне да рови?

— Колко? — попита Марк.

— Половината. Намаляваме наполовина и се оттегляме със сто хиляди долара — щракна с пръсти Зола. — Просто така. Получаваме парите си сега и не се налага да си блъскаме главите с делото и да се страхуваме да не ни разкрият.

— Блестящо — каза Тод. — Харесва ми. Възможно ли е да си продадеш печалбата от съдебен процес?

— Проверих най-обстойно и не намерих етична забрана за такова нещо — отговори Зола.

— Планът не е лош — каза Марк. — Може да го обсъдим с Корбет.

Моргана Наш от „Нау Асист“ писа:

Драги Марк Фрейзиър,

Пак съм аз, просто проверявам как са нещата. Как са лекциите този семестър? Имате ли планове за пролетната ваканция? Дано да Ви се очертава пътуване до Флорида или до някой друг прекрасен плаж. При последния ни разговор бяхте малко потиснат и не особено въодушевен от следването. Дано положението да се е подобрило. Съвсем скоро ще трябва да обсъдим плана за изплащане на заема. Моля, пишете ми, когато Ви е удобно.

Последен транш: 13 януари 2014 г. = 32500 долара. Обща дължима сума, главница и лихви: 266000 долара.

Искрено Ваша,
Моргана Наш,
представител „Публичен сектор“

По някое време Марк й писа:

Скъпа госпожо Наш,

В последния си имейл учтиво Ви помолих да ме оставите на мира, защото имам нужда от лечение и терапевтът ми никак не Ви харесва. Според него тъкмо поради заемите ми, които са огромни и буквално ме задушават, вероятно се намирам на ръба на тежък нервен срив. Твърди, че съм уязвим. Моля Ви, много Ви моля, не ме закачайте, иначе няма да имам друг избор, освен да помоля терапевта си да се свърже с адвоката Ви.

Искрено Ваш,
Марк Фрейзиър

Тод получи новини от Рекс Уагнър от „Сколар Съпорт Партнърс“:

Скъпи господин Лусеро,

Имал съм честта да помагам на стотици студенти да изплатят заемите си, така че съм виждал какво ли не. Не е рядкост някой като Вас — безработен — да се опитва да ме пренебрегва. Извинете, но няма да изчезна, дългът Ви също. Трябва да обсъдим план за изплащане, дори и само за да се уточним да го отложим, докато си намерите солидна работа. Моля да се свържете с мен при първа възможност.

Последен транш: 32500 долара, 13 януари 2014 г. Обща дължима сума, главница и лихви: 195000 долара.

Искрено Ваш,
Рекс Уагнър,
старши консултант по заемите

На което Тод надлежно отговори:

Драги СС старши консултант по заемите Уагнър,

Когато човек усеща, че капанът ще щракне, започва да търси начини да избяга. Отчаяни начини, един от които е да прекъсне следването си и да се скрие. Друг е да обяви неплатежоспособност и историята да приключи. Ами ако обявя неплатежоспособност? Какво толкова ще се случи? Сигурен съм, знаете, че миналата година над един милион студенти обявиха неплатежоспособност. Всички бяха съдени, но нито един не беше екзекутиран. И какво — ще ме съдите, но не може да ме убиете, нали?

Може да съсипете кредитното ми досие до края на живота ми, но знаете ли какво — след като един път завинаги се справя с Вас, с фирмата Ви и с училището по право, приключвам с дълговете. Веднъж завинаги. Ще живея до края на живота си без дългове.

Ваш приятел,
Тод Лусеро

Тилди Карвър в „Лоун Ейд“ изпрати на Зола имейл, който гласеше:

Здравейте, Зола,

Остават още само два месеца и аз съм сигурна, че се вълнувате за дипломирането. Заслужавате го! Стигнахте дотук благодарение на упоритата си работа и постоянството си и заслужавате похвала. Поздравления! Знам, че семейството Ви се гордее с Вас. Искате ли да ми съобщите новостите около търсенето на работа? Трябва да поговорим и да започнем да чертаем най-общо график за погасяване на заема. Аз съм на Ваше разположение.

Последен транш: 13 януари 2014 г.: 32500 долара. Обща дължима сума, главница и лихви: 191000 долара.

Ваша,
Тилди Карвър,
старши консултант по заемите

Зола изчака няколко дни и накрая отговори:

Скъпа госпожо Карвър,

Опасявам се, че нямам какво ново да Ви съобщя. За съжаление, не мога да си намеря работа. Ще продължа да ходя на интервюта, докато завърша и още малко след това. Ако не ми провърви, сигурно ще започна в някоя голяма счетоводна фирма. Ако стане така, незабавно ще Ви уведомя.

Всичко най-добро,
Зола Мал

26

Кантората на Джефри Корбет заемаше горните два етажа на красива стъклена постройка близо до Томас Съркъл.

В елегантното фоайе униформен портиер придружи Марк и Тод до „асансьора на господин Корбет“ — обслужваше само него на седмия и осмия етаж. Когато вратата се отвори, двамата се озоваха във впечатляваща рецепция, пълна с минималистични мебели и съвременно изкуство. Млада жена с приятна външност се ръкува с тях и ги попита искат ли кафе. И двамата я проследиха с поглед, докато се отдалечаваше. Когато се върна с кафето в хубави порцеланови чаши, те я последваха и завиха по коридора към заседателна зала, от която се откриваше зашеметяваща гледка към центъра на града. Тя ги остави там, а Марк и Тод за втори път я проследиха с поглед, докато се отдалечаваше.

Масата беше дълга и широка и беше покрита с тъмночервена кожа. Край нея имаше шестнайсет елегантни кожени стола. По стените висяха още картини. Засега кантората примамливо внушаваше сериозен успех и богатство.

— Да, ето така се практикува право — отбеляза Тод, възхищавайки се на обзавеждането.

— Е, никога няма да разберем.

Господин Корбет вършеше нещата по свой начин. В три следобед Марк и Тод щяха да се срещнат със сътрудник на име Питър и с правна асистентка на име Орилия. Около час щяха да преглеждат дебелата папка с медицински документи на Рамон и доклада на д-р Кунс. Документите и докладът още бяха в куфарчето на Марк. Беше предложил да ги изпрати, но те нямали такава практика.

Ако предварителната среща минеше добре, едва тогава господин Корбет щеше да се откъсне от графика си и да приключи сделката. Питър влезе и се представи. Беше около трийсет и пет годишен, все още обикновен сътрудник, ако се съди от уебсайта. Във фирмата работеха петнайсет адвокати, около половината бяха партньори, но

ставаше ясно — поне онлайн, — че шефът е само един. Питър беше облечен ежедневно със скъп кашмирен пуловер и панталон в цвят каки. Орилия беше по джинси. Всички се запознаха. Питър прояви любопитство към фирмата им и след броени секунди Марк и Тод доста се поизпотиха. Представиха обичайната версия: трима приятели, на които им е дотегнало от големите фирми и са решили да опитат сами. При първа възможност Марк каза:

— Поемате много дела за несполучливи раждания, нали?

— Само това правим — самодоволно отговори Питър, докато Тод им подаваше копия от доклада на д-р Кунс.

Орилия още не беше казала нищо и стана очевидно, че ще се обажда колкото се може по-малко.

— Може ли да видя медицинската документация? — попита Питър, вперил поглед в папката на масата пред Марк.

— Разбира се.

— Колко копия носите?

— Само едно.

— Добре. Имате ли нещо против да направим още едно, ще стане бързо. С Орилия ще прегледаме документите и ще си водим бележки. Става по-бързо, ако и двамата имаме екземпляр.

Марк и Тод кимнаха. Както искате.

Орилия излезе с документите. Питър също излезе да се погрижи за неотложните проблеми в кабинета си. Марк и Тод проверяваха телефоните си за съобщения и се наслаждаваха на гледката към града. Рамон вече им беше оставил две гласови съобщения.

Петнайсет минути по-късно Орилия се върна с два комплекта документи. Питър също дойде и всички се върнаха по местата си.

— Първият прочит може да отнеме около час. Ако искате, останете, а ако предпочитате, може да излезете да се поразходите.

На Тод му се искаше да попита може ли да поседне навън и да се наслади на гледката, но се въздържа. Марк отговори:

— Ще останем.

Питър и Орилия се заеха да разглеждат документите. Нахвърляха си десетки бележки. Тод излезе в коридора да се обади на някого. Марк изпращаше имейли през телефона си. Минутите се нижеха бавно. Ясно беше, че Питър и Орилия разбират от медицинска документация.

Половин час по-късно Питър излезе от заседателната зала. Върна се с Джефри Корбет, слаб, с прошарена коса, на около петдесет години. Марк и Тод бяха изчели толкова много за него, че все едно вече го познаваха. Той говореше с мелодичен кадифен глас, който съдебните заседатели вероятно намираха за хипнотизиращ. Усмивката му беше сърдечна и обаятелна. Човек, на когото можеш да се довериш.

Той седна начело на масата и спря да се усмихва. Погледна смръщено Марк и Тод и отсече:

— Здравата сте оплели конците.

Марк и Тод също спряха да се усмихват.

— Подписали сте договор с господин Рамон Тейпър на десети февруари. Наели сте доктор Кунс два дни по-късно и на деветнайсети февруари той ви е предал доклада си с дата от същия ден. Шест дни по-късно, на двайсет и пети февруари, е изтекла давността. Делото е от щата Вирджиния, а там има двугодишен срок за давност. Три в Мериленд и пет тук, във Вашингтон. Във Вирджиния обаче са само две години.

— Извинете, но датата на подаване на документите е от миналата година — двайсет и пети февруари две хиляди и тринайсета година. Пише го на първа страница от справката от регистъра.

Питър отговори надменно:

— Да, обаче датата е сгрешена. Това е първата дата, която виждаш, когато погледнеш медицинските документи, и явно единствената, която сте забелязали. Вие и доктор Кунс, допускам. Някой е написал две и тринайсета вместо две и дванайсета година. И това е краят. Бебето е родено на двайсет и пети февруари две хиляди и дванайсета година.

Корбет добави, при все че едва ли имаше някаква полза:

— Кунс е шарлатанин, между другото, професионален свидетел, защото не е успял да стане истински лекар.

Е, той ни даде вашето име, за малко да се изпусне Марк, но беше твърде стреснат, за да каже каквото и да било. Тод се вторачи в Корбет и попита, изумен и невеж като първокурсник:

— Какво искате да кажете?

Корбет изпъна пръст към него.

— Искам да кажа, синко, че вие и фирмичката ви сте се забавили и давността е изтекла, така че няма как това дело да бъде възобновено.

Проявили сте непростима небрежност. Точка. Да, клиентът ви не е предприел нищо почти две години, но това не е необичайно. Вие обаче сте разполагали с предостатъчно време да се подготвите и бързо да заведете дело, за да спрете хронометъра. Обаче не сте го направили. — Корбет се изправи, все още изпънал пръст. — Искам двамата да приберете тези документи и да напуснете кантората ми. Не желая да имам нищо общо с това. Имам неопровержими данни, че сте се свързали с кантората ми на двайсет и седми февруари, след изтичане на давността. Когато бъде заведено дело срещу вас, няма да има никакво съмнение, че тези документи тук са стигнали до моята фирма твърде късно.

Питър и Орилия се изправиха. Марк и Тод ги погледнаха, после бавно също се изправиха. Марк успя да смотолеви:

— Но според приемния регистър датата е от миналата година, две хиляди и тринайсета.

Корбет не прояви никакво снизхождение:

— Ако си бяхте проучили документите, господин Апшоу, щяхте да установите, че се е случило през две хиляди и дванайсета, преди повече от две години.

Питър побутна оригиналните документи леко театрално през масата, все едно бяха димящо оръжие. Марк ги изгледа смутен и попита:

— И какво да направим сега?

— Не мога да ви посъветвам — отговори Корбет, — за пръв път ми се случва. Но вероятно трябва да уведомите фирмата, където е застраховката ви „Професионална отговорност“. Предупредете ги. С какво покритие сте?

Професионална какво? Покритие ли? Марк погледна към Тод, който вече се беше вторачил в него. И двамата се бяха втрещили.

— Трябва да проверя — заекна Марк.

— Направете го — каза Корбет. — А сега, моля, напуснете и вземете документите със себе си.

Питър отиде до вратата и я отвори. Марк вдигна папката и излезе след Тод от залата. Някой затръшна вратата зад гърба им.

На излизане не завариха хубавата секретарка на мястото й. Портиерът не беше толкова дружелюбен, докато излизаха от сградата.

Не разменихa нито дума, докато не се заключихa на сигурно място в колата на Тод заедно с медицинските документи на Рамон на задната седалка.

Тод стисна волана и каза:

— Е, това е последното дело, което препращаме към този нахалник.

Един бог знае откъде, Марк изнамери чувството си за хумор и се разхили. За да не се разплаче, Тод също се разсмя и продължихa така, докато не паркирaха зад бар „Петлите“.

Зола ги завари в обичайното сепаре с празни халби на масата. Само като ги погледна в очите, разбра, че са там от доста време. Настани се до Марк и погледна към Тод отсреща. И двамата мълчахa. Накрая тя попита:

— Добре, как мина?

— Някога да си чувала за застраховка „Професионална отговорност“ за адвокати?

— Май не, защо?

— Ами оказва се, че всеки правоспособен адвокат си прави застраховка в случай на грешка, която наричат застраховка за професионална отговорност. Която е много полезна, когато адвокатът оплете конците и направи нещо много лошо, например забави дело до изтичане на давността му и то се стопи за вечни времена. Клиентът се вбесява и дава адвоката под съд, а застрахователната компания на адвоката му се притича на помощ. Много умна застраховка.

— Жалко, че ние нямаме — подметна Тод.

— Със сигурност щеше да ни е от полза. Пропуснали сме давността на делото на Рамон, Зола. Изтекла е на двайсет и пети февруари, две години след смъртта на бебето. Във Вирджиния е две години. Учила ли си това по време на следването ни?

— Не.

— Значи ставаме трима. Давността е изтекла шест дни след като се срещнах с Кунс, и два дни преди да се обадя за пръв път на Корбет. Няма какво да се направи и единственият виновник съм аз.

— Ние — поправи го Тод. — Фирмата. Един за всички, всички за един, нали?

— Не бързай толкова — спря го Зола, а Марк додаде:

— Всъщност двама лакеи на Корбет го забелязаха, докато преглеждаха документацията. Извикаха го и той ни изгони. По едно време ми се струваше, че може да извика охраната да ни изведе от сградата.

— Голям чаровник, а?

— Не го виня — каза Тод. — Просто се грижи фирмата му да не пострада. Не всеки ден двама глупаци цъфват в кантората ти с голям случай, във връзка, с който вече не може да се заведе дело, ама са толкова тъпи, че не го знаят.

Тя кимна и се опита да осмисли нещата. Марк махна на сервитьор и поръча по още едно питие.

— Е, как прие новината Рамон?

Марк изсумтя и се усмихна:

— Още не съм му се обадил. Мисля, че ти трябва да го направиш.

— Аз ли?! Защо?

— Защото съм страхливец. А ти ще се справиш. Вижте се на питие. Пусни чара си в действие. Той ще се впечатли и може би няма да ни съди за пет милиона долара.

— Шегуваш се!

— Да, Зола, шегувам се — каза Марк. — Вината е моя. В даден момент ще се срещна с Рамон и някак ще се справя. Истинският проблем обаче е Мосбърг. Той чака на телефона да чуе мнението на нашия експерт. Рано или късно трябва да му кажа истината. Делото вече го няма. Той ще ни съди от името на Ейша и край с прикритието ни. Така стоят нещата.

— Защо ще ни съди, ако нямаме застраховка за професионална отговорност? — попита Зола.

— Защото е адвокат. Съди наред.

— Чакай малко — намеси се Тод. — Въпросът й е много основателен. Ами ако просто отидем при Мосбърг и му кажем истината? Той е чак в Чарлстън и не дава пет пари какво става тук. Казваме му, че сме прекъснали следването си и се мъчим да припечелим по нещо на улицата, без да сме правоспособни адвокати. Вярно, оплескахме този случай и много съжаляваме. Истински глупаци, какво да се прави! Обаче защо да ни съди, след като нямаме

нищо? Защо да хаби хартия? По дяволите, има си предостатъчно други дела.

— Добре, ти ще караш до Чарлстън — каза Марк. — Моето бронко няма да стигне до там.

— А какво ще кажеш на Рамон? — попита Зола.

Сервитьорът поднесе две бири и безалкохолно. Марк отпи дълга глътка и изтри уста.

— На Рамон ли? Ами предполагам, че истината ще го сломи, затова предлагам засега да продължим да лъжем. Ще му кажа, че фактите не са допаднали на нашия експерт и че той лично не вижда престъпна небрежност, затова ще потърсим друго вещо лице. Трябва ни малко време, така че ще протакаме пред него. Нека да минат няколко месеца. Не забравяйте, че той две години не предприема нищо и се люшка между две крайности. Не може да се реши.

— Вече няма да отстъпи — каза Тод. — Ти съумя да го навиеш.

— Имаш ли по-добра идея?

— В момента не. Най-добре е да продължим да лъжем. Ето какво ще ви кажа с оглед на практиката ни: съмняваш ли се, продължавай с лъжите.

27

В петък, 21 март, два дни след началото на края на АПЛ, Едуин Мосбърг се обади два пъти преди обед. Марк не отговори и на двете обаждания. Криеше се в кафенето на горния етаж на стара и възтясна антикварна книжарница край Фарагът Скуеър, четеше безплатно предоставените ежедневници и убиваше време. Тод би трябвало да обикаля фоайетата на съда, а Зола сигурно беше заседнала в някой болничен параклис, където семействата се усамотяваха със свещеника. Марк обаче сериозно се съмняваше някой от двамата му партньори да работи усърдно. Мечтата им за голяма и лесна печалба беше снела напрежението и беше породила у тях измамно усещане за сигурност.

Сега, когато мечтата се бе изпарила толкова драматично, те бяха зашеметени. Бяха се договорили, че непременно трябва да вложат огромни усилия и да съберат колкото се може пари в брой, преди небето да се продъни, само че провалът беше съсипал мотивацията им.

Имейлът на Едуин Мосбърг дойде като гръм от ясно небе:

> Господин Апшоу,
>
> Търсих Ви два пъти, но без успех. Следите ли давността? Клиентката ми не е сигурна за датата на раждане, но смята, че е някъде по това време — в края на февруари или в началото на март 2012 г. Ние не разполагаме с медицинските документи. Давността във Вирджиния е две години заради реформата, свързана с исковете, но съм сигурен, че Вие го знаете. Моля, обадете ми се при първа възможност.

Като се включат парите за режийни, щедро отпуснати от Министерството на образованието, плюс хонорарите, които бяха прибрали за близо двата месеца адвокатска практика без лиценз, и се извадят разходите за нов компютър с принтер, нови дрехи, стари

мебели и храна, балансът на „Апшоу, Паркър и Лейн“ показваше почти 52000 долара. Тримата партньори бяха единодушни, че фирмата може да си позволи двупосочен самолетен билет до Чарлстън.

Марк купи билета на летище „Рейгън Интернешънъл“ и отлетя първо до Атланта, после до Чарлстън. Взе такси от летището до стария склад в центъра на града, който господин Мосбърг и съдружниците му бяха превърнали в прекрасна кантора с изглед към пристанището. Фоайето беше музей, посветен на героичните подвизи на асовете на съдебните процеси от фирмата. Стените бяха пълни с поставени в рамка статии от вестници, които разказваха за извоюваните победи и огромни обезщетения. В единия ъгъл беше изложен бойлер, който избухнал и убил няколко човека. До прозореца ловна пушка беше показана до рентгенова снимка на куршум в нечия глава. Автоматичен трион в единия край, косачка в другия.

След десетина минути в тази касапница Марк беше убеден, че няма безопасен уред.

Както кантората на Корбет, и тази на Мосбърг вонеше на лесно спечелени милиони и на феноменален успех. Как някои адвокати съумяваха да забогатеят толкова? Къде се объркa правната кариера на Марк и изпадна от релсите?

Асистентка го посрещна и го поведе нагоре по стълбите до просторен кабинет, където Едуин Мосбърг стоеше прав пред висок прозорец, съзерцаваше пристанището и слушаше какво му говорят по телефона. Той се смръщи срещу Марк и му даде знак да седне на масивното кожено канапе. Кабинетът му беше по-голям от целия четвърти етаж, на който се криеха Марк и Тод в момента.

Най-сетне Мосбърг пъхна телефона в джоба си, протегна ръка и без да се усмихва, каза:

— Приятно ми е да се запознаем. Къде са медицинските документи?

Марк беше пристигнал с празни ръце, не носеше дори куфарче.

— Не ги нося. Трябва да поговорим.

— Пропуснали сте давността, нали?

— Да.

Мосбърг седна в другия край на ниската масичка и гневно се вторачи в него.

— Така и предположих. Какво каза вещото лице?

— Че стискаме лекарите за топките. Престъпна небрежност, пълна програма. И той не обърна внимание на датата, а Корбет го нарече шарлатанин. Давността е изтекла шест дни по-късно — два дни преди да се обадя за пръв път в кантората на Корбет.

— Джефри Корбет ли?

— Да. Познавате ли го?

— И още как. Той е чудесен адвокат. Значи чисто и просто изпуснахте два милиона долара.

— Така изглежда.

— За каква сума сте застраховани?

— Нямаме застраховка.

— Практикувате право без застраховка „Професионална отговорност“, така ли?

— Точно така. Освен това нямаме право на адвокатска практика.

Мосбърг си пое дълбоко дъх и издиша дрезгаво, почти като ръмжене.

Разпери ръце и подкани Марк:

— Просто ми разкажи всичко.

Марк му разказа историята за няма и десет минути. За трима добри приятели в лошо училище по право. За огромни задължения, свит пазар на труда, за Горди и моста, за ужаса от адвокатския изпит, за безумното изплащане на заемите, за налудничавата идея да обикалят наказателните съдилища и да събират клиенти, за приятната лудория с готината прокурорка, помогнала много на Бенсън, което пък довело до препоръката им пред Рамон. И ето докъде бяха стигнали.

— И си въобразявахте, че няма да ви пипнат, така ли? — попита Мосбърг.

— Не са ни пипнали. Сам го знаете, но защо да ви пука? Имате си предостатъчно дела. Имате повече пари, отколкото можете да похарчите. Далече сте от Вашингтон и всъщност не ви вредим на джоба.

— Като изключим това малко дело за лекарска небрежност.

— Така е. Оплескахме работата. Но да не забравяме, че вашата клиентка и моят клиент са протакали чак до края.

— Какво ще кажете на клиента си?

— Че няма проявена небрежност и толкова. Може би ще се откаже, а може би ще ни докара проблеми. Ще видим. Изглежда, и вие

имате същия проблем.

— Не съвсем. Нямам подписан договор с Ейша. При делата за лекарска небрежност, синко, никога не подписвай договор с клиента, докато не си прегледал медицинската документация. Отбележи си и това до другите неща, които още не си научил.

— Благодаря. Какво ще й кажете?

— Не знам. Не съм мислил. Тя не е най-стабилният човек на света.

— Бихте могли да й кажете истината и да ме съдите от нейно име, но защо да си правите труда? Нямам пукната пара и каквато и да е присъдата, ще обявя несъстоятелност. Честно казано, дори да искате, няма да ме откриете във Вашингтон. И други ме търсят.

— Марк Апшоу истинското ти име ли е?

— Не.

— А Паркър и Лейн?

— Също фалшиви.

— Нищо чудно. Не открихме никакви данни за теб и фирмата ти в указателя на адвокатите във Вашингтон. Оставяш доста широка диря, синко.

— Обадихте ли се на някого там?

— Не мисля. Само една от помощничките ми се поразтърси.

— Ще съм ви признателен, ако не ровите повече. Казах ви истината.

— Е, позволи ми да обобщя. Прекъснали сте следването си в последния семестър, приели сте други имена и сте практикували адвокатската професия без правоспособност, вземали сте хонорарите си в брой, без да декларирате приходите, което също е нарушение, а сега съсипахте чудесно дело за лекарска небрежност, като лишихте своя клиент и моята клиентка от повече пари, отколкото някога ще видят през живота си. Да не забравяме и отказа да изплащате студентските си заеми. Пропуснах ли нещо?

— Едно-две неща може би.

— Разбира се. И какво да правя сега?

— Нищо. Затворете си очите. Не ми обръщайте внимание. Какво ще спечелите, ако съобщите за мен пред адвокатската колегия на Вашингтон?

— Ами, първо, ще е стъпка по посока на прочистването на професионалното ни съсловие. Имаме предостатъчно проблеми и без мошеници като вас да компрометират системата.

— Мога да възразя, че осигуряваме ценни услуги на клиентите си.

— На Рамон Тейпър ли?

— Не, не на него. На другите. Рамон е първият ни опит на минното поле в случаите, свързани с тежки телесни повреди, и, честно казано, ни е предостатъчен. Ще се придържаме към шофирането в нетрезво състояние и ще оставим катастрофите на специалистите от билбордовете.

— Радвам се да го чуя.

— Моля ви за една услуга, господин Мосбърг. Просто не ни закачайте. И бездруго ни е достатъчно трудно.

— Напусни кабинета ми — нареди Мосбърг и се изправи.

Марк завъртя очи и раменете му увиснаха. Промърмори едва чуто:

— Не го чувам за пръв път.

Мосбърг се приближи до вратата и рязко я отвори:

— Вън!

Марк излезе, без да го поглежда, и се запъти към стълбите.

Обратният му полет закъсня в Атланта и той се върна в апартамента почти в полунощ. Благодарение на закъснението вероятно не го простреляха или нещо подобно.

Към девет вечерта Рамон намери бар „Петлите“ и се настани на дългия бар. Тод забъркваше коктейли зад бара. Обичайните посетители след работа и пет-шест редовни клиенти гледаха баскетбол. Рамон си поръча водка с тоник и Тод му я поднесе с купичка с фъстъци.

— Познаваш ли този тип? — попита Рамон и показа на Тод визитката на Марк Апшоу от правна кантора „Апшоу, Паркър и Лейн“.

Адресът беше този, на който се намираха: Флорида авеню №1504.

Тод погледна визитката и поклати глава. Двамата с Марк бяха убедили другите бармани да се правят на ударени, ако някой започне

да разпитва за тях, за фирмата или за кантората им. Засега схемата им издържаше на ударите.

— Той е адвокатът ми и на визитката му пише, че кантората е на този адрес — поясни Рамон, — обаче това е бар, нали? — Плетеше език, някои от думите му не бяха съвсем разбираеми.

Изведнъж Тод силно се заинтригува от клиента си и настоя да узнае повече.

— Може да е горе. Не знам какво има там, но няма да намерите адвокат, който да работи по това време.

— Този тип се крие от мен, ако ме разбираш. Звъня му от три дни, а той не вдига.

— Сигурно е зает. За какво дело става дума?

— За голямо.

Рамон затвори очи и кимна, а Тод осъзна, че човекът е по-пиян, отколкото бе допускал.

— Е, ако го срещна, какво да му предам? — попита Тод. — Защо го търсиш?

— Казвам се Рамон — отговори мъжът и едва повдигна глава. А още не беше докоснал питието си.

Тод пое дълбоко дъх и се отдалечи. Влезе в кухнята и изпрати есемес на Марк.

„Нашият клиент Рамон е тук. Не се появявай. Къде си?“

„На летището в Атланта. Има закъснение.“

„Обади му се и му пробутай нещо. Каквото и да е.“

„Добре.“

Тод се върна на бара и застана близо до Рамон, който не понечи да си извади телефона. И да му звънеше Марк, Рамон не вдигаше.

Все още с визитката в ръка, той махна на Тод да се приближи и попита:

— Нали това е Флорида авеню? Къде е кантората?

— Не знам, господине.

— Според мен лъжеш — изтърси Рамон по-силно.

— Не, господине. Прав сте, това е Флорида авеню, но не знам тук да има правна кантора.

Рамон заяви още по-силно:

— В колата си имам пистолет, така да знаеш. Ако не получа възмездие по един начин, ще го потърся по друг. Чат ли си?

Тод кимна на друг барман и пристъпи още по-близо до Рамон.

— Господине, ако ще заплашвате хората, нямам друг избор, освен да извикам полиция.

— Трябва да намеря този тип, ясно? Господин Апшоу, адвокат. Той пое случая ми, а подозирам, че се крие от мен. И да не си посмял да викаш полиция, чу ли?

— Какво ще кажете да си допиете питието и да ви извикам такси?

— Не ми трябва такси. Колата ми е отвън. Имам пистолет под седалката.

— За втори път споменавате оръжие. А тук това много ни напряга.

— Само не звъни в полицията.

— Вече ги повикахме, господине.

Гърбът на Рамон се скова и очите му се ококориха.

— Какво? Ама защо? На никого нищо не съм направил.

— Господине, в този град приемаме много сериозно заплахите за оръжие.

— Колко струва питието?

— За сметка на заведението е, ако побързате и си тръгнете.

Рамон се плъзна от столчето и подметна на път за вратата:

— Не разбирам защо трябваше да викате полиция.

Тод го последва отвън и го следи с поглед, докато Рамон не се скри зад ъгъла. И да имаше кола, Тод не я видя.

28

Късно в събота сутринта Тод се събуди в леглото на Хадли Кейвинес за втора поредна нощ и установи, че нея я няма. Той разтри очи, опита се да си спомни колко е изпил и реши, че изобщо не е било много. Чувстваше се страхотно и се зарадва на допълнителния час сън. Тя се върна само по широка тениска с две чаши кафе. Вдигнаха възглавниците и седнаха в тъмното.

В съседната стая се чу шум — някакво тракане като от клатене на легло. После се разнесоха приглушени стонове от наслада.

— Кой е там? — попита той шепнешком.

— Съквартирантката ми. Прибра се късно снощи.

— А приятелят й?

— Не знам. Сигурно е някой случаен.

— Значи и тя е по случайните неща?

— О, да. Имаме си нещо като съревнование. Гониш бройката.

— Харесва ми. Мен веднъж ли ме броиш или два пъти?

Хадли отпи от кафето и двамата заслушаха как нещата оттатък набират скорост.

— Една точка за теб, една за партньора ти.

— О, и Марк ли е бил тук?

— Добър опит. Онзи ден ви видях да си шушукате в съда и да ме оглеждате. Направо четях по устните ви. И ето те теб на следващия ден, ухилен до ушите.

— Признавам. Марк каза, че си страхотна в леглото.

— Само това ли?

— Великолепно тяло, много агресивна. Вече разбирам защо — съревноваваш се със съквартирантката си.

— И двете сме на двайсет и шест, неомъжени и без никакво желание за моногамна връзка, освен това сме необвързани и живеем в град с около един милион млади професионалисти. Превърна се в нещо като спорт.

Партньорът зад стената достигна кулминацията си и подът се разтресе, после леглото престана да трака.

— Беше прекалено бързо — отсъди Хадли.

Тод се разсмя и попита:

— Значи сравнявате впечатленията, а?

— Естествено. Правим разбор, особено ако тя е била извън града цяла седмица и е спала с всякакви мъже.

— Не искам да си знам резултата.

— Хрумна ми нещо. Има пекарна на ъгъла. Хайде да отидем да си вземем нещо за хапване. Аз имам много по-добър вкус за мъже от нея и наистина не искам да виждам най-новия непознат, когото е забърсала.

— Ами благодаря.

— Да вървим.

Облякоха се набързо и се измъкнаха от апартамента, без да се натъкнат на другата двойка. Пекарната беше пълна с обичайните клиенти през уикенда. Намериха си маса до вратата. Докато дъвчеха гевреците си, Тод заяви:

— Знаеш ли, твърде си сладка, за да спиш с половината град.

— Не говори толкова силно — озърна се тя.

— Буквално шепна.

— Да не искаш да се кротнеш и да се ожениш?

— Още не съм съвсем готов затова. Просто ми се струва странно убийствена мадама като теб да кара на случайни връзки.

— Това е сексистко твърдение. Значи вие може всяка вечер да си лягате с различна мадама, но ако го прави едно сладко момиче, значи е мръсница.

— Не съм те нарекъл мръсница.

Мъж от съседната маса погледна към тях. Хадли отпи от кафето си и каза:

— Хайде да говорим за друго. Заинтригувана съм от малката ви фирма. Вече познавам Марк Апшоу и теб. А коя е Зола Паркър?

— Приятелка.

— Добре. И тя ли събира клиенти от наказателните съдилища като теб и Марк?

— О, не. Тя се занимава с тежките телесни повреди.

Тод се стараеше да отговаря кратко и изгаряше от желание да смени темата.

— Има ли право да практикува?

Тод преглътна и се взря в красивите й очи.

— Разбира се.

— Полюбопитствах и проверих в адвокатската колегия. Не са чували нито за теб, нито за Марк, нито за госпожица Паркър. Трябва да се запишете. И адвокатските номера, които използвате, ги няма в тяхната база данни.

— Всеизвестно е колко немарливи са архивите им.

— Така ли? За пръв път чувам.

— Защо си толкова любопитна?

— Такава съм си. Каза, че си следвал право в Синсинати. А Марк е следвал в Делауер. Проверих и на двете места — не са чували за вас. Зола твърди, че е завършила право в „Ръпърс“, но някак се е промушила между капките и не фигурира сред випускниците.

Хадли говореше със злобна многозначителна усмивка. Тод успя да продължи да се храни спокойно.

— Голяма си детективка, а?

— Нищо подобно. Не е моя работа. Просто ми се стори странно.

Тод се усмихна, но всъщност му се искаше да я шамароса и да изтрие усмивката от лицето й.

— Ами наемаме хора, ако ти омръзне прокурорската работа.

— Не съм сигурна, че ще вършим много работа в кантората. Имате кантора, нали? Знам, че имате адрес, но всеки може да си заплюе някоя улица и номер.

— Какво целиш?

— Нищо. Просто съм любопитна.

— Споделила ли си любопитството си с някой друг?

— Не. Едва ли някой друг е забелязал. Избрали сте идеалното място да практикувате със или без разрешително. Тук е зверилник и на никого не му пука. Но ще ви посъветвам нещо — не припарвайте до стария Уидърспуун от Седмо отделение. Той е по-любопитен от повечето съдии.

— Благодаря. Трябва ли да избягваме още някой?

— Ами не. Само мен не избягвайте. Сега, като съм в час с малките ви хитринки, ще помагам, с каквото мога.

— Цена нямаш.

— Всички така казват.

По обед Марк поднасяше питиета в бар „Петлите“. Тод влезе, записа се, че започва, сложи си официалната червена престилка и напълни няколко халби. При първа възможност дръпна настрана партньора си и заяви:

— Хюстън, имаме проблем.

— Само един ли?

— Снощи бях с госпожица Хадли.

— Палавник. А аз обикалях да я търся.

— Аз я намерих пръв. Тази сутрин на закуска си поговорихме. Тя е надушила измамата ни, знае, че нямаме право да практикуваме, проверила е в адвокатската колегия. Знае и къде не сме учили право.

— По дяволите.

— И аз така реагирах отначало. Тя обаче май ще се окаже готина — твърди, че не е казала на никого и обича тайните. Дори предложи да ни помага, когато може.

— Какво иска?

— Още от същото, струва ми се. С приятелката й наистина си падат по случайните връзки. И се надпреварват.

Марк успя да се засмее, но не защото му беше смешно.

— Дали са заети довечера?

— Обзалагам се, че са. С някои други.

— Мамка му! — изруга Марк и се отдалечи да приеме новата поръчка.

Тод бършеше бирени халби, когато Марк мина покрай него и процеди:

— Това ми се струва началото на края.

Късно в неделя вечерта Рамон Тейпър беше арестуван за шофиране в нетрезво състояние. Откараха го в ареста, където пренощува в изтрезвителното. В понеделник сутринта дойде приятелката му да го види. Докато чакаше, се запозна с някой си Даръл Кромли, дружелюбен адвокат, който явно плуваше в свои води в

чакалнята на ареста. Кромли за нула време уреди Рамон да бъде освободен срещу писмено поемане на задължение за плащане на гаранцията.

Извън ареста, докато Даръл им обясняваше какво предстои, Рамон му каза:

— Извинявай, човече, имам си адвокат, ама той се опитва да ме прекара.

— Адвокат за какво? — веднага атакува Даръл.

— За голямо дело във Вирджиния за лекарска небрежност. Бебето ми умря в болницата преди две години и аз наех този мошеник Марк Апшоу. Чувал ли си за него?

— Не, но тук е пълно с адвокати, на които не може да се има доверие.

— Тоя нищо не струва, от мен да го знаеш. Трябва да го уволня, но не мога да го намеря. Ти занимаваш ли се с лекарска небрежност?

— Една от специалностите ми. Разкажи ми за случая.

29

Два дни по-късно Марк седеше в съдебната зала на почитаемата Фиона Далримпъл и чакаше клиент, който щеше да се признае за виновен за кражба от магазин. Както обикновено, Марк се преструваше, че преглежда важен документ, а всъщност наблюдаваше адвокатите, които идваха и си отиваха, когато се обявяваше тяхното дело. Наистина тук беше като зверилник, в който маймуните твърдо държаха контрола. Някои от лицата му бяха познати, други не беше виждал преди и отново се удиви колко много адвокати са нужни, за да функционира системата. Реликва от миналото се появи с отвратителен костюм и огледа съдебната зала, както правят адвокатите, когато искат да бъдат забелязани. Старецът мина през преградата и размени няколко думи с помощник-прокурора, който се огледа, видя Марк и кимна.

Даръл Кромли се приближи и седна до Марк. Подаде му визитка и тихо каза:

— Аз съм Даръл Кромли, а ти си Марк Апшоу, нали?

Вече се познаваме и това надали е за добро, помисли си Марк.

— Точно така.

— Нае ме Рамон Тейпър. Да излезем навън да поговорим.

Марк погледна визитката. *Даръл Кромли, телесни повреди.* Прекрасно помнеше другата му визитка: *Даръл Кромли, специалист по случаи на шофиране в нетрезво състояние.* Даръл явно беше човек с многобройни дарования.

В коридора Даръл беше делови и съобщи на Марк страховитата новина:

— Фирмата ми е наета от господин Тейпър, който имаше лошия късмет да бъде заловен да шофира в нетрезво състояние.

Значи това е връзката. Кромли застина и се взря отблизо в Марк.

— Срещали ли сме се преди? Изглеждаш ми много познат.

— Не съм имал удоволствието. Тук има страшно много адвокати.

— Така е — съгласи се Даръл, но не съвсем убедено.

Измъкна някакви документи от очуканото си куфарче и ги подаде на Марк.

— Ето копие от договора ми с господин Тейпър и писмо, с което прекратява вашето представителство. През последните два дни проучвахме медицинския случай във Вирджиния и се оказа, че давността е изтекла. Знаехте това, нали?

— Разбира се. Прегледахме случая и се консултирахме с лекар. Той заяви, че няма лекарска небрежност. Оказа се задънена улица.

Марк усети как коленете му леко омекват и как сърцето му тупти лудешки.

— Е, със сигурност вече е задънена улица, защото е с изтекла давност. Вие заведохте ли дело по бързата процедура, за да влезете в срока за давност?

— Не, разбира се, няма престъпна небрежност. Делото е загуба на време.

Даръл поклати глава безсилно, като че ли си имаше работа с пълен глупак. На Марк му идваше да го фрасне, но размисли. Опитен адвокат като Кромли сигурно беше и голям скандалджия.

— Ще я видим тази работа — отсече Кромли като голям мъжага. — Най-напред искам да видя медицинската документация. Ще я дам за оценка на истински експерт и ако има дори намек за груба небрежност, спукана ти е работата, приятел.

— Беше задънена улица, Даръл.

— На твое място щях да предупредя застрахователите си.

— Значи ще съдиш друг адвокат?

— И още как, ако имам основание. И няма да ми е за пръв път.

— Не се и съмнявам.

— Изпрати ми документацията, ясно?

В този момент към тях се приближи уплашена млада жена и попита:

— Вие адвокати ли сте?

Марк беше парализиран и онемял. Даръл обаче тутакси се възползва и каза намръщено:

— Разбира се, какъв е проблемът?

Марк се отдръпна и ги остави да си вършат работата.

В бар „Петлите“ партньорите се сгушиха в едно сепаре, възможно най-отдалечено от посетителите късно следобед. Марк току-що им беше разказал за Кромли и всички бяха оклюмали.

— И сега какво? — попита Зола.

— Да допуснем най-лошото — каза Марк. — Най-вероятният сценарий е Кромли да прегледа медицинската документация, което мога да забавя с няколко дни, но няма да ни се размине, и после да я даде за мнение на друго вещо лице. Ако лекарската небрежност е толкова безспорна, колкото твърди Кунс, Кромли много скоро ще разбере, че Рамон и бившата му съпруга са провалили едно хубаво дело. И понеже не може да съди лекарите и болницата, ще погне нас. Ще заведе дело за десет милиона срещу малката ни фирма и нещата ще загрубеят. В даден момент, не може да се предскаже точно кога, ще ни разобличи. Ще провери в адвокатската колегия и ще научи истината. Те от своя страна ще уведомят съдилищата и ще започне разследване. Имената ни фигурират на десетки съдебни документи, така че много скоро ще навържат нещата.

— И ще бъде наказателно разследване, така ли? — попита Зола.

— Да, знаехме още от самото начало, че е престъпление да практикуваме като адвокати, без да имаме право. Не е сериозно престъпление, но въпреки това е.

— Но е престъпление, а не нарушение.

— Така е.

— Има и още нещо, Зола — каза Тод. — Канехме се да ти съобщим, но просто нямаше удобен случай.

— Изгарям от нетърпение. Хайде, казвайте.

Марк и Тод се спогледаха и Тод започна:

— Ами има една сладка прокурорка от Десето отделение, казва се Хадли Кейвинес. Марк се запознал с нея в един бар преди няколко седмици и преспали. Оказва се, че тя го прави често и обича разнообразието. Аз също се запознах с нея в съда и после се позабавлявахме. Два пъти. Сутринта, докато си хапвахме гевречета, тя ме осведоми, че е проучила малката ни фалшива фирма. Уверява ме, че не я засяга, че го намира за забавно, обича да пази тайна и така нататък, но в тази професия не можеш да имаш доверие на никого.

— Особено на адвокати измамници — каза Зола. — Нали се договорихме да ограничим контактите си с други хора?

— Опитах се — увери я Марк.

— Много е готина — додаде Тод.

— Защо ми го казвате чак сега?

— Случи се миналия уикенд — отговори Марк. — Според нас е безобидна.

— Безобидна ли? — завъртя очи Зола. — Значи сега трябва да се тревожим и за сладката малка Хадли, и за Даръл Кромли.

— Да не забравяме и Мосбърг в Чарлстън — напомни Марк. — Той е задник и страшно ще му хареса да ни подгони яката.

— Чудесно! — възкликна Зола. — Три месеца след появата си „Апшоу, Паркър и Лейн“ се проваля.

Тя отпи от безалкохолното си и огледа бара. Умълчаха се за дълго, докато ближеха раните си и обмисляха какъв да бъде следващият им хода. Накрая Зола каза:

— Не беше добър ход да поемаме случая за лекарска небрежност, нали? Нямахме представа какво да правим и здравата оплетохме конците. За нас е пълен провал, но помислете за Рамон и за бившата му съпруга. Заради нас няма да получат нито цент.

— Не са предприели нищо цели две години, Зола — напомни й Марк.

— Колкото и да го дъвчем, доникъде няма да стигнем. Трябва да се съсредоточим над бъдещето — намеси се Тод.

Настъпи поредната дълга пауза в разговора. Тод се приближи до бара, поръча още две бири и ги донесе на масата.

— Помислете: когато Кромли ни съди за небрежност, ответниците ще бъдат Тод Лейн, Марк Апшоу и Зола Паркър. Трима души, които не съществуват. Как ще открие истинската ни самоличност?

— Допускаме, че сладката малка Хадли също не знае истинските ни имена, така ли? — попита Зола.

— Не, разбира се — увери я Марк.

— А Мосбърг?

— Няма представа.

— Значи или трябва да се скрием, или да избягаме — каза Зола.

— Вече се крием — изтъкна Тод, — но те ни намериха. Мамка му, след като Рамон се приближи толкова, професионалистите със

сигурност ще ни намерят. Адресът ни е на милион визитки, които раздаваме на всякакви хора.

— Нищо няма да стане бързо — каза Марк. — На Кромли ще му трябва около месец да заведе дело. Ще разберем, когато го направи, защото ще следим графиците. След това ще разбере, че съди несъществуващи хора, и това ще проточи работата още повече. Адвокатската колегия ще си гони опашката, докато търси трима адвокати фантоми.

— Явно не бива да припарваме до наказателните съдилища — каза Тод.

— О, да. Приключихме с това. Край с тормоза над бедните и потиснатите.

— Ами висящите ни дела? Не можем да зарежем тези хора.

— Точно това ще направим — отсече Марк. — Не можем да приключим делата, защото не бива да рискуваме и да се появяваме в съда. Това свърши. Отсега нататък не приемайте обаждания от клиенти, всъщност никакви обаждания. Ще използваме предплатени карти, за да поддържаме връзка помежду си, и няма да вдигаме на друг.

— Аз вече нося два телефона — каза Зола. — Сега и трети ли?

— Да. И трябва да ги следим всичките, за да видим кой ни търси — каза Марк.

— Това е краят на дните ми като болничен хищник, така ли? — попита тя и дори успя да се усмихне.

— Боя се, че да.

— Не беше много добра — изтъкна Тод.

— Благодаря. Всяка секунда ми беше неприятна.

Управителят се приближи и каза:

— Ей, Тод, ти си на смяна тази вечер. Трябваш ни сега, че нямаме достатъчно хора.

— Идвам след секунда — обеща Тод, за да го разкара. — Е, банда, сега какво?

— Погваме банка „Суифт“ — каза Марк.

— И се заравяме по-надълбоко — додаде Зола.

Не беше въпрос.

Моргана Наш от „Нау Асист“ изпрати на Марк имейл, който гласеше:

Скъпи Марк,

Администрацията на „Фоги Ботъм“ ме осведоми, че Ви застрашава изключване. Обадих се там и ме информираха, че не сте се явявали на занятия този семестър. Това е много тревожно. Моля, свържете се с мен незабавно.

Последен транш: 13 януари 2014 г. — 32500 долара. Обща дължима сума, главница и лихви: 266000 долара.

Поздрави,
Моргана Наш,
представител „Публичен сектор“

Късно през нощта, след още няколко бири Марк отговори:

Скъпа г-жо Наш,

Миналата седмица терапевтът ми ме настани в частна психиатрична клиника в Мериленд. Забранено ми е да използвам интернет, но тези смешници тук не са много умни. Бихте ли престанали да ме тормозите? Според един от психиатрите съм на ръба на самоубийството. Ако натискът от Ваша страна продължи, ще прескоча ръба. Моля Ви, моля Ви, оставете ме на спокойствие!!

С обич,
Марк Фрейзиър

Рекс Уагнър от „Сколар Съпорт Партнърс“ изпрати следния имейл на Тод:

Драги г-н Лусеро,

От учебното Ви заведение ме информираха, че вече официално Ви смятат за прекъснал. Обадих се и ми казаха, че не сте посетили нито едно занятие този семестър, последния преди дипломирането си. Кой здравомислещ студент по право прекъсва през последния си семестър? След като не учите, мога само да допусна, че работите някъде, вероятно в бар. Каквато и да е работа, без официално да следвате някъде, налага или нуждата от съставяне на план за погасяване на заема, или, ако не бъде изготвен такъв — обявяване на неплатежоспособност. Последното, убеден съм, че знаете, означава съдебно дело срещу Вас, заведено от Министерството на образованието. Моля незабавно да се свържете с мен.

Последен транш: 32500 долара, 13 януари 2014 г. Обща дължима сума, главница и лихви: 195000 долара.

Искрено Ваш,
Рекс Уагнър,
старши консултант по заемите

Докато Марк пишеше отговора си до Моргана Наш, Тод светкавично изпрати един до своя консултант.

Драги СС старши консултант по заемите Уагнър,

Направо уцелихте в десетката с въпроса си за здравомислието. Напоследък в живота ми няма нищо здравомислещо, а само непреодолима планина от дългове. Добре, всичко свърши. Край. Прекъснах, защото мразя университета, мразя правото и така нататък. В момента печеля по 200 долара седмично в брой като барман. Да кажем, около 800 долара месечно, без данъците, защото още не съм попълнил тези формуляри. За да поддържам все някак разореното си съществуване, вероятно трябва да се съглася на план за погасяване на заема с вноска от около 200 долара месечно и начална дата след шест месеца. Знам, че ще включите и фактора „лихва“ възможно най-скоро и че тя ще достигне 5 процента годишно. Пет процента от

195000 долара е около 9750 долара на година. Да закръглим на 10000 долара лихва. При сегашната ми заплата мога да отделям около една четвърт от тази сума всяка година. След това Вашите шефове ще добавят лихва за просрочване върху раздутата главница и сумата ще нарасне с още 5 процента годишно. Сметките са малко смущаващи, но според моята таблица след десет години ще дължа почти 400000 долара. И то без дребните скрити такси, допълнителни начисления и други незаконни щуротии, които ССП са уличени, че добавят щедро към студентските заеми. (Прочетох съдебните дела и, човече, адски ми се иска и аз да заведа едно. Вие и Вашата фирма трябва да се засрамите — да трупате скрити такси на гърба на студентите, които и бездруго са затънали в дългове.)

Е, склонен ли сте да приемете предложението ми за 200 долара месечно? С начална дата след шест месеца, разбира се.

Ваш приятел,
Тод Лусеро

Явно господин Уагнър работеше до късно, или, както си представяше Тод, седеше в креслото си по боксерки, гледаше порно и проверяваше имейлите си, защото отговори след броени минути:

Скъпи Тод,

Отговорът е „не“. Предложението Ви е нелепо. Трудно ми е да повярвам, че умен човек като Вас ще бърка коктейли през следващите десет години. Има много свободни работни места в областта на правото и не само там, така че, ако си размърдате задника, ще си намерите работа. И после ще си поговорим сериозно за връщането на заема.

Искрено Ваш,
Рекс Уагнър,
старши консултант по заемите

На което Тод незабавно отговори:

Скъпи СС Уагнър.
Супер! Оттеглям предложението си.

Т. Л.

Кореспонденцията на Зола беше малко по-професионална. Тилди Карвър от „Лоун Ейд“ й писа:

Скъпа Зола Мал,
Информираха ме, че сте прекъснали следването си по право. Това крайно решение създава няколко проблема, които трябва да обсъдим незабавно. Моля, обадете ми се или ми изпратете имейл при първа възможност.
Последен транш: 13 януари 2014 г.: 32500 долара. Обща дължима сума, главница и лихви: 191000 долара.

Тилди Карвър,
старши консултант по заемите

Зола беше полузаспала. Отговори следното:

Скъпа г-жо Карвър,
След самоубийството на моя приятел през януари не е възможно да продължа обучението си. Затова реших да прекъсна и евентуално да се върна на лекции след около година. Ще се свържа с Вас по-късно.

Ваша,
Зола Мал

30

В един топъл ден в края на април, когато вишните бяха напълно разцъфтели и въздухът беше чист след обилния дъжд, партньорите се събраха в седалището на фирмата, за да предприемат последния отчаян ход в своята адвокатска практика. Седалището на фирмата беше едновременно и скривалище на Зола, а през последните три месеца тя беше успяла да му вдъхне малко живот и да го поразведри. Беше боядисала двете стаи в меко бежово и беше окачила репродукции на съвременни картини. В единия ъгъл имаше малък хладилник — единственият кухненски уред. Върху стара метална маса се мъдреше нов компютър с трийсет инчов монитор, а до него имаше бърз лазерен принтер. Рафтовете на двете стени бяха отрупани с купчини документи — плод на упоритото им проучване на банка „Суифт“.

Всеки от тримата се беше включил като ищец в отделен колективен иск срещу банката. В страната вече бяха заведени шест такива, все от адвокати, които специализираха в подобни мащабни дела.

Междувременно банка „Суифт“ беше притисната до стената, накълцана и обезкървена, и едва оцеляваше след ежедневните атаки. Нови обвинения се изливаха отвсякъде. Информаторите пееха с пълно гърло. Висшите мениджъри сочеха обвинително с пръст. Ръсеха се обещания за обвинителни актове. Акционерите бяха смутени, но и бесни, защото акциите им бяха паднали от шейсет на тринайсет долара за по-малко от четири месеца. В интернет и по кабелните телевизии се носеха слухове, най-честият и най-съществен беше, че „Суифт“ няма да има друг избор, освен да похарчи милиарди, за да реши проблемите си. Тази перспектива само засилваше въодушевлението на участниците в колективните искове.

След като сравниха отговорите от трите фирми, които бяха наели, тримата установиха, че „Коен-Кътлър“, кантора от Маями, е с няколко крачки пред другите две — в Ню Йорк и Вашингтон. „Коен-Кътлър“ имаха хубава репутация в хаотичния свят на колективните

искове. Фирмата беше огромна, със сто адвокати и многобройни асистенти. Подготвяше документацията си по-ефективно. Затова залязващата правна кантора „Апшоу, Паркър и Лейн“ реши да обедини сили с могъщата „Коен-Кътлър“.

Зола седеше на масата с чаша чай и се взираше в монитора. Тод седеше на единствения стол с лаптопа си. Марк се беше разположил на пода. Брадите и фалшивите очила бяха изчезнали, костюмите също. С дните им в съдебната зала беше свършено, нямаха нужда от маскировка. През следващите няколко седмици щяха да се крият над бар „Петлите“. За после нямаха план.

— Има клон на „Суифт“ на Уисконсин авеню в Бетесда. Да започнем оттам. Прегледайте онлайн указателя за Бетесда. Търсим разпространени имена, които не е трудно да изпишеш и по друг начин.

— Ето едно — каза Тод. — Господин Джоузеф Хейл, Манинг Драйв номер шестстотин шейсет и две, Бетесда. Изпускаш една буква и той става Джо Хел. Първият ни клиент.

Зола отвори документ, изкопиран от материалите на „Коен-Кътлър“. Във фирмата го наричаха ИИ — информация за ищците.

— Дата на раждане? — попита тя.

— Да го направим четирийсетгодишен. Роден на трети март седемдесет и четвърта година. Женен, с три деца. Клиент на банка „Суифт“ от две хиляди и първа. Текуща сметка и срочен депозит. Дебитна карта.

Зола печаташе, попълваше кутийките.

— Добре, номера на сметките.

— Да ги оставим засега. Ще ги измислим по-късно, ако се наложи.

— Следващият?

— Етъл Бери от Ръгби авеню, номер дванайсет десет. Сменяш „е“ на „а“ и става Етъл Бари.

— Ето го нашето момиче — каза Марк. — Етъл е малко старомодно име, така че да я направим по-възрастна. Родена на пети декември четирийсет и първа година, две години преди Пърл Харбър. Вдовица. Децата й не живеят при нея. Текуща и спестовна сметка, твърде възрастна е за дебитна карта. Не обича кредитни.

Зола попълни полетата и Етъл Бари се превърна в ищец по колективен иск.

— Следващият?

— Тед Радфорд, Дръмънд авеню, номер седемстотин деветдесет и осем, апартамент четири В. Променяш „а“ на „е“ и става Тед Редфорд като актьора, Робърт Редфорд.

— Кога е роден Робърт Редфорд? — попита Марк. — Чакайте малко. — Чукна клавишите, смъкна се надолу по екрана и каза: — На осемнайсети август трийсет и шеста година. Да дадем същата рождена дата и на Тед.

— Робърт Редфорд наистина ли е на седемдесет и седем? — попита Тод.

— Според мен още изглежда добре — отбеляза Зола, докато печаташе.

— „Ужилването“ и „Буч Касиди“ са от най-любимите ми филма. Редфорд си върви с Нюман.

Тод търсеше и тракаше с клавишите.

— Ето един. Майк Нюман от Арлингтън Роуд, номер четиристотин и осемнайсет. Бетесда. С малка промяна става Майк Нойман.

Зола промърмори, докато печаташе:

— Поне се забавляваме.

След като претърсиха Бетесда и събраха още ищци, адвокатите от фирмата насочиха поглед към предградията на Северна Вирджиния. Там имаше клон на банка „Суифт“ на Броуд стрийт във Фолс Чърч. Районът се оказа плодоносен и десетки нови фалшиви клиенти се присъединиха към иска им.

На обед вече се отегчиха и решиха да излязат навън и да обядват. Взеха такси до крайбрежната алея в Джорджтаун и си намериха маса с изглед към река Потомак. Никой не спомена Горди, но всеки си спомняше последното им посещение тук. В онази страховита нощ стояха недалече от това място, когато видяха примигващите светлини на Мемориал Бридж в далечината.

Поръчаха си сандвичи и студен чай и тримата отвориха лаптопите си. Продължиха търсенето на клиенти, ощетени от банка „Суифт“.

Много след като се бяха нахранили, сервитьорът учтиво ги помоли да си тръгнат — масата му трябвала. Тримата отидоха в едно кафене на ъгъла, намериха си маса отвън и подновиха операцията. Когато добавиха стотния си нов клиент, Марк се обади в Маями. Помоли да разговаря със старши съдружник от „Коен-Кътлър“, но разбира се, най-старшият отсъстваше по работа. Марк продължи да настоява и накрая го насочиха към адвокат на име Мартинес, който според уебстраницата се бореше срещу „Суифт“ на фронтовата линия. След като се представи и спомена малката си фирма, Марк каза:

— И така, имаме около сто клиенти на „Суифт“ и бихме искали да се присъединим към колективния иск, заведен от вас.

— Сто ли? — повтори Мартинес. — Шегувате се, нали?

— Напълно сериозен съм.

— Вижте, господин Апшоу, до днес фирмата ни има почти двеста хиляди ищци. Не поемаме по-малко от хиляда ищци от други кантори. Намерете хиляда случая и ще говорим по същество.

— Хиляда ли? — повтори Марк и се ококори като обезумял срещу партньорите си. — Добре, залавяме се за работа. Просто от любопитство, кажете ми как изглежда картинката като цяло?

Мартинес се прокашля и отговори:

— Не мога да ви кажа много. „Суифт“ е под огромен натиск да сключи споразумение, но не съм сигурен дали адвокатите им го разбират. Получаваме смесени послания. Все пак смятаме, че ще се споразумеем.

— Кога?

— Допускаме, че в началото на лятото. Банката иска бъркотията да приключи и разполага с парите да го направи. Федералният съдия, на когото е възложено делото в Ню Йорк, сериозно притиска за гледането му. Следите заглавията в пресата, нали?

— И още как. Благодаря. Ще ви се обадя.

Марк остави телефона си до лаптопа.

— Това е само началото.

31

Вашингтонската адвокатска колегия имаше около сто хиляди членове, почти половината от които работеха в града. Другата половина бяха пръснати в петдесетте щата. Тъй като членството и плащането на членския внос бяха задължителни, административното управление си беше истинско предизвикателство. Петдесет служители се трудеха усърдно в централата на колегията на Уисконсин авеню, поддържаха актуална база данни с имената и адресите на членовете, планираха образователни курсове и семинари, разпространяваха стандарти за професионална отговорност, издаваха месечно списание и разглеждаха дисциплинарни въпроси. Оплакванията от съдии и адвокати се адресираха до Дисциплинарния съвет, където Маргарет Санчес ръководеше група от петима адвокати, трима разследващи и шест секретарки и асистенти. За да се разгледа конкретен случай, най-напред бе нужно да се подаде писмена молба. Често обаче първият сигнал за проблем идваше по телефона и обикновено го подаваше друг адвокат, който не желаеше да се замесва прекалено.

След няколко опита Едуин Мосбърг от Чарлстън успя да се свърже с госпожа Санчес. Разказа й за срещата си с Марк Апшоу, млад мъж, който се представя за адвокат и явно използва псевдоним. Мосбърг беше проверил и не беше открил данни за такъв човек в регистъра. Нито в телефонния указател, нито онлайн, нито където и да било. Той описа най-общо безотговорността на Апшоу, който беше допуснал да изтече важен срок на давност, и последвалото му пътуване до Чарлстън, за да умолява Мосбърг да си мълчи.

Госпожа Санчес беше запленена от историята. Рядко получаваха оплаквания за неразрешена адвокатска практика и най-често ставаше дума за правни асистенти, които или неволно, или преднамерено престъпваха границите на правомощията си и правеха неща, които би трябвало да свършат началниците им. След бърз укор обикновено положението се оправяше, без клиентите да бъдат сериозно ощетени.

Мосбърг не искаше да подава официално оплакване — заяви, че няма време да се занимава с глупости, а просто искал да уведоми асоциацията за проблема. Изпрати копие от визитката на Апшоу с името на фирмата му, адреса на Флорида авеню и телефонния номер. Госпожа Санчес му благодари за отделеното време.

Историята ставаше още по-интересна, поради факта че това беше второто телефонно обаждане по повод на „Апшоу, Паркър и Лейн“. Миналата седмица Франк Джеперсън, местен адвокат, който се занимаваше с обезщетения при катастрофи, неофициално я информира, че Зола Паркър се опитала да му открадне клиент в болнично кафене. Госпожа Санчес познаваше Джеперсън от предишни две негови оплаквания за подобно неетично поведение. Джеперсън й изпрати копие от визитната картичка на Зола Паркър.

Седнала на бюрото си, госпожа Санчес сравни копията от двете визитки. Същата фирма, същият адрес, различни телефонни номера. След бърз преглед на регистъра на колегията установи, че нито Марк Апшоу, нито Зола Паркър са нейни членове. Тя повика свой служител, Чап Гронски, който официално се водеше дисциплинарен помощник-съветник, и му даде двете копия от визитните картички. Час по-късно Гронски се върна с нови данни.

— Проверих графиците на наказателните дела и намерих четиринайсет, в които като адвокат е вписан Марк Апшоу. Нищо за Зола Паркър. Има и един Тод Лейн, който е активен през последните три месеца — неговото име открих в седемнайсет дела. Сигурно има и още. Странното е, че не намирам нищо преди януари тази година.

— Изглежда, е нова фирма в града — каза тя. — Точно каквото ни трябва.

— Да отворя ли досие? — попита Гронски.

— Още не. Няма официално оплакване. Кога трябва отново да се явят в съда?

Гронски разлисти някакви разпечатки.

— Апшоу има изслушване за присъда за шофиране в нетрезво състояние в Шестнайсето отделение в десет сутринта.

— Отиди и хвърли едно око. Поговори си с Апшоу, да видим какво ще каже.

В десет на следващата сутрин Чап Гронски седеше в съдебната зала и наблюдаваше парада. След третото признание за вина и издаване на присъда съдебният секретар извика Джереми Планкмор. Млад мъж се изправи напрегнато на последния ред, озърна се за помощ и неуверено пристъпи на пътеката. Докато се приближаваше към съдийското място сам, съдия Канту го попита:

— Виели сте господин Планкмор?

— Да, господине.

— Тук пише, че адвокатът ви е Марк Апшоу. Не го виждам в залата.

— И аз не го виждам, господин съдия. От три дни му звъня, но не си вдига телефона.

Съдия Канту погледна надолу към секретарката, която вдигна рамене, сякаш нищо не знаеше. Погледна и към помощник-прокурора, който също вдигна рамене.

— Много добре, отдръпнете се, господин Планкмор, ще се занимая с делото ви по-късно. Да видим дали ще успеем да се свържем с господин Апшоу по телефона. Не бива да обърква графика си така.

Планкмор седна този път на предния ред, уплашен и объркан. Друг адвокат се приближи към него, надушил жертва.

Гронски докладва на госпожа Санчес. Решиха да изчакат два дни до датата на следващото явяване на господин Лейн в съда.

Джереми Планкмор си науми да поразрови по-надълбоко. Взе свой приятел за подкрепление, изчака до по-късно следобед и посети адреса от визитката на адвоката. Апшоу му беше поискал хонорар от хиляда долара, осемстотин, от които беше платил в брой. Остатъкът беше в джоба му, но не възнамеряваше да ги дава на адвоката си. Всъщност щеше да поиска сметка на господин Апшоу и да настоява да му върне парите. На адреса на Флорида авеню не намери адвокатска кантора. В бар „Петлите“ той и приятелят му си купиха бира и пофлиртуваха с барманката, млада жена с многобройни татуировки, която се казваше Пами. Тя не беше разговорлива, особено когато Джереми започна да разпитва за Марк Апшоу и за правната кантора в сградата. Твърдеше, че не знае нищо, и въпросите му видимо я подразниха. Джереми остана с впечатлението, че Пами увърта, затова

написа името и телефонния си номер на гърба на хартиена салфетка. Подаде й я и каза:

— Ако се натъкнеш на Марк Апшоу, предай му да ми се обади. Иначе ще го докладвам на адвокатската колегия.

— Вече ви казах, че не го познавам — отговори Пами.

— Да бе, но ако случайно го видиш.

Джереми и приятелят му си тръгнаха от бара.

Надушил джакпота, Даръл Кромли се задейства светкавично. Плати три хиляди и петстотин долара на пенсиониран лекар за „експедитивно становище“ относно медицинската документация на Рамон. Заключението на експерта, написано много по-безцеремонно от това на д-р Кунс, гласеше, че „действията на болничния персонал и на дежурните лекари са много под нивото на приемливите стандарти за медицински грижи и представляват груба небрежност“.

Даръл грабна резюмето от две страници, прикрепи го към своето съдебно дело от две страници и го заведе от името на клиента си Рамон Р. Тейпър срещу адвокат Марк Апшоу и неговата фирма пред съда на окръг Колумбия. Същината на делото беше от ясна по-ясна: адвокат Апшоу беше забавил безспорно дело за лекарска небрежност и беше допуснал да изтече давността му, с което беше унищожил всякакъв шанс за компенсация от страна на лекарите или на болницата. Рамон настояваше за обезщетение за действителни и наказателни вреди, възлизащо на двайсет и пет милиона долара.

Даръл изпрати копие от съдебното дело на адреса на бар „Петлите“ и плати сто долара на разносвач на призовки, за да връчи призовката лично на господин Апшоу, както изискваше законът. В бара обаче разносвачът се беше затруднил с намирането на фирмата. Допуснал беше, че се намира някъде над бара — преброи поне три етажа, — но единствената видима врата се оказа заключена. В бара поразпита и управителят му каза, че в сградата няма такава правна кантора. Никой не знаеше нищо за Марк Апшоу. Разносвачът се опита да остави призовката при управителя, но той разпалено отказа да я вземе. През следващите три дни разносвачът се мъчеше да намери или адвокатската фирма, или Марк Апшоу, но без успех.

На Даръл Кромли изобщо не му хрумна да провери в адвокатската колегия дали Марк Апшоу е неин член.

Фирмата възприе стратегия на мобилност. Партньорите излизаха от сградата всяка сутрин и обикаляха града, кафенетата, библиотеките и книжарниците, откритите заведения — ходеха навсякъде, където можеха да извадят лаптопите си и да преглеждат указателя за още клиенти. Страничен наблюдател би се учудил над какво работят тримата толкова усърдно, какво обсъждат тихо помежду си, какви имена и адреси предлагат, докато мобилните им телефони вибрират в приглушен хор от неприети повиквания. Тримата определено бяха много търсени, но рядко вдигаха телефоните си. Всичко това би било необяснимо за страничния наблюдател, но такъв всъщност нямаше.

Тод беше зад бара късно една нощ и почистваше, след като и последните клиенти платиха бирите си и си тръгнаха. Мейнард, който рядко идваше в бар „Петлите“, се показа от кухнята и попита:

— Къде е Марк?

— Горе.

— Кажи му да слезе. Трябва да поговорим.

Тод тутакси усети, че това вещае проблеми. Звънна на Марк, който беше два етажа над него в офиса на фирмата и заедно със Зола издирваше от указателя имена, които да добавят към колективния си иск. След броени минути Марк слезе в бара. Последваха Мейнард до едно празно сепаре. Шефът им беше начумерен, в отвратително настроение и искаше отговори.

Мейнард подхвърли визитката на масата и попита:

— Да сте чували за някой си Чапман Гронски? Викат му Чап.

Марк взе визитката и му призля.

— Кой е той? — попита Тод.

— Служител от адвокатската колегия. Вече два пъти идва да ви търси. Господин Марк Апшоу, господин Тод Лейн. Не познавам такива хора. Познавам Марк Фрейзиър и Тод Лусеро. Е, какво става, по дяволите?

И двамата не знаеха какво да кажат, затова Мейнард продължи. Подхвърли на масата салфетка и каза:

— Някой си Джереми Планкмор оставил това вчера, казал, че е клиент и търси адвоката си, господин Марк Апшоу. — Той подхвърли още една визитка на масата. — А този тип идва вече три пъти, дребничък, казва се Джери Колман. Иска да връчи призовка от някакъв адвокат, тръгнал да търси вас и фирмата ви. — Още една визитка падна на масата. — А това е от един баща, който твърди, че синът му наел теб, Тод, да водиш делото му. Според човека не си се явил в съда.

Мейнард се вторачи в тях и зачака. Накрая Марк заяви:

— Ами дълга история, но малко сме загазили.

— Не можем да работим тук повече, Мейнард — намеси се Тод. — Налага се да изчезнем.

— Напълно си прав и аз ще ви помогна. Уволнени сте. Не мога да допусна тези хора да тормозят барманите. И бездруго им е писнало да ви прикриват. Току-виж, и ченгетата се домъкнали да разпитват, а да не ви казвам колко ме напрягат. Не знам какви ги вършите, но купонът тук приключи. Да ви няма.

— Разбирам — увери го Тод.

— Може ли да задържим помещенията горе за един месец? — попита Марк. — Трябва ни малко време да си приключим нещата.

— Какви неща? Въртите фалшива правна кантора и вече половината град ви издирва. Какви ги вършите?

— Не се тревожи за ченгетата — успокои го Тод. — Те не са замесени. Да кажем просто, че имаме няколко недоволни клиенти.

— Клиенти ли? Ама вие не сте адвокати! Доколкото знам, следвате и предстои да се дипломирате.

— Прекъснахме — осведоми го Тод. — И събираме клиенти по наказателните съдилища, които ни плащат в брой.

— Голяма глупост, ако питате мен.

Никой не те пита, помисли си Марк, но си замълча. Наистина, в този момент всичко изглеждаше доста глупаво.

— Ще ти платим хиляда долара в брой за още трийсет дни и повече няма да ни видиш.

Мейнард отпи глътка вода и ги измери гневно с поглед.

— Виж, Мейнард — поде Тод, — работя за теб от колко — вече три години. Не може да ме уволниш просто ей така.

— Уволнен си, Тод. Ясно? И двамата сте уволнени. Не желая барът да гъмжи от ченгета и ядосани клиенти. Имате късмет, че не е влязъл някой, който да ви разпознае.

— Само трийсет дни — настоя Марк. — И ще забравиш, че изобщо сме били тук.

— Едва ли. — Мейнард продължи да ги гледа ядосано. Накрая попита: — Защо искате да останете тук, въпреки че хората явно знаят адреса ви?

— Трябва да нощуваме някъде и да приключим работата си — отговори Марк. — Освен това не могат да стигнат до нас. Вратата горе винаги е заключена.

— Знам. Точно затова се мотаят в бара и досаждат на другите бармани.

— Моля те, Мейнард — каза Тод. — На първи юни се изнасяме.

— Две хиляди долара в брой — отсече Мейнард.

— Дадено. И ще ни пазиш, нали? — попита Марк.

— Ще се постарая, но цялото това внимание никак не ми харесва.

32

В центъра за задържане „Бардтаун“ разбудиха родителите и брата на Зола посред нощ и им наредиха да си съберат нещата. Дадоха на всеки два платнени сака, в които да натъпче вещите си, и трийсет минути да се подготвят за пътуването. Заедно с още петдесет африканци, с някои от които се бяха запознали в ареста и знаеха, че са предимно сенегалци, ги натовариха в чисто бял автобус, който превозваше федерални арестанти. Щракнаха им белезници и не ги свалиха в автобуса. Четирима въоръжени до зъби агенти на ИМН, двама от които с пушки, ги придружиха до местата им и им наредиха да седят тихо и да не задават въпроси. Двама от агентите се настаниха отпред, двама — отзад. Прозорците с дебели метални щори бяха заключени.

Майката на Зола преброи още пет жени в групата. Останалите бяха мъже, почти всички под четирийсет години. Фанта беше издръжлива жена, твърдо решена да запази самообладание. Усещането беше мъчително, но те отдавна бяха приели, че преместването им е неизбежно.

След четири месеца в ареста посрещнаха излизането от там с облекчение. Разбира се, предпочитаха да останат в страната, но ако щяха да живеят в клетка в Щатите, едва ли в Сенегал щеше да е много по-зле.

Пътуваха мълчаливо и в мрак почти два часа. Агентите от време на време си говореха и се смееха, но депортираните не издаваха нито звук. По пътните знаци разбраха, че влизат в Питсбърг и че автобусът се отправя към летището. Той премина през охраняван портал и паркира в огромен хангар. Недалече чакаше пътнически самолет без никакви надписи. В другия край на летището, много далече, се виждаха ярките светлини на терминала. Хората слязоха от автобуса и се насочиха към един ъгъл, където ги очакваха още агенти на ИМН. Задържаните бяха разпитани един по един и документите им бяха проверени. След като проверката приключи, им свалиха белезниците и

ги пуснаха да си вземат саковете, чието съдържание отново беше проверено. Обработката протичаше бавно, никой не бързаше, особено запътилите се към дома.

Пристигна още един автобус. От него слязоха двайсет и петима африканци, до един замаяни и изтощени като хората от първия автобус. Нечии документи не бяха наред, затова останалите трябваше да чакат. Стана почти пет сутринта, когато служител поведе първата група пътници към самолета. Зад тях се образува опашка. Бавно се качиха в самолета, носейки багажа си, после бяха упътени към местата си. Качването отне още един час. Пътниците с облекчение разбраха, че по време на полета няма да бъдат с белезници. Друг служител им прочете правилата за придвижването им вътре, използването на тоалетните и така нататък. Да, можеха да си говорят, но тихо. И при най-малкия намек за проблем щяха отново да се окажат с белезници. Всяко непокорство автоматично водеше до арест при пристигането им. Щяха да ги придружават шестима въоръжени агенти. Полетът щеше да отнеме единайсет часа, нямаше да има междинно кацане и щяха да им поднесат храна.

В седем двигателите на самолета забоботиха. Вратите бяха затворени и заключени и служител нареди на пътниците да закопчаят коланите на седалките си. След това им проведе инструктажа за безопасност и поведение в случай на извънредни ситуации. Раздадоха им кафяви хартиени торбички. Сандвич със сирене, ябълка и малка кутия сок. В седем и двайсет самолетът се разтресе и зарулира по пистата.

Двайсет и шест години след като бяха пристигнали в Маями с либерийски товарен кораб, Абду и Фанта Мал напускаха своята втора родина като престъпници и се отправяха към несигурно бъдеще. Синът им Бо, който седеше зад тях, напускаше единствената страна, която помнеше. Докато самолетът излиташе, те се държаха за ръце и се бореха със сълзите.

Един час по-късно служителка от „Бардтаун“ позвъни на Зола с новината, че семейството й пътува за Дакар, Сенегал. Беше рутинно обаждане до лицето за връзка, посочено от всеки задържан. Зола знаеше, че това предстои, и все пак го прие тежко. Качи се горе и

осведоми Марк и Тод, после двамата цял час я утешаваха. Решиха да си направят дълга разходка и да закусят някъде.

Храниха се мрачно. Зола беше твърде притеснена и погълната от мисли, за да обърне внимание на гофретата си. Тод и Марк бяха искрено загрижени за семейството й, но бяха будували почти през цялата нощ, потънали в грижи заради собственото си трудно положение. Даръл Кромли беше завел делото много по-бързо, отколкото бяха предполагали. Адвокатската колегия беше по следите им, без съмнение насочена или от Кромли, или от надутия негодник от Чарлстън. Не че имаше значение, малката им схема беше приключила. Чувстваха се отвратително за доста неща, но най-вече заради клиентите, които бяха измамили. Тези хора им се бяха доверили, бяха им платили, а сега те ги бяха изиграли и системата щеше да ги премаже.

Докато се хранеха, наблюдаваха Зола. Тя взе телефона си и се обади на Диало Нианг за втори път. Дакар беше с четири часа напред и работният ден беше в разгара си. Диало Нианг отново не вдигна мобилния си, никой не отговаряше и в кантората му. Срещу петте хиляди долара, които Зола беше платила седмици по-рано, Нианг се беше съгласил да посрещне семейството й на летището, да им уреди временен подслон и най-важното — да направи така, че органите на властта да са доволни. Твърдеше, че е специалист по имиграционните въпроси и прекрасно знае какво върши.

Зола направо обезумя, когато не успя да се свърже с него по телефона.

Тъй като ги търсеха много хора, не беше разумно тримата да се връщат на стария си адрес. Извървяха няколко преки, намериха „Старбъкс“, купиха си кафе, отвориха лаптопите, влязоха в интернет и пак се заровиха в телефонния указател онлайн. Търсенето на още фалшиви клиенти поне им даваше нещо за правене, насочваше мислите им другаде.

Полетът беше дълъг и с напредването на времето пътниците все повече се оживяваха и ставаха по-разговорливи. Почти всички твърдяха, че ще ги посрещне приятел или роднина, макар че липсата на сигурност беше осезаема. Никой не се преструваше, че е оптимистично настроен. Бяха отсъствали с години и нямаха валидни лични документи: нито американски, нито сенегалски. Притежателите

на фалшиви американски шофьорски книжки бяха принудени да ги върнат. Полицията в Дакар беше известна с грубото си отношение към репатрираните. Отношението им беше съвсем просто — не искате да сте тук, на кого сте потрябвали? Съединените щати са ви изритали, така че никой не ви иска. Често се държаха с тях като с парии. Завърналите се в родината трудно си намираха работа и дом. Макар мнозина от сънародниците им да мечтаеха да емигрират в Съединените щати или в Европа, те се отнасяха насмешливо към онези, които се бяха опитали и се бяха провалили.

Абду и Фанта имаха близки, пръснати из цялата страна, но не можеха да им имат доверие. През годините с тях се бяха свързвали различни роднини, влезли в САЩ незаконно. Абду и Фанта не можеха или не искаха да се забъркват. Достатъчно опасно беше за самите тях да живеят без документи. Защо да рискуват да бъдат заловени, като помагат на другите?

Сега, когато те се нуждаеха от помощ, нямаше на кого да се доверят. Зола ги беше уверила, че се е договорила с Диало Нианг и че той ще се погрижи за тях. Горещо се молеха за неговата намеса и помощ.

Самолетът отлетя към слънцето и после обратно към нощта. След единайсет часа и още две порции храна в кафяв плик започна да се снижава над Дакар и настроението на борда отново стана мрачно. Пътуването обратно към родината завърши след полунощ — едно приключение, което никой от хората на борда не беше желал. Самолетът се придвижи до главния терминал и спря пред последния изход на дълга постройка. Двигателите бяха изключени, но вратите останаха затворени. Служителят от ИМН обясни, че вътре ще бъдат предадени на сенегалските служби и ще бъдат извън американска юрисдикция. Късмет.

Когато вратите най-сетне се отвориха, хората понесоха саковете си от самолета надолу по рампата. Вътре ги заведоха в голямо открито помещение, отделено от главната зала, с редица униформени полицаи. Нито един от тях не изглеждаше дружелюбен. Служител с костюм започна да раздава резки заповеди на френски — официалния език на Сенегал.

Когато ги арестуваха няколко месеца по-рано и депортирането им се превърна в реалност, Абду и Фанта отново заговориха на родния

си френски. След двайсет и шест години старание да избягват този език и упорито учене на английски отначало им беше трудно. Накрая обаче си го припомниха и вероятно единственият положителен резултат от задържането им беше преоткриването на един език, който обичаха. Бо, от друга страна, никога не беше чувал у дома да се говори на френски, не го насърчаваха да го учи и в училище. Отначало не знаеше нито дума, но по време на престоя си в „Бардтаун“ се мотивира много. След като четири месеца непрекъснато общуваше с родителите си на френски, Бо го усвои доста добре.

Само че служителят говореше бързо и сложно. Повечето пътници почти не разбираха какво им казва.

Започна обработването на документите им от Съединените щати. Кога са заминали? Защо са заминали? Къде е работел Абду, преди да напусне Сенегал? Колко време са били в САЩ? Останали ли са там членове на семейството им? Имат ли роднини в Дакар, в друг град или в провинцията? Къде възнамеряват да живеят? Въпросите бяха резки, отговорите — посрещани с насмешка. Няколко пъти служителят предупреди Абду да говори само истината. Абду го увери, че точно това прави.

Бо забеляза, че другите хора биват извеждани по-навътре в залата, където ги чакаха някакви посрещачи. Явно щастливците биваха предавани на своите приятели и близки.

Полицаят ги попита дали имат връзка с някого с Дакар. Когато Абду му даде името на Диало Нианг, техния адвокат, полицаят ги попита защо им трябва адвокат. Абду се опита да обясни, че това е било уредено от дъщеря му в САЩ, защото нямат близки, на които да разчитат. Полицаят погледна някакъв лист и каза, че господин Нианг не се е свързал с полицията. Не чакаше семейството. Служителят на реда им посочи редица столове, каза им да чакат там и се приближи до мъж с костюм.

Мина един час, докато полицията изпрати повечето спътници навън.

Когато останаха десетина човека, мъжът с костюма се приближи до семейство Мал и каза:

— Господин Нианг не е тук. Колко пари имате?

Абду се изправи и отговори:

— Около петстотин долара.

— Добре. Може да си позволите хотелска стая. Последвайте този полицай. Той ще ви заведе.

Служителят на реда кимна и те понесоха саковете си. Мъжът ги поведе през залата, извън терминала към някакъв паркинг, където чакаше полицейски микробус. Седна с тях отзад и не продума двайсет минути, докато лъкатушеха по празните улици, а после им нареди да слязат пред занемарен пететажен хотел.

На входа каза:

— Ще останете тук, защото арестът е пълен. Не напускайте при никакви обстоятелства. Ще се върнем след няколко часа да ви вземем. Някакви въпроси?

Тонът му не оставяше капка съмнение, че няма да се зарадва на въпросите. В този момент новодошлите бяха признателни, че са тук, а не в затвора.

Полицаят се вторачи в тях, като че ли имаше още нещо за казване. Запали цигара, издуха дима и каза:

— И искам да ми платите за труда.

Бо отмести поглед и прехапа език. Абду остави саковете и каза:

— Разбира се. Колко?

— Сто долара.

Абду бръкна в джоба си.

Служителят на рецепцията дремеше на стола си и видимо се подразни, че го притесняват в този час. Отначало каза, че няма свободни стаи, хотелът бил пълен. Абду допусна, че хотелът и полицията са се договорили и че липсата на празни стаи е част от представлението. Обясни, че съпругата му е болна и че няма къде да пренощуват. Служителят огледа екрана на компютъра си и успя да им намери малка стая, на висока цена, разбира се. Абду изглеждаше спокоен и се постара да се държи възможно най-любезно. Обясни, че има само американски долари, които не бяха приемливи, разбира се. Само западноафрикански франкове. Фанта съумя да се престори, че всеки момент ще припадне. Бо трудно следеше разговора на френски, но му идеше да се нахвърли на служителя на рецепцията и да го удуши.

Абду не се примири с отказа и буквално започна да умолява човека за стаята. Мъжът се смили и обясни, че надолу по улицата има банка. Позволи им да се настанят в стаята, но още рано сутринта на следващия ден искаше парите в местна валута. Абду обеща и го отрупа с благодарности, а служителят неохотно му подаде ключа.

Абду попита дали може да се обади до Щатите по телефона. Категорично не. Когато платят за стаята, ще имат право да се обадят, но само ако си платят. Беше почти три през нощта местно време — единайсет вечерта в Съединените щати, — когато влязоха в малката и задушна стая на четвъртия етаж. До далечната стена имаше едно-единствено тясно легло. Мъжете настояха да го вземе Фанта. Те щяха да спят на пода.

Зола се събуди в три през нощта. Цяла нощ беше звънила, изпращала есемеси и имейли на Диало Нианг, но без никакъв отговор. Телефонът й завибрира от непознат номер и тя го грабна. Беше Бо и за няколко секунди в гласа му долови облекчение. Той набързо й разказа случилото се, обясни, че от адвоката няма и следа и че полицията току-що е тръгнала с Абду от хотела.

— Вие с мама в безопасност ли сте?

— Ами не сме в затвора, още не. Два пъти повториха, че можем да останем в този хотел, защото затворът е пълен. Явно са намерили място за татко. На нас ни е забранено да напускаме хотела.

— Сто пъти звъних на адвоката — увери го Зола. — Ти опита се ли да му се обадиш от там?

— Не. Обаждам се от телефона на рецепцията, а служителят се е вторачил в мен и попива всяка дума. Не обича да използват телефона му, но успях да изкрънкам само този разговор.

— Дай ми номера, ще измисля нещо.

Бо върна телефона на служителя, после намери кафене близо до хотела. Купи два кроасана и кафе и ги отнесе в стаята. Двамата с Фанта седяха в полумрака. Тя си отдъхна, че Бо се бе свързал със Зола.

Хранеха се, пиеха кафе и очакваха ново почукване на вратата.

33

В единайсет сутринта Зола взе решение да отиде в Сенегал. Тримата приятели седяха в кафенето на „Креймър Букс“ на Дюпон Съркъл с отворени лаптопи и пръснати листове върху масата, все едно всеки ден работеха тук. Всъщност не работеха, не и като фалшиви адвокати.

Цяла сутрин обсъждаха сценарии. Марк и Тод прекрасно разбираха нуждата й да замине, но имаха сериозни опасения, че ще бъде задържана и няма да й разрешат да се върне. Баща й вече беше в затвора. Имаше вероятност Фанта и Бо скоро да се присъединят към него. Ако Зола се появеше там и започнеше да създава неприятности, всичко би могло да се случи. Тя възрази, че е американска гражданка с редовен паспорт и тъй като вече не се изискваше виза за престой, по-кратък от деветдесет дни, можеше да замине незабавно. Зола обясни, че ще уведоми сенегалското посолство във Вашингтон за плановете си и ако някой в Дакар се опита да попречи на прибирането й у дома, ще се свърже с американското посолство там. Виждаше нищожен риск да се окаже задържана и при дадените обстоятелства беше склонна да го поеме.

Марк й предложи да почака ден-два и да се опита да намери друг адвокат в Дакар. Онлайн попадаха на много, и то в наглед стари и благонадеждни фирми. Всъщност някои от фирмите изглеждаха толкова обещаващи, че Тод дори се пошегува дали да не си отворят офис там, когато и те се окажат принудени да напуснат САЩ.

— Има ли бели в Сенегал? — попита.

— Разбира се — отговори Зола. — Двама-трима.

— Харесва ми — изтърси Марк в опит да разведри нещата. — Чуждестранен офис на „Апшоу, Паркър и Лейн“.

— Приключих с тази фирма — направи опит да се усмихне Зола.

Не й допадаше обаче идеята отново да изпрати пари на някой непознат. Тод и Марк я увериха, че парите не са проблем. Във фирмената си сметка имаха петдесет хиляди долара и те бяха на нейно

разположение. Зола се трогна от щедростта им и от желанието да й помогнат и за пръв път сподели с тях за малката сума за черни дни, която пазеше точно за подобно положение. Двамата се впечатлиха, че е успяла да спести повече от шестнайсет хиляди долара по време на следването си. Беше нечуван подвиг.

Не можеха да я винят, че иска да напусне града. В момента ги съдеха хазяите им, защото се бяха изнесли тайно през януари. Даръл Кромли беше завел срещу тях дело за двайсет и пет милиона долара за професионална небрежност. Федералното правителство скоро щеше да се присъедини със сума от порядъка на шестстотин хиляди долара общо. Десетки гневни клиенти ги търсеха. Съдебните секретари им звъняха. Мейнард ги уволни, така че наистина бяха без работа. А най-неотложният им проблем беше разследването на адвокатската колегия във Вашингтон. Беше само въпрос на време да открият истинската им самоличност и тогава щеше да се наложи да напуснат града.

Тримата отидоха с колата до бар „Петлите“. Момчетата пазеха вратата, а Зола изтича на горния етаж и си приготви една чанта. Отбиха се в банката й, откъдето тя изтегли десет хиляди долара от сметката си. В банката не можеха да ги обърнат в западноафрикански франкове, затова намериха чейндж бюро близо до Юниън Стейшън. В магазин за мобилни телефони платиха триста и деветдесет долара за четири джиесема, некодирани, така че да се използват и в чужбина, заедно със СИМ карти, камери, блутут, пълна клавиатура и достъп до социалните мрежи. Щяха да задържат три апарата, а четвъртият щеше да бъде оставен при Бо при възможност.

В четири и половина отидоха на летище „Дълес“ и се запътиха към гишето на Брасълс Еърлайнс. Със старата си кредитна карта Зола плати хиляда и петстотин долара за двупосочен билет до Дакар с четиричасов престой в Брюксел. Ако нямаше закъснение, щеше да бъде в Дакар в четири на следващия ден следобед след осемнайсетчасово пътуване.

Преди проверката за сигурност на излитащите полети тримата се прегърнаха и хубаво си поплакаха. Момчетата я проследиха с очи, докато тя не изчезна сред другите пътници. После Тод и Марк се върнаха в града и просто ей така решиха да отидат на мач на „Нешънълс“.

В девет на следващата сутрин Зола беше някъде между Белгия и Сенегал, а Марк и Тод влязоха в студентския център на кампуса на Американския университет и седнаха в полупразното заведение. С джинси и раници, по нищо не се отличаваха от другите. Купиха си кафе и се настаниха удобно, все едно се готвеха да учат сериозно. Марк извади един от телефоните си и застана пред стената от прозорци към кампуса. Звънна в Маями във фирма „Коен-Кътлър“ и помоли да разговаря с адвокат Руди Стасън. Според уебсайта на фирмата Стасън беше един от няколкото партньори в „Коен-Кътлър“, които движеха иска срещу банка „Суифт“. Секретарка му отговори, че господин Стасън има среща. Марк отговори, че е важно и че ще почака. Десет минути по-късно се обади Стасън.

Марк се представи като адвокат от Вашингтон и го увери, че има хиляда и сто клиенти на „Суифт“, подписали иск и готови да се присъединят към някой от шестте заведени колективни иска.

— Идвате точно където трябва — засмя се Стасън. — Съдим като обезумели. Двеста хиляди ищци по последни изчисления. Къде са вашите клиенти?

Всички са около Вашингтон — каза Марк, остави телефона на масата и седна срещу Тод. Натисна копчето за микрофона и намали силата на звука. — Просто проверявам фирмите, търся най-доброто предложение. Какви са таксите ви?

— Не съм сигурен. Смятаме адвокатските хонорари да бъдат договорени отделно. Засега имаме договори за двайсет и пет процента с клиентите си и вземаме още осем процента от сумата на общото споразумение. Разбира се, всичко подлежи на обжалване. Как казахте, че ви е името? Апшоу? Не намирам уебсайта ви.

— Нямаме — отговори Марк. — Работя с директен имейл.

— Добре. Малко е странно.

— Върши работа. Какво ще ми кажете за преговорите?

— В момента са в застой. „Суифт“ твърдят — в пресата, разбира се, — че искат споразумение, за да оставят всичко зад гърба си, но адвокатите им протакат. Раздуват документацията като луди, прибират милиони, обичайната практика. Въпреки това смятаме, че банката ще се огъне и ще се споразумее. Искате ли да се включите? Споменахте, че проучвате фирмите.

— Осем процента звучи добре. Ще се включа. Изпратете ми документите.

— Умен ход. Ще ви прехвърля към съдружничката ни Джени Валдес и тя ще ви обясни подробностите.

— Искам да ви попитам нещо — каза Марк.

— Разбира се.

— Как успява фирмата ви да се справи с двеста хиляди клиенти?

Стасън се засмя и отговори:

— С много допълнителна помощ. В момента десет опитни юристи контролират трийсет правни асистенти и секретари. Трудно е наистина, това е най-големият колективен иск, който сме подавали, но ще се справим. На вас за пръв път ли ви е?

— Да. Струва ми се откачена работа.

— „Откачена“ е подходяща дума, но повярвайте ми, струва си. Ще се справим, господин Апшоу.

— Просто Марк.

— Благодаря за клиентите, Марк. Ще ви включим, можете да съобщите на клиентите си, че това ще стане до двайсет и четири часа. След това започва играта на изчакване. Ето ви номера на Джени Валдес. Имате ли химикалка?

— Да.

Марк си записа номера и затвори. Затрака на лаптопа си, докато Тод отиде да вземе нещо за ядене. Не говориха много, докато дъвчеха мъфините и пиеха кафе. Мислеха за Зола, която им беше изпратила есемес, че е кацнала благополучно.

Накрая Марк пое дълбоко дъх и се обади на Джени Валдес. Говори с нея петнайсетина минути, нахвърли си бележки и я увери, че документите са наред. Беше готов да изпрати информацията за техните хиляда и сто клиенти на „Суифт“. Остави телефона на масата, погледна към Тод и каза:

— Натисна ли това копче за изпращане, ще извършим хиляда и сто углавни престъпления. Готов ли си?

— Нали вече взехме това решение?

— Без колебания?

— Винаги има колебания. И не едно и две. Обаче това е единственият ни шанс да избягаме. Да го направим.

Марк леко натисна клавиша „Изпрати“.

Таксито се провираше през улично движение, което за Зола бе най-хаотичното на света. Шофьорът обясни, че климатикът е повреден, но според нея не го беше пускал от години. Прозорците бяха отворени, а въздухът беше плътен и вонлив. Тя изтри потта от челото си и усети, че блузата й е мокра от пот и залепнала за кожата. Малки автомобили, камиони и микробуси пъплеха плътно един до друг, пищяха клаксони, шофьорите си подвикваха. Скутери и мотоциклети, повечето с по двама пътници, а някои дори с по трима, минаваха напряко и лъкатушеха през задръстването, като се разминаваха на сантиметри. Пешеходци търчаха между такситата и продаваха вода, други просеха дребни монети.

Два часа след като потегли от летището, таксито спря пред хотела и Зола плати в западноафрикански франкове равностойността на шейсет и пет долара. Тя влезе във фоайето, където за нейно облекчение я посрещна по-хладен въздух. Служителят на рецепцията говореше лош английски, но успя да разбере молбата й. Обади се в стаята и след броени минути Бо изхвърча от асансьора и прегърна сестра си. Нямаха вест от Абду, цял ден не беше идвала и полицията. Беше им наредено да останат в хотела, затова се бояха да го напуснат. Бо беше разбрал, че полицията използва хотела да държи под око пристигналите депортирани.

Разбира се, нямаше и следа от Диало Нианг. Зола му беше звънила, докато чакаше в задръстването, но не бе получила никакъв отговор.

С помощта на Бо като преводач Зола плати в брой за две свързани по-големи стаи и се качи горе да види майка си. След като се преместиха, тя се зае да звъни на различни адвокати. По време на полета беше прекарала часове онлайн, за да намери подходящия човек. Не беше сигурна, че е успяла, но имаше план.

34

Маргарет Санчес се беше вманиачила по случая с „Апшоу, Паркър и Лейн“. Докато Чап Гронски постепенно разобличаваше замисъла и измамата, размахът и степента на неговата дързост ставаха все по-ясни и госпожа Санчес беше непоклатимо решена да разобличи и тримата мошеници. Но най-напред трябваше да ги намери. С одобрението на шефката си тя се свърза с полицията и с известни трудности убеди някакъв служител на реда да хвърли един поглед. Предвид нивото на престъпността в окръга полицията не проявяваше голям интерес към трима студенти по право, които бяха изиграли системата, но не бяха навредили физически на никого.

Полицай Стю Хобарт получи одобрение да прегледа случая заедно с госпожа Санчес. Чап беше издирил собственика на бар „Петлите“ и двамата с Хобарт го посетиха заедно. Завариха Мейнард в кабинета му над „Олд Ред Кат“.

На Мейнард му беше дошло до гуша от Марк и Тод и техните номера и не беше склонен да търпи нищо, което може да накара ченгетата да продължат да душат. И тъй като не знаеше почти нищо за онова, което действително се случваше на горния етаж на Флорида авеню № 1504, не им разкри много. Разполагаше обаче с най-съществената информация.

— Истинските им имена са Тод Лусеро и Марк Фрейзиър. Не знам името на чернокожото момиче. Лусеро работи тук при мен около три години, страхотен барман, всеобщ любимец. През януари двамата с Фрейзиър се преместиха в другата сграда и си направиха фирмата. Плащаха си наема, като работеха на бара.

— Срещу пари в брой, разбира се — отбеляза Хобарт.

— Още не е незаконно да се плаща в брой — възрази Мейнард.

Разговаряше с градска полиция, не с данъчните, и беше сигурен, че на Хобарт всъщност не му пука как той плаща на служителите си.

— Още ли живеят там? — попита Хобарт.

— Доколкото ми е известно. На четвъртия етаж са, момичето е на третия, поне така ми казаха. Уволних Тод и Марк миналата седмица, но остават под наем до първи юни.

— Защо ги уволнихте?

— Това не е ваша работа, господин полицай. Направих го, защото привличат твърде много внимание. Доколкото ми е известно, мога да наемам и да уволнявам, когото си пожелая.

— Разбира се. Проверихме вратата на горния етаж и май стои заключена. Бихме могли да извадим заповед и да я разбием.

— Сигурно бихте могли — отговори Мейнард. Отвори едно чекмедже, извади връзка ключове, намери нужния, откачи го и го подхвърли през масата. — Това ще свърши работа, но ви моля да не замесвате бара. Едно от добрите ми заведения е.

Хобарт взе ключа.

— Дадено. Благодаря.

— Няма за какво.

След като се стъмни, таксито на Зола потегли от хотела и се запровира през движението в центъра на Дакар. Двайсет минути по-късно спря на оживено кръстовище и тя слезе. Приближи се до модерна висока сграда с охрана на входа. Мъжете говореха английски, а външността им я впечатли. Подаде им листче с името Идина Санга, *Avocat*, и те бързо й отвориха вратата и я поведоха през фоайето към асансьора.

Според профила й онлайн госпожа Санга беше партньор във фирма с десет адвокати, половината жени, и говореше не само френски и английски, но и арабски. Специализираше в областта на имиграционните дела и поне по телефона звучеше уверена, че ще се справи с положението. Посрещна Зола на асансьора на петия етаж и двете отидоха до малка заседателна зала без прозорци. Зола й благодари, че е останала след работно време.

Ако се съдеше по снимката на уебсайта на компанията, госпожа Санга беше около четирийсетгодишна, но на живо изглеждаше много по-млада. Беше получила образованието си в Лион и в Манчестър и говореше безукорен английски с прекрасен британски акцент.

Усмихваше се много, с нея се разговаряше лесно и Зола си изля душата.

Срещу скромен хонорар госпожа Санга щеше да поеме нещата в свои ръце. Случаят не беше необикновен. Не бяха нарушени никакви закони, а първоначалният тормоз от страна на полицията беше типично поведение. Адвокат Санга имаше нужните познанства в полицията и в имиграционните служби и беше сигурна, че съвсем скоро ще издейства заповед за освобождаването на Абду Мал. Фанта и Бо нямаше да бъдат арестувани. Семейството щеше да може да се придвижва свободно, а госпожа Санга щеше да ги снабди с нужните документи.

Марк и Тод спяха дълбоко в евтиното си легло на две нива на четвъртия етаж на Флорида авеню № 1504, когато някой почука на вратата. Марк излезе в тясната им дневна, светна и попита:

— Кой е?

— Полиция. Отворете.

— Имате ли заповед?

— Имаме две. За Фрейзиър и за Лусеро.

— Мамка му.

Стю Хобарт влезе с двама униформени полицаи. Връчи на Марк лист хартия и заяви:

— Арестуван си.

Тод се излюпи от спалнята само по червени боксерки. Хобарт подаде и на него заповед.

— За какво, по дяволите? — попита Марк.

— За практикуване на право без разрешително — гордо отговори Хобарт и Марк му се изсмя в лицето.

— Занасяте ли ме? Нямате ли си по-важни занимания?

— Млъквай — сряза го Хобарт. — Обличайте се и да вървим.

— Къде? — попита Тод, триейки очи.

— В ареста, тъпако. Тръгвайте.

— Ама че гадост — въздъхна Тод.

Двамата се оттеглиха в банята, облякоха си по нещо и се върнаха в дневната. Ченгето извади чифт белезници и нареди:

— Обърнете се.

— Сигурно се шегувате — каза Марк. — Няма нужда от белезници.

— Млъквай и се обърни — изръмжа полицаят, жаден за сблъсък.

Марк се обърна, ченгето грубо нагласи ръцете му и щракна белезниците. Другият полицай закопча Тод и двамата бяха избутани към вратата. На тротоара чакаше трети униформен полицай, пушеше цигара и охраняваше двете вашингтонски патрулки с работещи двигатели. Натикаха Марк на задната седалка в едната, а Тод — в другата. Хобарт се настани на предната седалка и докато колите потегляха, Марк каза:

— В момента в града има гангстерски войни, наркосделки, изнасилвания и убийства, а вие арестувате двама студенти по право, които не са навредили на никого.

— Просто си затваряй устата, ясно? — изръмжа Хобарт през рамо.

— Не съм длъжен. Няма закон, който да ме задължава да мълча, особено когато съм арестуван за дребно провинение като това.

— Не е дребно провинение. Ако разбираше от право, щеше да знаеш, че е престъпление.

— Е, би трябвало да е дребно провинение, а вас да ви съдят за неправомерен арест.

— Направо се разтреперих — точно ти ще ме заплашваш. А сега млъквай.

На задната седалка в колата зад тях Тод небрежно попита:

— Кефите ли се, като чукате на вратите на хората посред нощ и ги закопчавате?

— Млъквай — сряза го полицаят на волана.

— Съжалявам, приятел, но не съм длъжен. Мога да говоря колкото си поискам. В окръга има най-висок процент убийства за страната, а вие си губите времето, като тормозите нас.

— Вършим си работата — отговори шофьорът.

— Гадна работа, а? Сигурно сме извадили късмет, че не са ни изпратили спецчастите да разбият вратата и да посипят всичко с куршуми. Това ли ви е най-голямата тръпка? Да се издокарвате като морски тюлени и да нападате хората?

— Ще спра колата и ще ти сритам задника — предупреди шофьорът.

— Направиш ли го, в понеделник в девет ще заведа дело срещу твоя дебел задник. Голямо федерално дело.

— Сам ли, или ще наемеш истински адвокат? — попита шофьорът и другото ченге се изсмя гръмко.

Отпред Марк питаше:

— Как ни открихте, Хобарт? Някой от адвокатската колегия ни е надушил следите и се е обадил на полицията, така ли? Връзва се. Сигурно си много ниско в йерархията, щом се занимаваш с такива дреболии.

— Две години в затвора не са дреболия — отговори Хобарт.

— В затвора ли? Няма да ходя в затвора, Хобарт. Ще си наема адвокат от улицата, сигурно някой без разрешително, и вече ще имам преднина. Няма начин да вляза в затвора. Ще платя малка глоба, ще ме плеснат през ръцете, ще обещая повече да не го правя и ще изляза свободен от съда. Мамка му, ще се върнем в бизнеса още докато гоните някой нещастник за неправилно пресичане.

— Просто млъкни.

— Няма да стане, Хобарт.

В централния арест измъкнаха Марк и Тод от задните седалки и грубо ги натикаха във входа за приземния етаж. Вътре им свалиха белезниците и ги разделиха. През следващия един час всеки попълни два формуляра, снеха им отпечатъци и после ги изправиха пред фотоапарат за стандартната арестантска снимка. Пак ги събраха в килията, където двамата приятели чакаха още един час, сигурни, че ще ги затворят в килия при престъпници. В пет и половина обаче ги освободиха под писмена гаранция, че ще се явят пред съда, и ги осведомиха, че не бива да напускат Вашингтон. Призовките им изискваха да се явят в Шесто отделение след седмица за първото гледане на делото си. Прекрасно познаваха мястото.

Сутринта прегледаха онлайн изданието на „Поуст“ и не видяха нищо за ареста си. Явно не бяха достатъчно важна новина. Решиха да не казват на Зола веднага, че има заповед и за нейния арест. Тя си имаше предостатъчно проблеми и беше далече и в безопасност.

В апартамента си два часа писаха чекове, които да бъдат изплатени от фирмената сметка. Възстановиха сумите на настоящите си клиенти, които им бяха платили в брой. Адвокатите им вече не работеха. Колкото и да им трябваха парите, просто не можеха да

прецакат тези хора. Общата сума възлизаше на единайсет хиляди долара, с които им беше мъчително да се разделят, но се почувстваха по-добре, когато изпратиха пликовете. Марк успя да продаде колата си за шестстотин долара на някаква автокъща. Получи парите в брой, прехвърли правото на собственост и устоя на изкушението да хвърли последен поглед през рамо на старата бракма, която беше карал през последните девет години. По мръкнало двамата натовариха новия компютър на фирмата, цветния принтер и три кашона с папки в багажника на колата на Тод. Нахвърляха малко дрехи на задната седалка, изпиха по една последна бира в бар „Петлите“ и отпрашиха за Балтимор.

Докато Марк убиваше време в хотелския бар, Тод най-накрая съобщи на родителите си, че няма да се дипломира следващата седмица. Призна, че ги е лъгал, че всъщност не е влизал на лекции от много време, няма никаква работа, дължи двеста хиляди долара и в момента се рее без път и посока, и се опитва да реши какво да прави с живота си. Майка му плака, баща му крещя и нещата се развиха по-зле, отколкото бе очаквал. На излизане им каза, че заминава на дълго пътуване и трябва да остави колата си в гаража. Баща му отказа, крещейки, но Тод въпреки това я паркира там и измина пеша осемстотинте метра до хотела.

На следващата сутрин Марк и Тод се качиха на влак за Ню Йорк. Докато влакът потегляше от Пен Стейшън, Тод подаде на приятеля си броя на „Уошингтън Поуст“. Най-отдолу на първата страница с градски новини малко заглавие гласеше: „Двама арестувани за нелицензирана адвокатска практика“. Описваха ги като прекъснали студенти, бивши възпитаници на „Фоги Ботъм“, където никой от администрацията не искаше да коментира. Нито Маргарет Санчес от адвокатската колегия. Оказваше се, че двамата студенти са обикаляли съдебните зали, събирали са клиенти под измислени имена и най-редовно са се явявали пред съдиите. Неназован източник ги определяше като „доста способни адвокати“. Бивш клиент твърдеше, че господин Апшоу работил много упорито по неговия случай. Настоящ клиент пък заявяваше, че просто си иска парите обратно. Изобщо не се споменаваше Зола Мал, макар в статията да пишеше, че е замесен и „трети заподозрян“. Ако ги признаеха за виновни, ги очакваха две години затвор и глоба от хиляда долара.

Стари приятели от „Фоги Ботъм“ им звъняха като обезумели.

— На баща ми ще му хареса. Аз — престъпник.

— Горката ми майка — каза Марк. — И двамата й синове са на път да влязат в затвора.

35

Зола се ужаси от новината, че двамата й партньори са арестувани. Дори по-лошо — че полицията издирва и нея. Но не се притесняваше, че има шанс да я намерят в Сенегал. Марк и Тод бяха в Бруклин и я уверяваха, че държат положението под контрол, но тя сериозно се съмняваше. Не бяха прави за почти нищо от януари насам, но на този етап вече й беше трудно да приеме невероятното им самочувствие. Намери статията онлайн и я прегледа. Името й не се споменаваше, не намери нищо за себе си и в графика на съда. Страницата й във Фейсбук беше засипана с коментари и въпроси от приятели, но тя още преди седмици беше престанала да им отговаря.

Идина Санга не получи разрешение да посети Абду в затвора и след двудневно чакане Зола беше още по-разтревожена. Полицаите два пъти бяха ходили в хотела да проверяват майка й и брат й, но не съобщаваха никакви новини. Фактът, че е със семейството си, й носеше утеха, а нейното присъствие им вдъхваше надежда. Бо и Фанта не спираха да я питат за следването, за завършването, за адвокатския изпит и така нататък, но тя съумяваше да отклонява въпросите им и да не допуска разтворът да се насочи към кашата, която беше забъркала у дома. Само да знаеха. Разбира се, нямаше да разберат. Повече нямаше да стъпят на американска земя, а Зола не беше сигурна, че самата тя иска да го направи.

По време на полета за Сенегал Зола прочете десетки статии за претъпканите и опасни арести и затвори в Дакар. Надяваше се Бо и майка й да не са били толкова любопитни. Тези места бяха в плачевно състояние.

Накрая Зола се осмели да излезе от хотела и да се поразходи. Градът беше разположен на полуостров Кап-Вер и беше агломерация от селца и бивши френски колониални градове. Улиците бяха горещи, прашни и зле поддържани, но всяка сутрин оживяваха с натоварено движение и тълпи от хора. Много от жените носеха дълги и широки дрехи от ярки материи. Много от мъжете бяха облечени с хубави

костюми и изглеждаха точно толкова делови, колкото и тези във Вашингтон, с мобилни телефони и куфарчета. Коне теглеха каруци, натоварени с плодове и селскостопанска продукция, и се боричкаха с лъскави джипове на задръстените кръстовища. Колкото и безумно да изглеждаше отначало, градът всъщност излъчваше спокойствие. Всеки познаваше всеки, малцина бързаха. Смях и разговори се носеха във въздуха. Отвсякъде звучеше музика: ревеше от уредбите на автомобилите и от вратите на магазините, гърмеше от уличните групи, които изнасяха импровизирани концерти.

През втория си пълен ден в града Зола намери американското посолство и се регистрира като туристка. Един час по-късно, докато наближаваше хотела, двама полицаи я спряха и й поискаха документите. Знаеше, че полицията има широки правомощия да разпитва и дори да задържа хора. По почти всякакви причини всеки можеше да попадне в ареста за четирийсет и осем часа.

Един от полицаите говореше малко английски. Тя му обясни, че е американка и не говори френски. Те се изненадаха от американския й паспорт и от шофьорската й книжка (истинската), издадена в Ню Джърси. Много разумно беше оставила фалшивите си документи в хотела.

След безкрайни петнайсет минути й върнаха документите и я пуснаха. Случката беше доста плашеща, затова Зола реши да остави туристическите занимания за друг ден.

Партньорите й се бяха настанили в малък апартамент в евтин хотел на Шърмърхорн стрийт в центъра на Бруклин. Една спалня, разтегателен диван, тясна кухня — триста долара на вечер. В магазин за канцеларски материали платиха деветдесет долара, за да наемат за един месец комбиниран скенер, принтер, факс и копирна машина.

Издокарани със сака и вратовръзки, двамата отидоха в клон на Ситибанк на Фултън стрийт и поискаха среща с акаунт мениджъра. С истинските си имена, шофьорски книжки и номера на социалните осигуровки отвориха текуща сметка за правна клиника „Лусеро и Фрейзиър“. Пробутаха старата история, че са следвали право заедно, но им е омръзнала мелачката на манхатънските фирми. Малката им клиника щяла да помага на истински хора с истински проблеми. Взеха

адреса на административна сграда през шест преки, но той им трябваше само за да го отпечатат на новите си чекове, които и бездруго никога нямаше да видят. Марк написа личен чек за хиляда долара, за да открие сметка, и веднага щом се върнаха в апартамента си, изпратиха по факса разрешение за извършване на превода до банката си във Вашингтон. Салдото им, малко под 35000 долара, беше прехвърлено в новата им сметка и старата беше закрита. По имейл осведомиха госпожа Джени Валдес от „Коен-Кътлър“ в Маями, че фирмата им „Апшоу, Паркър и Лейн“ се е сляла с бруклинската фирма „Лусеро и Фрейзиър“. Тя им изпрати също по имейл един куп формуляри, за да внесат нужните промени, и те отделиха цял час за попълването им. Тя отново ги помоли да й изпратят номерата на социалните осигуровки и банковите сметки на своите хиляда и сто клиенти, които им бяха предоставили за колективния иск, и те отново не го направиха с обяснението, че още събират тази информация.

Невъзможно бе да се свържат по телефона лично с Хайндс Ракли, затова решиха да започнат с правната му кантора. Уебсайтът на „Ратлиф и Косгроув“ беше доста полезен и сносно прикриваше факта, че във фирмата работят малко повече от четиристотин човека, които се занимават с просрочени ипотеки, отнемане на собственост, неплатени кредитни сметки, банкрути, събиране на дългове и неплатежоспособност по студентски заеми. Горди ги беше описал като „клоаката“ на финансовите услуги. Имаха около стотина адвокати в седалището си в Бруклин, а управляващ партньор беше Марвин Джокъти, мъж на около шейсет години, с месесто лице и твърде неблагонадеждна професионална биография.

Марк му изпрати следния имейл:

> Скъпи г-н Джокъти,
>
> Казвам се Марк Финли и съм разследващ журналист на свободна практика. Работя над статия за г-н Хайндс Ракли, който, доколкото знам, е Ваш бизнес партньор. След едноседмично проучване установих, че чрез фирмите си „Шайло Скуеър Файненшъл“, „Варанда Капитал“, Бейтриъм Груп и Лакър Стрийт Тръст г-н Ракли е собственик на осем висши учебни заведения по право в

цялата страна. Ако се съди по резултатите от изпитите за адвокатската колегия, въпросните осем учебни заведения обслужват обществен сегмент, напълно неподходящ за обучение по право или за полагане на въпросния изпит. Въпреки това явно са много печеливши.

Бих искал да си уредя среща с господин Ракли възможно най-скоро. Споменах историята без много подробности на „Ню Йорк Таймс“ и на „Уолстрийт Джърнъл“ и двете издания много се заинтригуваха. Много е важно да не губим време.

Телефонният ми номер е 838-774-9090. Аз съм в града и нямам търпение да разговарям с г-н Ракли или с негов представител.

Благодаря Ви,
Марк Финли

Беше понеделник, 12 май, един и половина следобед. Марк и Тод се запитаха след колко време ще им отговори господин Джокъти. Докато чакаха и убиваха времето в апартамента си, подеха атака срещу нищо неподозиращи хорица в предградията на Уилмингтън, Делауер. С помощта на телефоните указатели онлайн отново се захванаха с пакостите и добавиха още имена към колективния си иск. След като си извършил хиляда и сто углавни престъпления, какво са още около двеста?

В три следобед Марк отново изпрати имейла си на Джокъти, направи го и в четири часа. В шест отидоха с метрото до Янки Стейдиъм, където „Метс“ играеха прекомерно рекламиран мач, злобен реванш между два градски отбора, който не беше разпродаден. Купиха си билети за евтини места в централния сектор и платиха по десет долара за малки бири. Преместиха се на най-горния ред, далече от другите фенове, пръснати по откритите седалки.

Трябваше да се явят в съда в петък и смятаха, че е разумно да не пропускат датата. От богатия си опит знаеха, че в противен случай ще бъдат издадени писмени заповеди за ареста им при следващо провинение. Тод се обади на Хадли Кейвинес, която вдигна след второто позвъняване.

— Виж ти, май в крайна сметка загазихте, момчета — разсмя сетя.

— Да, скъпа, загазихме. Сама ли си? Основателен въпрос.

— Да, ще излизам по-късно.

— Успешен лов. Би ли ни направила една услуга? Имаме призовки за явяване в съда този петък, но напуснахме града и не възнамеряваме да се връщаме скоро.

— Не ви виня. Предизвикахте голямо оживление в съда. Всеки има какво да разкаже.

— Нека си говорят. Да се върнем на услугата.

— Някога да съм ви отказвала нещо?

— Не, не си и затова те обичам.

— Всички така казват.

— И така, ето за какво става въпрос. Ще можеш ли да се отбиеш в Шесто отделение и да помолиш госпожата да ни премести две седмици по-нататък? Просто техническа подробност, а ти си спец в тези работи.

— Не знам. Може някой да следи. Ако ме попитат, каква е причината?

— Кажи им, че се опитваме да си наемем адвокат, но нямаме пари. Става дума само за две седмици.

— Ще видя какво мога да направя.

— Цена нямаш.

— Да, да.

Към края на третия ининг телефонът на Марк завибрира — непознат номер.

— Може би добри новини.

Беше Марвин Джокъти, който заяви направо:

— Господин Ракли няма желание да се срещне с вас и ще ви съди до дупка, ако напишете нещо невярно.

Марк се усмихна, намигна на Тод, докосна бутона на микрофона и отговори:

— Добър вечер и на вас, господине. Защо господин Ракли бърза толкова със заплахите за съд? Да не би да крие нещо?

— Не крие. Много държи на личното си пространство и плаща на доста безмилостни адвокати.

— Не се съмнявам. Има участие в поне четири адвокатски фирми, включително вашата. Предайте му да ме съди на воля, нямам пукната пара.

— Това няма да го спре. Ще ви осъди и ще съсипе репутацията ви като журналист. За кого работите, между другото?

— За себе си. На свободна практика съм. Като се замисля, господин Джокъти, може би имам нужда тъкмо от едно хубаво съдебно дело, защото и аз ще го дам под съд от своя страна и ще настоявам за сериозна сума. Мога да се сдобия с цяло състояние от санкции за неправомерна дейност.

— Газиш в дълбоки води, приятел.

— Ще видим. Предайте на господин Ракли, че ако даде под съд мен, ще даде под съд и „Ню Йорк Таймс“, защото утре следобед имам среща с тях. Искат да пуснат статията ми в неделя на първа страница.

Джокъти се засмя и каза:

— Господин Ракли има повече връзки с „Таймс“ и „Джърнъл“, отколкото допускаш. Няма да посегнат към такава статия.

— Е, май ще се наложи да поеме този риск. Знам истината и ще предизвикам страхотна сензация. На първа страница.

— Ще съжалявате, господине — каза Джокъти и рязко затвори.

Марк се взря в телефона си, после го прибра в джоба на джинсите. Пое си дълбоко дъх и заяви:

— Корав тип. Няма да е лесно.

— Всички от неговия калибър са корави. Как мислиш, ще се обади ли пак?

— Кой знае? Вероятно е говорил с Ракли и са се поуплашили. Последното, което Ракли иска, е публичност. В схемата с учебните заведения няма нищо незаконно, но въпреки това вони.

— Ще се обадят. И защо не? Ако беше на мястото на Ракли, нямаше ли да ти е любопитно какво знаем?

— Може би.

— Ще се обадят.

36

Марк спеше на разтегателния диван, когато телефонът му иззвъня. Беше седем без десет, вторник сутринта.

— Господин Ракли може да се срещне с вас в десет сутринта в нашата кантора — съобщи му Джокъти. — Намираме се в центъра на Бруклин, на Дийн стрийт.

— Знам къде се намирате — увери го Марк.

Не знаеше, но лесно щеше да ги намери.

— Ще ви чакам долу във фоайето в десет без десет. Бъдете точен, моля. Господин Ракли е много зает човек.

— Аз също. Ще доведа свой приятел, също журналист, казва се Тод Маккейн.

— Добре. Още някой?

— Не, само ние двамата.

На чаша кафе Марк и Тод решиха, че Ракли не желае двамата да припарват до царството му на Уотър стрийт във финансовия квартал на Манхатън. Със сигурност представляваше луксозен офис, подходящ за човек с неговото положение, който двама журналисти щяха да опишат с невъобразимо удоволствие. По-добре беше да се срещне с тях някъде, където гъмжи от собствените му адвокати. Вече ги бяха заплашили със съд. Двамата нахлуваха в неговия свят — опасна територия, в която служителите му щяха да бранят личното му пространство на всяка цена. Затова сплашването се оказваше полезно оръжие.

Не се избръснаха, облякоха джинси и стари якета — небрежната външност на журналисти, които не се впечатляват от обстановката. Марк натъпка с хартия стара чанта от изкуствена кожа, която купиха в магазин за вещи втора ръка в Бруклин, и когато тръгнаха от хотела, двамата наистина изглеждаха като хора, които не си струва да съдиш.

Сградата беше висока и модерна, една от многото в гъсто застроения център на Бруклин. Марк и Тод убиха малко време в кафенето на ъгъла и влязоха във фоайето в десет без петнайсет.

Марвин Джокъти изглеждаше поне десет години по-възрастен, отколкото на снимката си на уебсайта. Стоеше близо до гишето на охраната и разговаряше с някакъв служител. Марк и Тод го познаха, представиха се и Джокъти неохотно се ръкува с тях. Кимна към служителя и каза:

— Той би искал да види документите ви за самоличност.

Марк и Тод бръкнаха за портфейлите си и подадоха фалшивите си шофьорски книжки. Служителят ги разгледа, погледна към двамата, за да сравни лицата със снимките, и им ги върна.

Те последваха Джокъти до асансьорите, където почакаха мълчаливо. Когато влязоха в празната кабина, той им обърна гръб, застана с лице към вратата и не обели нито дума.

Дружелюбно копеле, помисли си Марк. Ама че смотаняк, промърмори си Тод.

Асансьорът спря на седемнайсетия етаж и двамата се озоваха в доста семплото фоайе на „Ратлиф и Косгроув“. По време на кратката си кариера като адвокати бяха посетили няколко хубави офиса. Луксозната кантора на Джефри Корбет във Вашингтон беше къде-къде по-впечатляваща, макар че Марк предпочиташе уникалния музей от трофеи на Едуин Мосбърг в Чарлстън. Кантората на Ръсти Чевръсти определено беше най-зле заради приликата си с лекарски кабинет и пострадалите клиенти. Това място не беше много по-приятно. Майната му. Не бяха тук да преценяват интериора.

Джокъти не обърна никакво внимание на рецепционистката, която им отвърна със същото. Завиха по коридора, влязоха през някаква врата, без да почукат, и се озоваха в дълга и широка заседателна зала. Двама мъже със скъпи тъмни костюми стояха до един бюфет и пиеха кафе от порцеланови чаши. Никой от тях не пристъпи напред.

— Господин Финли и господин Маккейн — представи ги Джокъти.

Марк и Тод имаха три снимки на Хайндс Ракли — и трите от статии в списания. Едната беше от проучването на Горди: уголемената снимка на лицето му, която беше окачил на незабравимата си стена. Другите две бяха намерили онлайн. Ракли беше на четирийсет и три години, с тъмна оредяваща коса, силно зализана назад, и тесни очи зад

очилата с половин рамки. Той кимна на Джокъти, който излезе, без да произнесе нито дума, и затвори вратата.

— Аз съм Хайндс Ракли, а това е главният ми адвокат Бари Стрейхан.

Стрейхан кимна намръщено и с това запознанството им приключи.

И той като клиента си държеше чашката с една ръка, а чинийката с другата, така че нямаше как да протегнат ръка на посетителите. Марк и Тод също останаха на разстояние — поне три метра. Минаха няколко неловки секунди, колкото двамата натрапници да схванат, че не може да става дума за никаква вежливост. Накрая Ракли процеди:

— Седнете — и кимна към столовете от тяхната страна на масата.

Двамата седнаха. Ракли и Стрейхан се настаниха срещу тях.

Тод остави мобилния си на масата и попита:

— Имате ли нещо против да записвам?

— Защо? — попита Стрейхан.

Беше поне с десет години по-възрастен от клиента си и създаваше впечатление, че всичко в живота му подлежи на спор.

— Навик, който имат повечето репортери — отговори Тод.

— Смятате ли да свалите записа? — попита Стрейхан.

— Вероятно — отвърна Тод.

— Тогава искаме копие.

— Няма проблем.

— И аз ще записвам — заяви Стрейхан и сложи своя мобилен върху масата.

Дуел между мобилни телефони.

По време на разговора Ракли измерваше Марк със самодоволен, гневен и уверен поглед, като че ли искаше да каже: „Имам милиарди, а ти не. Превъзхождам те във всяко отношение, приеми го“.

Една полза от практикуването на право на улицата и без разрешение беше изчезването на всякакви задръжки. Докато дръзко вършееха из вашингтонските съдилища, Марк и Тод бяха свикнали да се представят за хора, каквито всъщност не бяха. След като бяха способни да застават пред съдии, като използват фалшиви имена и влизат в ролята на адвокати, със сигурност бяха способни да седнат и срещу Хайндс Ракли и да се държат като журналисти.

Марк издържа погледа му, без да мигне. Накрая Ракли процеди:

— Настоявахте да се срещнем.

— Така е. Работим над една статия и бихме искали да чуем как ще я коментирате.

— Статия за какво?

— Заглавието ще бъде „Голямата измама с правните училища“. Вие или сте собственик, или контролирате, или имате участие в няколко фирми, които притежават осем учебни заведения по право. Много печеливши.

— Да сте попадали на закон, който забранява притежанието на юридическо учебно заведение, което носи печалба?

— Не твърдя, че е незаконно, нали? — Марк погледна надясно към Тод и попита: — Казал ли съм такова нещо?

— Не съм чул — отговори Тод.

— Не е незаконно и ние не ви обвиняваме в престъпление. Просто тези учебни заведения са чисто и просто печатници за дипломи, които подмамват много студенти да се записват в тях, независимо от резултатите си от приемните тестове и после да теглят огромни заеми, за да покрият високите такси за обучение във вашите училища. Разбира се, таксите отиват при вас, а след дипломирането си студентите са затънали до гуша в дългове. Около половината от тях успяват да издържат адвокатския изпит. Повечето не могат да си намерят работа.

— Това е техен проблем — отговори Ракли.

— Разбира се. И никой не ги принуждава да теглят заемите.

— Признавате ли, че сте собственик или контролирате осем юридически учебни заведения? — попита Тод.

— Нищо не признавам и не отричам, особено пред вас — рязко отговори Ракли. — За какви се мислите, по дяволите?

Добър въпрос, помисли си Тод. Многото му самоличности определено се сливаха и нерядко му се налагаше да се замисли как точно се казва в момента.

Стрейхан се засмя саркастично и попита:

— Случайно да разполагате с доказателства?

Марк бръкна в евтината си чанта и извади лист плътна хартия около осемдесет квадратни сантиметра. Разгърна го веднъж, после още веднъж и го плъзна по масата.

Беше сбит вариант на стената на Горди — гигантският заговор с името на Ракли в кутийка най-отгоре и с лабиринта на империята му отдолу.

Ракли погледна за секунда-две към листа с известно любопитство, после го взе и се зае небрежно да го разглежда. Стрейхан се наведе да погледне отблизо. Първоначалната им реакция щеше да е показателна. Ако Горди беше прав, а Марк и Тод бяха убедени, че е, Ракли щеше да схване, че са го погнали и разполагат с доказателства. Можеше да опровергае някоя дреболия или да признае истината, че притежава или контролира огромен брой фирми. Можеше също да отрече всичко и да заплаши да ги съди.

Ракли бавно сложи листа на масата.

— Интересно, но неточно.

— Добре. Искате ли да обсъдим неточностите? — попита Марк.

— Не се налага. Ако публикувате статия въз основа на тази диаграма, здравата ще загазите.

— Ще ви съдим за клевета и няма да ви оставим на мира поне десет години — добави Стрейхан.

— Вече опитахте тактиката да ни сплашите със съд — изстреля в отговор Марк — и явно не се получава. Не ни е страх от големите ви приказки. Не притежаваме нищо. Давайте, съдете ни.

— Така е — потвърди Тод, — но със сигурност бихме искали да избегнем съда. Какво в проучването ни не е вярно?

— Няма да отговарям на въпросите ви — каза Ракли. — Всеки новак репортер знае, че е незаконно аз или някой друг да притежава адвокатска фирма, на която не е член. Един адвокат не може да бъде партньор в повече от една правна фирма.

— Не твърдим, че сте собственик на четирите юридически фирми, а само че ги контролирате. Ето тази например, „Ратлиф и Косгроув“, се управлява от приятеля ви Марвин Джокъти, който се оказва и ограничено отговорен съдружник във „Варанда Капитал“. Същите връзки се забелязват и в другите три кантори. Ето това е връзката — контролът. Освен това вие използвате четирите фирми да наемат на съблазнителна заплата хора, завършили собствените ви училища по право. Впоследствие собствените ви висши учебни заведения рекламират тези прекрасни постове, за да привличат още нищо неподозиращи хлапета, които да се записват и да плашат

завишените ви такси. Ето в това се изразява измамата, господин Ракли, и тя е блестяща. Не е незаконна, просто е неморална.

— В огромна грешка сте — засмя се отново Стрейхан, но този път леко напрегнато.

Мобилният на Ракли дрънна и той го извади от джоба си. Изслуша нещо и каза:

— Добре, заповядай.

Вратата се отвори и влезе някакъв мъж. Затвори и застана в края на масата с някакви документи в ръце.

— Това е Дъг Брум, началникът на охраната ми — представи го Ракли.

Марк и Тод погледнаха към Брум, който не ги удостои с вниманието си. Намести очилата си и каза:

— Не намирам нищо за Марк Финли и Тод Маккейн. Търсихме цяла нощ и цяла сутрин, но нищо. Нито една статия, блог, книга или някакъв материал онлайн. Има един Марк Финли, който пише за градинарство за хюстънски вестник, но той е петдесетгодишен. Има и още един, който списва блог за Гражданската война, но той пък е на шейсет. И трети, който навремето е публикувал в студентски вестник в Калифорния, но е завършил и е станал зъболекар. Нищо друго, освен това. Срещу името Тод Маккейн намерихме само някакъв тип във Флорида, който пише за местно списание. Така че, ако тези двамата се представят за журналисти, явно кариерата им сериозно буксува. Що се отнася до имената, има четиристотин трийсет и един човека с името Марк Финли и сто четирийсет и двама — с Тод Маккейн. Проверихме всеки един, няма съответствия. Най-интересното е, че двете шофьорски книжки, представени на охраната долу, са от Вашингтон. И каква изненада — и двете са фалшиви.

— Благодаря, Дъг. Това е — каза Ракли.

Дъг излезе и затвори вратата.

Ракли и Стрейхан се ухилиха до ушите. Марк и Тод запазиха самообладание. Вече нямаше връщане назад. Марк съумя да овладее напрежението, като контраатакува:

— Много впечатляващо! Превъзходна работа.

— Наистина впечатляващо — запригласа и Тод, но и на двамата им се искаше да хукнат към вратата.

— Добре, момчета, след като разбихме на пух и прах прикритието ви, защо просто не ни кажете кои сте и каква игра играете?

— Ако няма да отговорите на въпросите ни, и ние няма да отговорим на вашите — заяви Марк. — Няма никакво значение кои сме. Важното е, че проучванията ни са много близо до истината и могат да разобличат измамата ви и страхотно да ви злепоставят.

— Пари ли искате? — попита Стрейхан. — Изнудвате ли ни?

— Ни най-малко. Намеренията ни си остават същите. Ще се срещнем с подходящ репортер и ще му предадем всичко. Във файла има още много. Имаме например показанията на бивши служители във вашите адвокатски кантори, които имат усещането, че са били използвани с рекламни цели. Разполагаме с твърденията на бивши преподаватели по право. Имаме данни, които ясно сочат плачевните резултати от изпита за правоспособност на вашите възпитаници. Разполагаме със сведения, които недвусмислено показват, че съществено сте увеличили приема на студенти едновременно с решението на правителството да си развърже кесията за хиляди нови студенти. Разполагаме с десетки свидетелства от такива студенти, които са завършили с огромни дългове, но не могат да си намерят работа. Файлът е доста дълъг и ще предизвика сензация на първа страница.

— И къде е този файл? — попита Стрейхан.

Тод бръкна в джоба на ризата си, извади флашка и небрежно я подхвърли на масата.

— Ето го. Четете и ронете сълзи.

Ракли не обърна внимание на флашката и заяви:

— Имам свои хора в „Таймс“ и в „Джърнъл“. Увериха ме, че не са чували нищо за тази история.

Марк се ухили на Ракли с огромно удоволствие и го сряза:

— Глупости. Арогантни и нелепи щуротии. Очаквате да повярваме, че познавате всички в тези вестници, и то не само ги познавате, ами те ви имат такова доверие, че ви издават вътрешна информация? Стига, господин Ракли.

— Е, със сигурност познавам адвокатите на „Таймс“ и на „Джърнъл“ и бъдете сигурни, че никак не им се иска да участват в дело за клевета.

— Сигурно се шегувате — засмя се Тод. — Страшно даже им се иска, защото фирмата им ще заработи срещу хиляда долара на час. Искат клиентите им да бъдат съдени ежедневно.

— Нищо не разбираш, синко — заяви Стрейхан, но думите му бяха лишени от убедителност.

Беше очевидно, че диаграмата, както и фактът, че Марк и Тод не са онези, за които се представят, сериозно ги притесняват. Ракли бутна стола си назад, изправи се и отнесе чашата си до каната с кафе. Никой не предложи да почерпи натрапниците. Ракли бавно си наля от сребърната кана, добави две бучки захар, разбърка бавно, вглъбен в мислите си, и се върна на масата. Седна, отпи и спокойно заговори:

— Имате право. Ще бъде страхотна сензация за първа страница, но ще отшуми за едно денонощие, защото всичко е наред, всичко е законно. Не съм прекрачил границата и в момента не съм съвсем сигурен защо си губя времето да ви го обяснявам.

— О, със сигурност няма да отшуми за нула време — възрази Марк. — Докато проверят цифрите за вашите училища и отпечатат данните, които показват, че прибирате чисто към двайсет милиона годишно от всяко от осемте, статията ще е станала доста солидна. Като се свържат парите с федералната хазна, ще бъдете изправени пред истински публичен кошмар, на който краят не се вижда.

— Може би, а може би не — сви рамене Ракли.

— Да поговорим за банка „Суифт“ — подметна Тод.

— Не, стига толкова приказки — отсече Ракли, — особено с типове с фалшиви документи и имена.

Тод не му обърна внимание и продължи:

— Според данните на Комисията за ценни книжа и фондови борси „Шайло Скуеър Файненшъл“ притежава четири процента от „Суифт“, което прави фирмата втория най-голям акционер. Според нас вие притежавате много повече.

Ракли примигна и леко се сепна. Стрейхан се намръщи и определено се обърка. Марк бръкна в чантата си и извади друг лист. Разгърна го внимателно, но не го побутна към тях.

От отвъдното Горди нанесе последния удар.

— Разполагаме със списък на най-големите акционери на банка „Суифт“, общо четирийсет. Повечето са инвестиционни фондове, които притежават един-два процента от компанията. Някои от тези

фондове са чуждестранни и, изглежда, са напълно законни инвестиции. Други обаче са офшорки, прикрития за други кухи фирми, които притежават части от „Суифт“. Съмнителни имена със седалища в Панама, Големия Кайман и Бахамите. Почти невъзможно е да се проникне в тях, особено за хора като нас, които не са истински журналисти. Не можем да издаваме призовки и съдебни заповеди, не можем да подслушваме и да правим арести. Но ФБР определено може.

Марк плъзна втория лист към отсрещната страна на масата. Ракли спокойно го взе и разгледа диаграмата. Беше продължение на първата, а цялата дейност се оглавяваше от банка „Суифт“. След секунди Ракли отново сви рамене и дори се усмихна.

— Нито една от тези фирми не ми е позната.

— Пълни щуротии — успя да промърмори Стрейхан.

— Ние не ви обвиняваме, че сте свързан с тях, нали разбирате? — попита Марк. — Не ни е възможно да проучим тези офшорни фирми.

— Разбрах ви още първия път — увери го Ракли. — Какво искате?

— Пари ли? — попита Стрейхан.

— Не, но вече ни питахте отговори Тод. — Искаме истината. Искаме вие и огромната ви схема, свързана с висшите училища, да бъдат разобличени на първа страница. Ние сме нейни жертви. Записахме се в една от вашите печатници за дипломи, натрупахме огромни дългове, които не можем да изплатим, защото не можем да си намерим работа, а сега сме прекъснали образованието си и сме изправени пред доста мрачно бъдеще. И не сме само ние. Има хиляди като нас, господин Ракли, все ваши жертви.

— Човекът, който направи тези проучвания, беше най-добрият ни приятел — продължи Марк. — Той се побърка и се самоуби през януари. Причините бяха няколко, а виновниците — много. Част от вината е ваша. Нашият приятел дължеше четвърт милион долара в студентски заеми, а парите всъщност са стигнали до вас. Всички попаднахме в капана на измамата ви. Явно той беше малко по-нестабилен, отколкото си мислехме.

По лицата на Ракли и Стрейхан не се изписа дори подобие на угризение.

— Отново ще ви попитам — спокойно каза Ракли. — Какво искате?

— Бързо споразумение по шестте колективни иска към банка „Суифт“, като се започне със заведения от „Коен-Кътлър“ в Маями.

Ракли вдигна ръце, все едно беше изумен, и се обърна към Стрейхан.

— Мислех, че договаряме споразумения по тези искове.

— Така е — смръщи се Стрейхан.

— Е, според сведенията, които банката продължава да пробутва на пресата, тя се намира в процес на договаряне на споразуменията, но това продължава вече деветдесет дни. Цели три месеца. Истината е, че вашите адвокати протакат. Има един милион клиенти, измамени от банка „Суифт“, които заслужават да получат компенсация.

— Знаем го — озъби се Ракли и най-сетне изгуби самообладание. — Повярвайте ми, знаем това и се опитваме да се споразумеем, или поне аз така мислех. — Извърна се и втренчи гневен поглед в Стрейхан. — Разбери какво става. — После попита Марк: — Защо проявявате интерес към исковете?

— Поверително е — самодоволно отговори Марк.

— Наистина не можем да го обсъждаме — додаде Тод. — Сега е почти десет и половина във вторник. Колко време е нужно на банката да съобщи за споразумението по колективните искове?

— Не бързайте толкова — каза Ракли. — А какво ще стане с вашата статия за измамата, свързана с училищата по право? Със сензацията от първа страница?

— Ето какво — каза Тод, — утре в четири следобед ще се срещнем с репортер от „Таймс“.

— Истински репортер ли? — попита Ракли.

— И още как. Такъв, дето реже до кокал. И ще му разкажем историята. Ако я публикува, а нямаме причини да се съмняваме в това, вие ставате негодник на месеца. Още по-лошо, статията може да привлече вниманието на ФБР, а Бюрото, както не се съмнявам, че ви е известно, вече души по следите на „Суифт“. Това с офшорките само ще налее масло в огъня.

— Наясно съм — увери го Ракли. — Дайте по същество.

— Ако „Суифт“ оповести сключването на споразумение по всички искове в рамките на двайсет и четири часа, няма да се срещнем

с репортера.

— И ще се оттеглите?

— И ще се оттеглим. Ускорете процедурите по сключване на споразумението. Уверете се, че колективният иск от Маями пръв ще получи парите, и когато сумата пристигне, ние изчезваме. Няма да обелим нито дума. Ще оставим друг да разобличи измамата с училищата по право.

Ракли дълго се взира в тях. Стрейхан съзнаваше, че е по-добре да не се обажда. Мина минута, която на Марк и Тод се стори като половин час. Накрая Ракли се изправи рязко и заяви:

— Банката и бездруго няма друг избор, освен да се споразумее. Днес следобед ще направим публично изявление. А за останалото явно трябва да се доверя на думата ви.

Марк и Тод се изправиха, абсолютно готови да си тръгнат.

— Имате думата ни, колкото и да струва — увери го Марк.

— Хайде, вървете си — каза Ракли.

37

Идина Санга не постигна напредък през почивните дни. Полицията й отказваше достъп до Абду, макар да твърдяха, че той е жив и здрав и с него се отнасят добре. Адвокатката се обади на Зола в понеделник към обед, за да я осведоми, че няма почти никаква промяна. Идина разчиташе на познанствата си на различни нива в държавната администрация и повтори многократно, че тези неща отнемат време.

След четиридневно чакане в хотела Зола направо откачаше. Двете с Фанта седяха в стаята и разговаряха с часове — нещо, което не бяха правили от години. Зола и Бо се разполагаха в хотелското кафене и по няколко пъти на ден се наливаха с чай. Тя се обаждаше и на партньорите си, за да научи последните новини около техните премеждия.

Двете стаи й струваха около сто долара дневно. Като се добави храната от кафенето, Зола започваше да се тревожи за финансите си. Беше пристигнала с около десет хиляди долара и беше платила три хиляди, за да наеме фирмата на госпожа Санга да ги представлява в съда. Ако Абду излезеше скоро от затвора, семейството щеше да се нуждае от квартира, облекло, храна и така нататък и парите й скоро щяха да се стопят. Зола имаше шест хиляди в сметката си във Вашингтон и знаеше, че нейните партньори ще й помогнат, ако изпадне в затруднение, но започваше да се тревожи. Когато семейството му беше арестувано от ИМН, Абду имаше осемстотин долара в брой. Спестяванията им се стопиха, когато наеха адвокат, специалист по имиграционните въпроси, който не свърши нищо. Каквото и бъдеще да ги очакваше в Сенегал, то зависеше от нищожните средства на Зола. А трябваше да се предвиди и евентуалната нужда от подкупи.

Късно в понеделник следобед финансовото им положение се влоши още повече. Две полицейски коли паркираха до тротоара пред хотела и от тях изскочиха четирима униформени полицаи. Зола и Бо

пиеха чай във фоайето. Полицаите им наредиха да не мърдат от местата си, а служителят на рецепцията даде ключовете от стаите им на четвъртия етаж. С тях остана един униформен, а останалите трима се качиха в асансьора. Броени минути по-късно изведоха и Фанта от асансьора и я настаниха във фоайето до Зола и Бо.

— Претърсват стаите — прошепна Фанта на Зола.

Колкото и плашещо да беше това, Зола с облекчение си спомни, че ценностите им и парите й са в сейфа на рецепцията.

Чакаха цял час, знаейки, че обръщат стаите им наопаки. Когато тримата полицаи се върнаха във фоайето, началникът им, някакъв сержант, подаде на служителя на рецепцията някакъв лист и той бързо се подчини.

— Имаме заповед за обиск на хотелския сейф — каза на английски сержантът.

— Чакайте малко — обади се Зола и пристъпи към рецепцията. — Не може да претърсвате вещите ми.

Един от полицаите я спря.

Фанта заговори бързо на френски, а Бо се опита да й помогне, но го избутаха настрани. Служителят на рецепцията се скри и се върна с малка метална кутия точно като онази, която Зола беше наела. Беше наблюдавала как служителят я прибира в големия сейф при десетки други. Кутията нямаше заключалка.

Сержантът погледна към Зола и нареди:

— Елате тук.

Тя пристъпи към плота, за да го наблюдава как отваря кутията. Той извади плик с американски долари. Бавно преброи двайсет стодоларови банкноти. Извади дебела пачка западноафрикански франкове. При обменен курс от шестстотин франка към долар броенето му отне известно време. Зола бдително го следеше и кипеше от гняв заради това посегателство, но беше напълно безпомощна. Парите възлизаха общо на шест хиляди американски долара. Доволен от плячката, сержантът изпразни металната кутия. С ластиче бяха прихванати три карти: фалшивата й шофьорска книжка от Вашингтон, студентската й карта от „Фоги Ботъм“ и изтекла кредитна карта. Мобилните й телефони бяха скрити в чанта, навряна под матрака й.

В чантата, която Зола притискаше до тялото си, беше паспортът й, шофьорската й книжка от Ню Джърси, около петстотин долара в

брой и две кредитни карти. Ако посегнеха към чантата, нямаше да им я даде без съпротива. Коленете й омекнаха, когато сержантът попита:

— Паспорт?

Зола дръпна ципа на чантата си, порови вътре и извади паспорта си. Той внимателно го разгледа, продължително и настойчиво се взира в чантата й, после й го върна. Докато се разиграваше тази сцена, друг полицай описваше съдържанието на металната кутия. Явно смятаха да го конфискуват.

След като затвори чантата си, Зола попита:

— Ще конфискувате вещите ми ли?

— Имаме заповед — отговори сержантът.

— Защо? Не съм извършила престъпление.

— Имаме заповед — повтори той. — Подпишете тук.

И посочи към нескопосано изготвения опис.

— Нищо няма да подпиша — заяви тя.

Знаеше, че няма избор. В този момент обаче осъзна и действителността. Пое дълбоко въздух — съпротивата беше безсмислена.

Сержантът прибра парите и картите й в голям плик с логото на хотела и го предаде на друг униформен. После погледна към Бо и каза на френски:

— Ти идваш с нас.

Бо не разбра, докато най-близкото ченге не извади белезници и не стисна китката му. Бо инстинктивно се дръпна, което накара друг полицай да го сграбчи за ръката.

— Какво правите? — попита Зола на английски, докато Фанта протестираше на френски.

Бо пое дълбоко дъх и престана да се съпротивлява, докато извиваха ръцете му зад гърба и му слагаха белезниците.

— Всичко е наред — увери той Фанта.

— Какво правите? — отново попита Зола.

Сержантът откопча своите белезници и ги размаха пред лицето й.

— Млъквай! Искаш ли да ти ги сложа?

— Не може да го арестувате — заяви тя.

— Млък! — изръмжа сержантът. — Или ще отведем и майка ви.

— Всичко е наред, Зола — каза Бо. — Наистина. Поне ще видя как е татко.

Двама полицаи побутнаха Бо към изхода и всички си тръгнаха. Пликът беше в ръцете на сержанта. Зола и Фанта гледаха невярващо как водят Бо към колата и го пъхат на задната седалка.

Докато потегляха, Зола се обади на Идина Санга.

В четири часа следобед във вторник, 13 май, адвокатите на банка „Суифт“ оповестиха предложеното споразумение по шестте колективни иска в цялата страна. На фона на слуховете и предположенията през последните три месеца новината беше почти разочароваща. Предсказанията за огромни компенсации, които „Суифт“ трябваше да плати, се провалиха.

Според оповестените условия „Суифт“ щеше да вложи във фонд по споразумението първоначална сума от 4,2 милиарда долара, за да покрие очакваните искове на около 1,1 милиона евентуални клиенти. Шестте колективни иска обхващаха 800000 човека, следователно други 300000 оставаха основателно като евентуални мишени на адвокатите по колективни искове. Със своите 220000 ищци колективният иск на „Коен-Кътлър“ беше най-голям, първият, който щеше да се гледа, и най-добре организираният и щеше първи да си получи парите.

Споразумението обхващаше три нива на ищци. Първите бяха най-пострадалите, чиито ипотеки бяха обявени за просрочени заради некоректното поведение на „Суифт“. Това беше най-малобройната група — очакваше се броят на хората в нея да достигне 5000. Второ ниво обхващаше около 80000 клиенти на „Суифт“, чиято кредитна благонадеждност беше пострадала заради действията на банката. На трето ниво бяха останалите — клиентите на „Суифт“, измамени от скрити такси и намалени лихвени проценти. Всеки щеше да получи по 3800 долара за преживените неприятности.

Хонорарите на адвокатите се договаряха отделно и щяха да се платят от друг фонд. За всеки отделен случай хонорарът беше 800 долара без значение от действително претърпените щети. „Коен-Кътлър“, както и другата водеща фирма в колективните искове щяха да получат допълнителни осем процента от общата сума.

Бизнес коментаторите тутакси разпространиха новината и по общо убеждение банка „Суифт“ постъпваше точно според очакванията. Хвърляше маса пари, за да се справи с проблема, той да

изчезне и банката да продължи напред. Тъй като всички бяха доволни, се очакваше споразумението да бъде одобрено от съда до броени дни.

В пет следобед нямаше данни нито един адвокат да е възразил срещу споразумението. Бяха твърде заети да привличат към исковете все още и още ищци.

Хадли се обади на Тод късно във вторник следобед с ужасни новини. Не беше успяла да направи чудо и да избута делото им две седмици по-назад. Тъкмо обратното, прокурорът, който се занимаваше с обвиненията срещу тях, много държеше те да се явят в съда в петък за първото изслушване. Хадли обясни на Тод, че случаят привлича известно внимание. Всички бяха толкова отегчени от случаите на шофиране в нетрезво състояние, че появата на такова необичайно дело беше глътка чист въздух. Съжалявам, момчета.

— Трябва да си наемем адвокат — каза Тод.

Двамата седяха на пейка в парка на Кони Айланд, пушеха дълги черни пури и пиеха вода от бутилки.

— Хайде да поспорим — каза Марк. — Предлагам да не си наемаме адвокат.

— Добре. Няма да се явяваме в съда в петък. Ами после? Съдията сигурно ще издаде писмена заповед за ареста ни при следващо провинение и влизаме в системата.

— И какво толкова? Голяма работа. Не сме наркотрафиканти или членове на „Ал Кайда“. Не продаваме наркотици, не замисляме терористичен акт. Наистина ли смяташ, че някой ще направи сериозен опит да ни намери?

— Не, но ще сме в списъка на издирваните, живи или мъртви.

— И какво ще стане, ако никой не ни търси в действителност?

— Ами ако се окажем натясно и се наложи да напуснем страната? Показваме паспорта си на летището и някъде светва лампичката. Актуална заповед за задържане във Вашингтон. От граничната охрана не дават и пет пари в какво престъпление сме обвинени. Опитваме се да обясним, че сме двама смешници, които са се представяли за адвокати, но те не са впечатлени. Виждат само червената лампичка и ето че пак ни показват белезниците. Да ти кажа, не искам да виждам повече белезници.

— А с какво ще ни помогне един адвокат?

— Ще отлага, отлага, отлага. Ще ни спечели време, ще забави издаването на всякакви заповеди. Ще договори споразумение с прокурора, няма да допусне да ни арестуват.

— Няма начин да вляза в затвора, Тод. Каквото и да се случи.

— Вече сме водили този разговор. Нуждаем се от време, а един адвокат е способен да отлага с месеци.

Марк смукна от пурата си, напълни устата си с дим и издиша плътен облак.

— Някой предвид?

— Даръл Кромли.

— Ама че задник! Надявам се още да ни търси.

— Мисля си за Фил Сарано. Беше трети курс във „Фоги Ботъм“, когато ние започвахме. Свестен тип, работи в малка фирма за наказателни дела близо до Капитолия.

— Помня го. Колко ще ни струва?

— Няма откъде да знаем, преди да попитаме. От пет до десет хиляди, какво ще кажеш?

— Хайде да се пазарим, а? Бюджетът ни е ограничен все пак.

— Ще му звънна.

Фил Сарано поиска десет хиляди долара. Тод ахна, задави се, заекна, видимо изумен, и обясни, че той и другият обвиняем са просто двама студенти, прекъснали обучението си по право, които нямат работа, но пък дългът им възлиза общо на половин милион. Тод го увери, че до процес няма да се стигне и че случаят няма да му отнеме много време. Постепенно окастри сумата и накрая се споразумяха за шест хиляди долара — пари, които Тод обясни, че ще бъде принуден да заеме от баба си.

Час по-късно Сарано им звънна с лошата новина, че съдията, на когото е възложено делото, почитаемият Ейб Абът, настоява двамата обвиняеми да се явят лично в десет часа в петък. Очевидно съдия Абът е заинтригуван от случая и е решен да стигне до дъното на нещата. Поради което отказва да отложи първото явяване пред съда.

— И иска да знае къде е Зола Мал — додаде Сарано.

— Ние не отговаряме за Зола Мал — отговори Тод. — Потърси я в Африка. Семейството й току-що беше депортирано и тя сигурно е при тях.

— В Африка ли? Добре, ще предам.

Тод съобщи новината на Марк и двамата се запътиха обратно към Вашингтон много по-рано от очакваното.

38

Домът на семейство Фрейзиър беше на Йорк стрийт в Доувър, Делауер. Семейство Лусеро все още живееше на Ориндж стрийт в Южен Балтимор. Ето как се роди „Йорк и Ориндж Трейдърс“ благодарение на невероятно улеснените процедури за регистриране на фирми в родния щат на Марк. След като беше учредена и поде дейността си в Ню Йорк, „Йорк и Ориндж Трейдърс“ незабавно започна да се разширява. Насочи поглед на юг и избра Барбадос за седалище на първия си клон. Срещу шестстотин и петдесет долара фирмата се регистрира на Малките Антили.

Само че откриването на банкова сметка там нямаше да бъде толкова лесно, колкото регистрирането на фирма. След няколкоседмично проучване в интернет Марк и Тод знаеха, че не бива да си опитват късмета в швейцарски банки. Само да надушеха някакви незаконни приходи, и швейцарците отказваха сътрудничество. Като цяло банките им се отнасяха предпазливо към американските регулаторни органи и много от тях категорично отказваха да приемат нови клиенти от Щатите. На Карибите положението беше малко по-спокойно.

Новината за предложеното споразумение допадна на Уолстрийт. Банка „Суифт“ започна деня със значително покачване на акциите, което продължи със сериозна търговия през цялата сутрин. На обед в сряда цената се удвои и вървеше към двайсет и седем долара на акция.

Адвокатите на „Суифт“ се мъчеха да получат одобрение от шестимата федерални съдии, които гледаха колективните искове. Не беше учудващо, поне за Марк и Тод, които следяха развитието всяка минута благодарение на няколко съдебни мобилни приложения, че съдията от Маями първи премина финала и подписа споразумението

преди два следобед, по-малко от двайсет и четири часа след като банка „Суифт“ оповести плановете си.

Малко след това Марвин Джокъти се обади на Марк и с напрегната вежливост нареди:

— Обадете се на Бари Стрейхан, ако обичате.

— Разбира се. Ще ми дадете ли номера?

Джокъти му го продиктува и затвори. Марк незабавно се обади на Стрейхан, който каза:

— Ние изпълнихме своята част от сделката. А вие?

— Отменихме срещата с „Таймс“. Изчакваме да пристигнат парите, после изчезваме. Както обещахме.

— Какво общо имате със споразумението?

— Завършили сте Харвард, нали, господин Стрейхан. Випуск осемдесет и четвърта.

— Точно така.

— Не са ли ви учили в Харвард да не задавате въпроси, на които няма да получите отговор?

Връзката прекъсна.

В сряда сутринта Идина Санга отиде в затвора и осведоми служителите, че няма да си тръгне, докато не се срещне с клиентите си. Освен това беше готова всеки момент да набере телефона на високопоставен служител в Министерството на правосъдието. Вдига възможно най-голяма тупурдия в продължение на цял час и накрая я отведоха в крило с тесни стаи, повечето от които беше виждала и преди. Нямаше прозорци, нямаше вентилатори, въздухът не помръдваше и още един час тя чака в плътната и задушлива жега, докато доведат Бо с белезници. Лявото му око беше отекло и над него имаше малка рана. Охраната излезе, но не му свалиха белезниците.

— Добре съм — увери я Бо. — Моля ви, не го споменавайте на Зола и на майка ми.

— Какво се случи? — попита тя.

— Надзирателите се позабавляваха, нали разбирате?

— Съжалявам. Да се оплача ли?

— Не, моля ви. Така само ще влошим нещата, ако изобщо е възможно. Аз съм в килия с още петима репатрирани от Съединените

щати. Условията не са добри, но оцеляваме. Оплакванията усложняват положението.

— И няма следа от Абду?

— Не. Не съм виждал баща си и се тревожа за него.

— Разпитваха ли ви? — попита Идина.

— Да, днес сутринта, някакъв старши офицер. Бяхме само двамата, в стаята нямаше друг. Те мислят, че сестра ми е богата американска адвокатка, и искат пари, разбира се. Опитах се да им обясня, че тя е само бедна студентка по право, при това безработна, но не ми вярват. Обвиниха ме, че лъжа. Имали доказателство. Намерили пари в сейфа на Зола в хотела. Офицерът каза, че сумата е предплата и че иска още.

— Още колко?

— Десет хиляди долара за баща ми, осем хиляди долара за мама и още осем за мен.

— Това е възмутително — вбеси се Идина. — Подкупите не са рядкост, но не в такъв размер.

— Пак ви казвам, той смята, че Зола е богата. След като пристига тук с много пари, значи има още в Щатите.

— А шестте хиляди, които вече са взели?

— Каза, че това е цената за Зола. Аз възразих, че тя е американска гражданка, която вече се е регистрирала в американското посолство тук. Той не се впечатли. Осведоми ме, че смятали да арестуват нея и майка ми, ако не платим парите.

— Безобразие! Имам важни приятели в правителството и смятам веднага да им се обадя.

Бо поклати глава и се смръщи.

— Не го правете, моля ви. Научих, че двама мъже са умрели предишната седмица. Положението може още да се влоши. От време на време чуваме писъци. Кой знае какво ще стане, ако се оплачем? — Бо несръчно изтри уста с опакото на дланта си заради вързаните китки. — Имам приятели в Щатите, но те са работещи хора като нас, нямат много пари. Брат ми Сори в момента живее в Калифорния, но никога не пести и винаги е разорен. Не се сещам на кого да се обадя. Шефът ми — бившият ми шеф — е свестен човек, но няма да се намеси. Никой не иска да се забърква с незаконни имигранти, арестувани и репатрирани в родината си. Месеци прекарахме в центъра за

задържане и изгубихме връзка почти с всички отвън. След като приятелите ти разберат, че ще бъдеш изгонен, вече не са ти приятели. Всеки сам се спасява. — Бо затвори очи и се смръщи като от болка. — Не знам на кого да се обадя. Ще трябва да попитате Зола.

„Метс“ спечелиха първите два мача на Янки Стейдиъм. Следващите два щяха да се играят на „Сити Фийлд“. Марк и Тод отново си купиха най-евтините билети и се оказаха високо вляво, далече от сблъсъците на игрището. Въпреки усилената реклама и третият мач нямаше много публика.

Приятелите пиеха бира, гледаха мача и не викаха за нито един от двата отбора, защото Тод беше фен на „Ориолс“, а Марк подкрепяше „Филис“. На приглушен глас планираха следващите няколко дни. Сутринта щяха да се качат на влака за Вашингтон и да се срещнат с Фил Сарано, който щеше да говори е прокурора, за да провери в какво настроение ще е.

Тод купуваше пликче фъстъци, когато телефонът на Марк избръмча. Беше Зола, която още беше затворничка в противен хотел, където нищо не беше сигурно. Или Марк, или Тод говореха с нея всеки ден, макар и съвсем кратко. Осведомяваха се за новините по имейл, но внимаваха да не разкриват всичко писмено. По темата за подкупите най-добре беше да общуват по телефона.

— Сериозни проблеми — каза Марк, докато прибираше телефона. Обобщи казаното от Зола и завърши с: — Трябват й двайсет и шест хиляди долара. Има шест в банката си във Вашингтон. Значи двайсет от фирмената сметка.

Тод се замисли за секунда и каза:

— Старата ни фирмена сметка е доста изтъняла напоследък. Много излиза от нея и нищо не влиза.

— Имаме трийсет и една хиляди, нали?

— Малко повече. Как ти се струва да изпратим двайсет хиляди на когото и да било в Сенегал?

— Тя иска да ги преведем във фирмената сметка на адвокатката й. Оттам нататък не знам, но съм сигурен, че Зола ще се оправи.

— Ами ако я арестуват за подкуп?

— Не съм сигурен, че там изобщо арестуват някого за подкуп. Налага се да рискуваме.

— Е, правим ли го? Просто така? Сбогуваме се с двайсет хиляди, спечелени с пот на чело от клиенти пияници по градските съдилища?

— Е, по-голяма част от парите са от данъкоплатците, ако помниш. Събрахме заемите си, за да живеем от тях. Заедно сме в тази история, Тод, нищо не се е променило. Зола има нужда от парите. Имаме ги. Точка по въпроса.

Тод счупи една черупка и метна няколко фъстъка в устата си.

— Добре. Но нали не могат да я арестуват? Регистрирала се е в нашето посолство.

— Питаш ме дали полицията може или не може да направи такова нещо в Дакар, Сенегал?

— Не, всъщност не те питам.

— Хубаво. Тя е американка, Тод, точно като нас и докато ние тук гледаме мач, Зола се пече на огън в Африка, където стъпва за пръв път. Ние се тревожим как ще застанем пред строг съдия в петък, а тя се притеснява да не влезе в затвора, където може да се случи какво ли не. Представяш ли си надзирателите, като я видят?

— Пак ли ми четеш конско?

— Всъщност не съм сигурен какво правя, освен че пия бира. Длъжници сме й, Тод. Преди пет месеца животът й си беше наред. С Горди си прекарваха чудесно. Предстоеше й да завърши право и да прави каквото си поиска. А после се появихме ние. И сега Зола е в Сенегал, уплашена, разорена, безработна, обвиняема, която скоро ще бъде осъдена, и така нататък. Горкото момиче. Сигурно проклина деня, в който ни е срещнала.

— Не е така, тя ни обича.

— Ще ни обича много повече, ако й изпратим двайсетте хиляди.

— Сигурно е по-крехка, отколкото си даваме сметка.

— Мисля, че си прав. Добре че двамата с теб не сме. Може и да сме луди, но не сме крехки.

— Съгласен съм. Две откачалки.

— Питаш ли се някога защо го направихме?

— Твърде много гледаш назад, Марк, а аз може би недостатъчно. Но станалото — станало. Не можем да се върнем назад и да променим каквото и да било, затова престани да си блъскаш главата и да се

опитваш да го проумееш. Случи се. Направихме го. Не можем да го променим. По дяволите, имаме си предостатъчно тревоги днес.

— Не съжаляваш ли?

— Аз никога за нищо не съжалявам, знаеш го.

— Иска ми се и аз да можех да изключвам така. — Марк отпи от бирата си и загледа мача. След малко каза: — Съжалявам за деня, в който стъпих в университета. Съжалявам, че взех тези заеми. Съжалявам за случилото се с Горди. И наистина ще съжалявам, ако ни тикнат в затвора за шест месеца и ни дамгосат като осъдени престъпници.

— Страхотно. Значи съжаляваш за разни неща. И каква е ползата да хленчиш?

— Не хленча.

— На мен така ми звучи.

— Добре де, хленча. Ако влезеш в затвора, пак ли няма да съжаляваш за нищо?

— Марк, двамата с теб прекрасно знаем, че няма да влезем в затвора. Точка. Може някой ден някой съдия да ни осъди, но ние няма да бъдем в съда, когато това се случи. Няма да бъдем в града, а сигурно и в държавата. Нали така?

— Да.

39

В девет часа в четвъртък сутринта Марк и Тод влязоха в новата си банка на Фултън стрийт. Имаха среща е акаунт мениджърката си и веднага й поднесоха заплетена измислица за причините, поради които трябва да преведат сумата от 20000 долара на правна фирма в Сенегал. Зола им беше изпратила точните данни по имейл. Служителката още не беше изпълнявала подобна задача по време на кратката си кариера. Проведе няколко телефонни разговора и научи едновременно с Марк и Тод, че обменният курс между американския долар и западноафриканския франк има значение. Доларите първо бяха обърнати във франкове, после преводът беше разрешен от господин Лусеро, старши партньор. Преводът беше направен и сумата щеше да пристигне в Сенегал след около двайсет и четири часа, ако всичко минеше добре. Трансакцията отне един час — предостатъчно време Марк и Тод да впечатлят служителката с остроумните си забележки и очарователните си персони.

След като изпратиха парите, Марк и Тод се качиха на влак за Манхатън и накрая пристигнаха на Пен Стейшън. Убиха малко време и тъй като изобщо не бързаха да се върнат във Вашингтон, се качиха на влак по обед и проспаха обратния път до дома.

До дома ли? Бяха отсъствал и само пет дни, но Вашингтон им се струваше като друг свят. Години наред беше за тях избраното място, където щяха да започнат да градят кариерата си сред безброй възможности, град, пълен с адвокати и млади професионалисти, които бързо се катереха по стълбицата. А сега бе станал мястото, където двамата печално се бяха провалили. Броячът на щетите не спираше. Скоро щяха да напуснат Вашингтон посрамени, с преследвачи по петите, затова им беше трудно да гледат града от задната седалка на таксито и да изпитват носталгия.

Кантората на Фил Сарано се намираше на Масачузетс авеню, близо до Скот Съркъл. Сарано беше един от четиримата съдружници във фирма с десет юристи, която специализираше в защита при

наказателни дела за престъпления по служба — работа, която обикновено се свързваше със солидни хонорари от заможни политици, лобисти или правителствени доставчици. Кой знае как, фирмата беше намерила време за двама прекъснали студенти по право, които бяха нахълтали безочливо в гордите среди на юристите и нямаха достатъчно средства да си намерят по-опитен адвокат.

Фил беше една година по-голям от Тод и Марк. Беше завършил право във „Фоги Ботъм“ през 2011 г., когато те бяха постъпили. На стената му обаче не висеше документ от печатницата за дипломи. На стената на гордостта зад бюрото му се мъдреше поставено в рамка удостоверение от Мичиганския университет за степен по хуманитаристика, но нищо от „Фоги Ботъм“. Беше хубав кабинет в хубава малка фирма, която създаваше впечатление, че е приятна и успешна. Фил със сигурност харесваше работата си.

Къде бяха сбъркали двамата? Защо тяхната кариера се беше провалила?

— Кой е прокурорът? — попита Тод.

— Милс Рийди. Познавате ли я?

— Не. Не съм спал с нея. Ами ти? — попита той Марк.

— С тази не съм.

— Моля? — попита Фил.

— Извинявай, креватен хумор.

— По-добре се въздържайте.

— Строга ли е? — попита Марк.

— Да, направо мелачка — увери ги Фил и се пресегна към една папка. — Изпрати ми това и аз го прегледах. Имат копия от всичките ви явявалия пред съда, под друго име, разбира се, затова трябва да задам въпрос, който обикновено не задавам: можете ли някак да се защитите от тези обвинения, момчета?

— Никак — отговори Марк.

— Не. Виновни сме и още как — отговори Тод.

— Защо го направихте? — попита Фил.

— И това ли е въпрос, който не би трябвало да задаваш на клиент? — попита Тод.

— Допускам. Просто съм любопитен.

— Ще поговорим за това по-късно, може би на питие. Въпросът ми е свързан с обвинението. Наистина ли гледат сериозно на тази

глупост? Това е толкова незначително. Всъщност в половината щати нелицензираното практикуване на право дори не е престъпление, а дребна простъпка.

— Тук не са половината щати, а Вашингтон — напомни му Фил. — Както вероятно щяхте да знаете, ако бяхте пълноправни адвокати, колегията гледа много сериозно на такива неща. И се справя добре. Проведох един разговор с госпожа Рийди и тя беше много делова. Напомни ми, че максималната присъда е две години затвор и глоба от хиляда долара.

— Това е нелепо — каза Тод.

— Няма да ходим в затвора — отсече Марк. — И дадохме на теб последните си шест хиляди, така че сме съвсем разорени.

— Наложи се да ги взема назаем от баба си — каза Тод.

— Искаш ли да ти ги върна? — настръхна Фил.

— Не, не, задръж ги — каза Марк. — Само искаме да ти кажем, че нямаме никакви пари и за нищо на света няма да влезем в затвора, така че си го запиши.

— И гаранция не можем да платим — каза Тод.

Фил клатеше глава.

— Едва ли ще се стигне до гаранция. И така, ако нямате защита и няма да приемете наказанието, какво точно искате да направя?

— Протакай — отговори Марк.

— Отлагай — каза Тод. — Разтакавай, докато скандалът отшуми. Ако поискаш да се насрочи дата за дело, кога ще бъде?

— Най-малко след шест месеца, може би година.

— Прекрасно — каза Марк. — Кажи на госпожа Рийди, че отиваме на съд, и ще разполагаме с предостатъчно време да измислим нещо.

— Говорите като истински адвокати, момчета — призна Фил.

— Учихме във „Фоги Ботъм“ — напомни му Тод.

По тъмно двамата се промъкнаха тайно в апартамента над бар „Петлите“, за да огледат нещата и може би дори да пренощуват.

Беше по-потискащо, отколкото го помнеха, затова час по-късно си повикаха такси и се преместиха в евтин мотел. Всеки имаше по 5000 долара в джоба си, което означаваше, че в текущата сметка на

„Лусеро и Фрейзиър“ останаха само 989,31 долара. Намериха скъп ресторант и се почерпиха с филета и две бутилки хубаво калифорнийско каберне.

След като раздигнаха масата им и виното беше на привършване, Тод попита:

— Помниш ли филма „Жарки тела“ с Уилям Хърт и Катлийн Търнър?

— Разбира се, страхотен филм за един некомпетентен адвокат.

— И за други неща. Мики Рурк играе онзи тип в затвора и има прочута реплика, нещо от сорта на: „Когато извършиш убийство, допускаш десет грешки. Ако се сетиш за десет от тях, значи си гений“. Помниш ли?

— Май. Да не си убил някого?

— Не, но допуснахме грешки. Всъщност сигурно сме направили толкова много, че не се сещаме дори за половината.

— Сгафихме, когато казахме на Ракли за приятеля си, който се е самоубил. Беше голяма глупост. А шефът на охраната му, как се казваше?

— Дъг Брум, мисля.

— Точно така. Брум ни изкара ангелите, когато влезе и каза, че е проверил всеки с името Марк Финли и Тод Маккейн в страната, нали?

— Да.

— Значи Ракли явно е маниак на тема сигурност и разузнаване. Няма да е много трудно да се проучат самоубийствата на студенти по право. И ще излезе името на Горди. Брум и момчетата му ще започнат да душат около „Фоги Ботъм“ и някой може да спомене имената ни, които, между другото, миналата седмица бяха в „Поуст“. И без много-много да се изпоти, Брум ще стигне до истинските ни имена, което, разбира се, ще го доведе и до новата ни фирма в Бруклин.

— Чакай, не следя мисълта ти. Дори ако знае истинските ни имена и откъде сме, как ще намери фирмата „Лусеро и Фрейзиър“ в Бруклин? Не сме регистрирани там. Няма ни в телефонния указател, нито имаме уебсайт. Не разбирам.

— Втора грешка. Преиграхме с колективния иск в Маями. Ракли и Стрейхан сигурно са се запитали на какво се дължи интересът ни към делото, заведено от „Коен-Кътлър“. Държахме на това, така че сигурно имаме някакъв интерес. Ами ако — не съм сигурен за това, но

все пак, ако Брум разбере, че фирмата „Лусеро и Фрейзиър“ е препратила хиляда и триста случая на „Коен-Кътлър“.

— Веднага те прекъсвам. Не фигурираме в списъците на адвокатската колегия, името на фирмата ни също, както и десетки други адвокати, които са препратили случаите си. „Коен-Кътлър“ разполага с информацията, но тя е поверителна. Няма начин Ракли да проникне в „Коен-Кътлър“. Освен това защо ще иска да го направи?

— Може би няма да му се наложи. Може просто да информира ФБР за евентуална измама около споразумението с банка „Суифт“.

— Но той иска споразумението да бъде сключено колкото се може по-скоро.

— Може и така да е, обаче имам предчувствие, че Ракли ще реагира зле, ако заподозре, че крадем от него.

— Едва ли ще се осмели да припари до ФБР във връзка със „Суифт“.

— Така е, но може да намери начин да разгласи нещата.

Марк завъртя виното в чашата си и му се полюбува. Отпи и премлясна. Тод беше зареял поглед в далечината.

— А ти уж не съжаляваше за нищо — отбеляза Марк.

— Това са грешки, не съжаления. Съжаленията са за нещо минало, няма смисъл да се предъвкват стари работи. Грешките обаче са свързани с лоши ходове в миналото, които е възможно да засегнат бъдещето. Ако извадим късмет, грешките могат да бъдат овладени и дори поправени.

— Явно наистина се тревожиш.

— Да, ти също. Имаме си работа с богати хора с неограничени финансови възможности и освен това непрекъснато нарушаваме някакви закони.

— Хиляда и триста пъти, ако сме точни.

— Като минимум.

Сервитьорът се отби да ги попита искат ли десерт. Вместо това те си поръчаха бренди.

— Днес четири пъти звъних на Джени Валдес в „Коен-Кътлър“, но не успях да се свържа с нея. Мога само да си представя каква бъркотия цари там, докато се мъчат да обработят двеста и двайсет хиляди иска. Утре ще продължа да опитвам. Трябва да се уверим, че

името на фирмата ни няма да се споменава и че ако някой започне да души, ще ни уведомят.

— Добре. Мислиш ли, че утре Брум може да цъфне в съда?

— Лично не, но може да изпрати някой да гледа.

— И мен ме хваща параноята покрай теб.

— Ние сме бегълци, Марк. Добре е да бъдем параноични.

40

За да избегнат съдебните зали, където се бяха появявали преди, някои рецидивисти използваха служебен асансьор до задния вход, за който малко адвокати знаеха. Фил обаче беше един от тях и поведе момчетата през лабиринт от къси коридори с кабинети на съдии, секретарки и съдебни помощници. Марк и Тод бяха със сака и вратовръзки, сигурни, че ще бъдат снимани за един-два вестника. Не разговаряха с никого и се опитваха да не поглеждат към няколкото познати лица.

В десет без десет почитаемият Ейбрахам Абът от Шесто отделение се появи от вратата зад банката си и огледа залата. Изгарящи от нетърпение да проверят кои са любопитните зрители, двамата обвиняеми бързо огледаха публиката. Имаше трийсетина човека, малко повече от обичайното за първа поява пред съда. Заеха местата си на масата на защитата с гръб към присъстващите, а адвокатът им отиде да си поговори с прокурора. Съдия Абът седеше на мястото си и се занимаваше с някакви документи. Изведнъж сладураната Хадли Кейвинес изникна и се наведе между двамата.

— Тук съм само за малко неморална подкрепа, момчета — прошепна тя.

— Благодаря — отговори Марк.

— Снощи мислехме да ти се обадим — увери я Тод.

— Заета съм — каза тя.

— Ами довечера?

— Съжалявам, но вече имам среща.

— Какво се говори за госпожа Рийди? — попита Марк и кимна към другата маса.

— Напълно некомпетентна — отговори Хадли с усмивка. — И твърде глупава, за да го съзнава. Обаче е истинска кучка.

— Има ли хора от вестниците? — попита Тод.

— „Поуст“ отляво на четвъртия ред, онзи тип с кафявото сако. За друг не знам. Трябва да тръгвам. Не ми губете телефона и ми се

обадете, като излезете.

Тя изчезна толкова светкавично, колкото се бе появила.

— Да излезем откъде? От затвора ли? — прошепна Марк.

— Обичам я тази мръсница — промърмори Тод.

Отвори се врата в далечния край и бяха въведени трима затворници с оранжеви гащеризони, оковани заедно. Трима млади чернокожи мъже, току-що прибрани от опасните улици на Вашингтон и най-вероятно запътили се към затвора за години. Ако вече не бяха членове на банди, много скоро щяха да станат, за да си осигурят закрила. През кратката си кариера като наказателни адвокати Марк и Тод се бяха наслушали на истории за ужасите по затворите.

Приставът извика имената на Фрейзиър и на Лусеро. Двамата се изправиха, приближиха се към съдийското място заедно с Фил и вдигнаха поглед към лишеното от усмивка лице на съдия Абът. Първите му думи бяха:

— Нито един от двамата не ми е познат, макар да разбрах, че и преди сте идвали.

Разбира се, че бяха, но дори не им хрумна да го кажат. Съдията продължи:

— Господин Марк Фрейзиър, обвинен сте в нарушаване на раздел Петдесет и четири Б на Наказателния кодекс на Вашингтон за практикуване на право без правоспособност. Как пледирате?

— Невинен, господин съдия.

— А вие, господин Лусеро, по същото обвинение?

— Невинен, господин съдия.

— Има и трети обвиняем, Зола Мал, известна и като Зола Паркър, което сигурно е професионалното й име. Къде е госпожа Мал?

Съдията гледаше към Марк, който сви рамене, все едно няма представа.

— Господин съдия — намеси се Сарано, — изглежда, че тя е напуснала страната. Семейството й е репатрирано в Африка. Научих, че може би е заминала там да им помогне. Не я представлявам.

— Много добре, странният случай става още по-странен — каза съдия Абът. — Ще насоча делата ви за разглеждане от голямо жури. Ако бъде предявено обвинение, ще бъдете осведомени за датата, когато трябва да се явите пред съда. Някакви въпроси, господин Сарано?

— Не, господин съдия.

Милс Рийди реши да се включи в играта.

— Господин съдия, моля да бъде определена гаранция за двамата обвиняеми.

Фил изсумтя с досада, а съдия Абът видимо се изненада и попита:

— Защо?

— Очевидно обвиняемите използват различни самоличности, а това може да означава, че има опасност да избягат. Внасянето на гаранция ще ги задължи да се явят пред съда, когато бъдат призовани.

— Господин Сарано? — попита Абът.

— Не се налага, господин съдия. Клиентите ми са били арестувани миналия петък и им с било наредено да се явят в съда днес в десет часа. Те ме наеха и пристигнахме петнайсет минути по-рано. Кажете им кога да дойдат и аз ще ги доведа.

Ще ни доведеш, ама друг път, помисли си Тод. Добре ме огледай, приятелю Ейб, защото повече няма да ме видиш.

Опасност да избягат, помисли си Марк. А защо да не изчезнат като дим от лицето на Земята? Ако си въобразяваш, че доброволно ще вляза в затвора, значи си луда.

— Третата обвиняема вече е напуснала страната, господин съдия — настоя госпожа Рийди. — Тези хора действат под чужда самоличност.

— На този етап наистина не виждам нужда от гаранция — отсече съдията. — Господин Сарано, клиентите ви съгласни ли са да останат във Вашингтон, докато случаят им бъде представен пред голямото жури?

Фил погледна към Марк, който сви рамене и каза:

— Разбира се, но трябва да посетя майка си в Доувър. Явно ще се наложи да почака.

— Баба ми в Балтимор е сериозно болна — додаде Тод, — но явно и това ще почака. Както разпореди съдът.

Лъжеха с такава лекота!

— Тези хора никъде няма да ходят, господин съдия — каза Сарано. — Плащането на гаранция е ненужен разход за тях.

Старият Ейб каза донякъде притеснено:

— Съгласен съм. Не виждам нужда от гаранция.

Госпожа Рийди продължи да го притиска:

— Господин съдия, може ли поне да поискаме да предадат паспортите си?

Марк се засмя и каза:

— Нямаме паспорти, господин съдия. Ние сме двама разорени бивши студенти по право.

Истинският му паспорт беше в джоба на джинсите му и умираше от желание да бъде използван. След час Марк щеше да си купи и фалшив за всеки случай.

Съдията вдигна ръка, за да го накара да замълчи.

— Няма да има гаранция. Ще се срещна с вас двамата отново след около месец.

— Благодаря, господин съдия — каза Сарано.

Докато се отдалечаваха от съдийското място, Даръл Кромли мина през преградата с някакви документи в ръка и оповести силно:

— Извинете, че ви прекъсвам, господин съдия, но трябва да връча призовки на тези двамата. Това е копие от делото, което съм завел от името на клиента си Рамон Тейпър.

— Какви ги вършите, по дяволите? — попита Сарано.

— Съдя клиентите ви — отговори Кромли, доволен от вниманието.

Марк и Тод взеха копия от призовките и от делото и се оттеглиха на масата на защитата. Съдия Абът явно се забавляваше. От първия ред се надигна друг мъж и се провикна:

— Господин съдия, и аз трябва да им връча призовки. Представлявам „Кърбоу Пропъртис“. Тези двамата са престанали да плащат наема си през януари. — Той размаха още документи.

Сарано отиде да ги вземе. Четири реда зад човека от „Кърбоу“ се изправи възрастен мъж и каза:

— Господин съдия, аз наех този човек, Марк Апшоу, да представлява сина ми в дело за шофиране в нетрезво състояние и му платих хиляда долара, но той изчезна. Вече има издадена заповед за ареста на сина ми и освен това си искам парите.

Марк погледна човека, който изведнъж му се стори познат. Рамон Тейпър се заклатушка по централната пътека и се провикна с пълно гърло:

— Господин съдия, тези типова поеха случая ми и го прецакаха. Според мен трябва да влязат в затвора.

Униформен пристав се приближи към преградата и препречи пътя на Рамон. Съдия Абът удари с чукчето и нареди:

— Тишина в залата!

Фил Сарано погледна клиентите си и прошепна:

— Да се махаме от тук.

Тримата заобиколиха съдийското място и излязоха през страничната врата.

Четири месеца след като си купиха фалшивите шофьорски книжки и започнаха злополучното си приключение като адвокати, Марк и Тод се върнаха в автосервиза на любимия си фалшификатор, за да си купят и фалшиви паспорти.

Поредното престъпление, няма спор, но човекът наистина рекламираше фалшивите си паспорти онлайн заедно с още десетки видове „търговия с документи“. Устно им гарантира, че паспортите му ще заблудят всеки митничар и имиграционен служител по света. Тод за малко да го попита как ще ги компенсира, ако обещанието му не се изпълни. Да не трябваше да очакват, че ще се втурне към летището да се разправя с охраната? Не. Марк и Тод знаеха, че ако ги спипат, този тип няма да си вдигне телефона.

След като позираха за снимка и се подписаха като Марк Апшоу и Тод Лейн на съответната страница, те един час го наблюдаваха как методично изрязва и сглобява страницата с данните и подписа, после ги подпечатва със смайващ набор от входни печати — недвусмислено доказателство, че са пътували много. Избра две поовехтели корици на истински паспорти и дори залепи стикери за сигурност на гърба и на двата. Платиха му хиляда долара в брой и на тръгване той им пожела:

— Безопасно пътуване, момчета.

Празненството по случай дипломирането беше импровизирано и се състоя в един бар в Джорджтаун. Уилсън Федърстоун изпрати есемес с покана до Марк и понеже двамата с Тод нямаха какво друго да правят в петък през нощта, пристигнаха в бара късно и се присъединиха към половин дузина стари състуденти за доста сериозен запой.

На следващия ден „Фоги Ботъм“ щеше да проведе истинска церемония, която щеше да е слабо посетена както обикновено. Всъщност само двама от групата смятаха да отидат и да си получат почти безполезните дипломи, и то, защото майките им настояваха.

И така, младежите пиха здравата. Всички бяха запленени от приключенията на Марк и Тод през последните четири месеца, които ги нагостиха обилно с порция лудории на „Апшоу, Паркър и Лейн“. Приятелите на масата се заливаха от смях, докато Марк и Тод се редуваха да разказват за Фреди Гарсия, Рамон Тейпър и чудното му дело, което бяха опропастили, за посещенията си в канторите на Ръсти Чевръсти, Джефри Корбет, Едуин Мосбърг и клетата Зола, която киснеше по болничните кафенета, как се криеха от разносвачите на призовки в бар „Петлите“ и как ги тормозеха консултантите им по заемите.

Вече нямаше тайни. Бяха се превърнали в легенди и фактът, че ги заплашваше затвор, а те се смееха невъзмутимо, само правеше разказите им още по-колоритни.

Когато ги попитаха какви са плановете им, Марк и Тод отговориха, че обмислят да открият клон на милата им малка фирма в Балтимор и да обикалят наказателните съдилища там. На кого му е потрябвала правоспособност за адвокатска практика? Истинският си замисъл обаче така и не разкриха. Не можеха да рискуват.

От осемте младежи край масата шестима щяха да се явят на адвокатския изпит след два месеца. Трима имаха работа, макар че за двама тя включваше и дела про боно. Един щеше да бъде нает от правна кантора, но при условие че издържи адвокатския изпит. Всеки бе натрупал огромни дългове заради мащабната измама с училищата по право на Хайндс Ракли.

Всички около масата усещаха присъствието на Горди, но никой не го спомена.

41

Хвърлиха ези-тура и Тод спечели. Взе такси до летище „Дълес“ в събота сутринта. Плати седемстотин и четирийсет долара за двупосочен билет до Барбадос с „Делта“. Фалшивият му паспорт свърши работа безпроблемно и на гишето на авиокомпанията, и при проверките. Тод летя два часа до Маями, като през повечето време похъркваше. Поразтъпка се в залата на летището по време на тричасовия престой и за малко да изпусне полета си на юг. Пристигна в столицата Бриджтаун по тъмно и взе такси до малък хотел на брега. Чу музика, събу си обувките, нави си крачолите на панталона и закрачи по топлия пясък към партито в близкия курорт. Само след един час вече флиртуваше с привлекателна жена на петдесетина години от Хюстън, чийто съпруг беше сдал багажа и дремеше в хамака наблизо. Засега Барбадос му понасяше.

Марк се качи на влака от Юниън Стейшън и завинаги напусна Вашингтон. Пристигна в Ню Йорк към пет следобед, отиде с метрото до Бруклин и завари квартирата им точно както я бяха оставили в четвъртък.

Съботният ден на Зола беше по-паметен. Късно сутринта високопоставен полицай със сако и вратовръзка пристигна в хотела, придружаван от двама униформени. Остави ги във фоайето и се качи с нея до стаята й на четвъртия етаж. С помощта на Фанта като преводач Зола му предаде дебел плик, пълен със западноафрикански франкове, равностойността на 26000 американски долара. Полицаят бавно преброи парите и остана доволен от сделката. От единия джоб на сакото си извади картите й. От другия измъкна по-тънък плик и каза:

— Ето ви парите.

— Какви пари? — попита тя, видимо изненадана.

— От хотелския сейф. Около шест хиляди долара. Хотелът има опис.

Почтени крадци, помисли си тя, но нищо не каза. Взе плика си, мъжът взе своя и го пъхна в джоба си.

— Ще се върна след час — осведоми я той и излезе от стаята.

Точно час по-късно пред хотела спря полицейски микробус. Абду и Бо слязоха отзад без белезници и влязоха във фоайето като туристи. Разридаха се, когато видяха Зола и Фанта, всъщност цялото семейство си поплака. Отидоха в кафенето и си устроиха пиршество с яйца и мъфини.

Идина Санга ги завари там и им нареди да си събират багажа. Трябваше да напуснат хотела. Зола плати сметката, а Идина повика две таксита. Излязоха от хотела, без да поглеждат назад, и потеглиха. Четирийсет и пет минути по-късно спряха пред няколко модерни небостъргача. Идина се обади по телефона и някакъв служител ги посрещна във фоайето на най-високата сграда. Временният им апартамент се намираше на седмия етаж. Беше обзаведен оскъдно, но на кого му пукаше? След месеци в центъра за задържане и една седмица в дакарския затвор мястото беше същински замък в очите на Абду. Всички от семейството бяха заедно, свободни и в безопасност.

Идина им обясни как стоят нещата. Апартаментът беше нает за деветдесет дни. В понеделник тя щеше да се заеме със задачата да им подсигури документи. Бързо щяха да си върнат сенегалското гражданство — в крайна сметка бяха родени тук, — а Зола щеше да бъде натурализирана. Ако се съдеше по новините от партньорите й, нямаше основание да бърза да се връща в Съединените щати.

За втора поредна сутрин Тод се събуди с главоболие и пресъхнала уста. Поразмота се с чаша силно кафе край басейна и към обед беше готов да пазарува. Взе такси до нов комплекс в северните покрайнини на Бриджтаун. Безредно разположените сглобяеми къщи изглеждаха много по-привлекателни на уебсайта, отколкото в действителност. Ах, тези уебсайтове! Без ясна причина Тод все още отваряше уебстраницата на „Фоги Ботъм“, когато беше в лошо настроение и проклинаше усмихнатите лица на хубавите студенти, които предоволно се справяха с предизвикателствата на обучението по право. Кой се доверява на уебсайт?

Тод се срещна с брокер, който го разведе из два апартамента, свободни за купуване или наем на унищожителни цени. Избра по-малкия и след като се попазари малко за капарото, подписа договор за

покупка и подаде чек на фирма „Лусеро и Фрейзиър“ за пет хиляди долара, който по-късно банката щеше да отхвърли със страшна сила. С договора в ръка той се върна в хотела, свърза се с партньорите си, обу си къси гащета и отиде на басейна, където си купи ледено дайкири на екзотичния бар и се излегна на слънце.

Късно следобед в неделя Бари Стрейхан беше привикан в дома на Хайндс Ракли на Пето авеню. Отвориха бутилка вино и седнаха на терасата, под която се намираше Сентрал Парк. Дъг Брум и хората му наистина бяха тръгнали по следите на Марк и Тод и все още сглобяваха парчетата. Новината за самоубийството на Горди ги отведе до училището по право „Фоги Ботъм“, където техен представител бе присъствал на унилата церемония по дипломирането. Благодарение на списък на завършващите програмата и малко лесна работа по телефона стигнаха до имената Фрейзиър и Лусеро — третокурсници, близки с починалия, които бяха прекъснали следването си през януари. Техен състудент дори ги беше осведомил, че двамата са арестувани за незаконна адвокатска практика. Кратка статия в броя на „Поуст“ от предишния ден описваше появата им в съда в петък. Ракли не беше единственият, който ги търсеше. Явно двамата оставяха след себе си многобройни недоволни клиенти и хора, изпълнени с желание да ги съдят. Страниците им във Фейсбук бяха затворени два месеца по-рано, но нает от Брум хакер успя да възстанови няколко снимки. Извън всякакво съмнение Фрейзиър и Лусеро бяха младежите, представили се за журналисти на срещата с Ракли и Стрейхан пет дни по-рано в Бруклин.

Ракли разгледа поредица снимки и ги сравни с онези от фалшивите шофьорски книжки на двамата. Хвърли ги на масата и попита:

— Е, каква игра играят?

— Преди два месеца и половина Марк Фрейзиър се е включил в колективен иск в Маями като ощетен клиент на банка „Суифт“. Открил си е сметка в клон на банката във Вашингтон през януари.

— Голяма работа. Ще получи малко пари от споразумението. Има още нещо.

— Тод Лусеро се присъединява към колективния иск в Ню Йорк, а партньорката им Зола Мал — към онзи във Вашингтон. Не съм сигурен какви са ги вършили, но явно са искали да разберат как стават нещата.

— Има още нещо. Не биха си направили толкова труд за такива незначителни суми по споразумението. Какво знаем за колективния иск на „Коен-Кътлър“?

— Той е най-голям от шестте. Двеста и двайсет хиляди клиенти, пренасочени от десетки по-малки фирми. Повечето ищци могат да бъдат открити онлайн с помощта на едно от приложенията за проследяване на съдебни дела, но не всички. Както можеш да допуснеш, при толкова много хора и при толкова бързо договорено споразумение цари известен хаос. „Коен-Кътлър“ не са длъжни да предоставят списък на фирмите, които са пренасочили клиенти към тях. Но Брум продължава да търси.

— Можем ли да проникнем в „Коен-Кътлър“?

— Не можем. Поверително е. Но ФБР със сигурност може да поразпита.

— Не искам ФБР да души наоколо.

— Ясно. Има обаче начини да им се подшушне.

— Измисли как и го направи бързо. Кога ще се превеждат парите?

— Скоро. Тази седмица съгласно споразумението и съдебната заповед.

— Притиснат съм натясно Бари, и това не ми харесва. Искам споразумението да се осъществи, при това бързо, за да може банката да загърби този кошмар. В същото време не мога да понеса да ме крадат. И двамата знаем, че не може да се има вяра на адвокатите по колективните искове, а тъй като има още един милион потенциални ищци, това е пълно безумие. Ще има измами, при това много.

В понеделник сутринта Тод се издокара и взе такси до Втора кралска банка, която се намираше на централната улица в деловия квартал на Бриджтаун. В десет часа имаше среща с някой си господин Рудолф Ричард, елегантен възрастен човек, който посрещаше приветливо чуждестранните клиенти. Тод щеше да пробута историята,

че заедно с партньорите си у дома са ударили десетката в съдебните войни и на солидната възраст от двайсет и седем той вече може да осребри жетоните си и да се премести на Карибите. Възнамеряваше да закрие правната си кантора и през следващите няколко години да управлява новия си хедж фонд „Йорк и Ориндж Трейдърс“, седнал край басейна с изглед към океана. Представи фалшивия си паспорт, договора си за къщата, която повече нямаше да види, и доста прочувствена препоръка от акаунт мениджърката в Ситибанк в Бруклин. Господин Ричард искаше 10000 долара, за да открие сметка по правилата, но Тод нямаше да му даде нито цент. Големите пари щяха да пристигнат след около седмица и той обясни на правен език, който господин Ричард трудно проумяваше, че в момента може да даде най-много две хиляда долара в брой. Ако не са достатъчно, Тод щял просто да се разходи по-нататък по улицата, където поне сто други банки очакваха клиентите си. След като Тод се усмихва, лъга и увещава цял час, сметката беше открита.

Той излезе от банката, намери празно кафене на открито и оттам изпрати на партньорите си радостната новина, че фирмата вече действа в Барбадос.

У дома Марк затрупваше Джени Валдес от „Коен-Кътлър“ със съобщения. Споразумението с банка „Суифт“ беше одобрено на всички нива, къде са проклетите пари? Тя не беше сигурна. Обясни му, че тези неща отнемат време, но очаквали паричния превод. Той не пристигна в понеделник. Марк кръстосваше централните бруклински улици под надвисналите сиви облаци и се опитваше да не мисли за партньора си, който се печеше на слънце и мариноваше черния си дроб. Положението се влошаваше през около един час, защото Тод изпращаше поредната снимка на готина мадама по изрязани бански.

Късно следобед във вторник двама агенти на ФБР влязоха в кантората на „Коен-Кътлър“ в центъра на Маями и бързо бяха отведени в кабинета на Иън Мейуедър, управляващ партньор на фирмата. Говореше предимно специален агент Уин и срещата беше напрегната още от самото начало. Федералните искаха поверителна информация, която не подлежеше на разкриване.

— Колко правни кантори насочиха клиенти към вашия колективен иск? — попита Уин.

— Няколко десетки и само толкова мога да ви кажа — отговори Мейуедър малко рязко.

— Молим да ни дадете списък на тези кантори.

— Чудесно. Покажете ми съдебна заповед и ще се подчиним. Искате поверителна информация, господа, а при отсъствието на съдебна заповед не мога да ви я предоставя.

— Подозираме, че има измама, свързана с колективния ви иск.

— Това не би ме учудило. При искове с толкова много ищци измамата не е нещо необичайно, както ви е известно. И преди се е случвало, а ние се стараем да го избегнем. Имаме работа с повече от двеста хиляди човека обаче и с десетки правни кантори. Не е възможно да проверяваме всичко.

— Кога ще изплащате парите?

— Екипът ни, който се занимава с изплащането, работи денонощно. Първият транш пристигна от „Суифт“ днес сутринта. Още утре сутринта започваме изплащането на сумите. Както можете да допуснете, парите са толкова много, че телефоните прегряха. Съдът ни инструктира да се разплатим по най-бързия начин.

— Може ли да го забавите с ден-два? — попита Уин.

— Не — гневно отсече Мейуедър. — Имаме съдебна заповед за бързо изплащане. Доколкото разбирам, господа, ФБР е на ранен етап от разследването, така че в момента просто опипвате почвата. Покажете ми съдебна заповед и фирмата ще я изпълни.

Никога не заставай между адвокат по колективните искове и парите му съгласно постигнатото споразумение. ФБР знаеше, че се очаква от колективния иск срещу банка „Суифт“ фирма „Коен-Кътлър“ да получи около осемдесет милиона.

Уин се изправи и каза:

— Добре, ще се върнем със съдебна заповед.

И двамата с партньора му напуснаха кантората без нито дума повече.

42

В 9:40 в сряда сутринта Марк получи имейл от „Коен-Кътлър“, с който го осведомяваха, че доста над четири милиона долара са преведени от финансовия отдел на кантората в Ситибанк по сметката на „Лусеро и Фрейзиър, адвокати“. Сумата включваше обезщетения в размер на 3800 долара за всеки от хиляда триста и единайсетте клиента на фирмата без осемпроцентния дял на „Коен-Кътлър“, като предявили колективния иск, и възлизаше точно на 4583256 долара.

Марк хукна към Ситибанк и изчака в кабинета на любимата си акаунт мениджърка. Цял мъчителен час, по-точно петдесет и шест минути, той крачи нервно из кабинета, напълно неспособен да се държи така, все едно ставаше дума за поредното обичайно споразумение. Акаунт мениджърката също беше напрегната, но беше прекарала толкова много време с него, че го харесваше и се вълнуваше за младия адвокат. Минутите се нижеха мъчително бавно и Марк я помоли да приготви шест заверени от банката чека: три към фирмите, обслужващи заемите на Тод Лусеро, Зола Мал и Марк Фрейзиър за цялата дължима сума. Общо 652000 долара. Четвъртият чек беше на името на господин Джоузеф Танър, бащата на Горди, и беше за 276000 долара. Петият чек бе за сумата от 100000 долара на името на майката на Марк, а шестият — за същата сума за родителите на Тод. Чековете бяха подготвени.

Преводът пристигна и Марк незабавно подписа разрешение 3,4 милиона долара да бъдат преведени по сметката на „Йорк и Ориндж Трейдърс“ във Втора кралска банка на Малките Антили в Барбадос. Остави малко пари в сметката на правната кантора, отрупа с благодарности акаунт мениджърката и излезе на яркото бруклинско слънце много по-богат, отколкото някога бе мечтал да стане. Закрачи отривисто и се обади на Тод и на Зола, за да им съобщи вълнуващата новина.

Марк влезе в офиса на куриерска фирма „Федекс“ на Атлантик авеню и помоли за четири плика за бърза доставка и четири бланки за

въздушни пратки в страната. На жълта адвокатска хартия написа бележка до бащата на Горди, която гласеше:

Уважаеми господин Танър,

Прилагам заверен от Ситибанк чек за сумата от 276000 долара, която покрива задълженията на Горди по студентските заеми.

Искрено Ваш,
Марк Фрейзиър

Трансакцията не беше нито чиста, нито окончателна. Оставаха да се платят данъци — върху дарението и вероятно за нови доходи, но това вече бяха проблеми на господин Танър. Марк не възнамеряваше повече да се замисля над тях. Сгъна бележката, пъхна вътре чека и ги прибра в плик. Адресира бланките до г-н Танър в Мартинсбърг и до трима консултанти по заемите: Моргана Наш от „Нау Асист“ в Ню Джърси, Рекс Уагнър от „Сколар Съпорт Партнърс“ във Филаделфия и Тилди Карвър от „Лоун Ейд“ в Чеви Чейс. Попълването на документите му отне половин час, през който Марк успя да се успокои и да престане да се озърта през рамо. Напомни си, че живее като беглец вече няколко месеца и че най-лошото, което може да направи, е да има напрегнат вид. Въпреки това пристигането на парите го уплаши.

Той предаде пликовете за експресна доставка на служителя, плати в брой и напусна офиса. Навън изпрати есемеси на Тод и на Зола с новината, че студентските им заеми са напълно изплатени. От хотелския си апартамент се обади на Джени Валдес от „Коен-Кътлър“ и попита кога ще бъдат изплатени парите за адвокатските хонорари. „Лусеро и Фрейзиър“ трябваше да получат още 1048800 долара, тоест по осемстотин долара на клиент. Госпожа Валдес го увери, че парите би трябвало да „тръгнат утре“.

Марк изпрати имейл на консултанта си по заемите:

Скъпа Моргана Наш,

Сигурен съм, че знаете за сегашните ми проблеми със закона тук, във Вашингтон. Не се тревожете. Неотдавна почина мой богат чичо и ми завеща доста пари. Току-що изпратих с бърза поща заверен от банката чек за сумата от 266000 долара, издаден на името на „Нау Асист“ за пълно изплащане на заема. За мен беше истинско удоволствие.

Марк Фрейзиър

ОТ Барбадос Тод написа:

Драги СС консултант Рекс Уагнър,

Най-накрая послушах съвета Ви и си намерих работа. И то страхотна работа. Напоследък печеля толкова много пари, че не успявам да ги похарча. Мога да си купя всичко, но единственото, което наистина искам, е да се отърва от Вас. Утре през „Федекс“ ще получите заверен от банката чек за сумата от 195000 долара за пълно изплащане на задълженията ми. Вървете да тормозите някой друг.

Ваш приятел,
Тод Лусеро

От Дакар Зола написа:

Скъпа Тилди Карвър,

Току-що спечелих от лотарията, затова Ви изпращам чек за 191000 долара. Би трябвало да пристигне утре.

С най-добри пожелания,
Зола Мал

Тод цял следобед вися в кабинета на г-н Рудолф Ричард от Втора кралска банка на Малките Антили. Преводът най-сетне пристигна в четири и петнайсет. Той благодари на г-н Ричард и излезе да се обади на партньорите си.

Десет минути по-късно агенти на ФБР влязоха в кантората на „Коен-Кътлър“ в Маями и се срещнаха с Иън Мейуедър и адвокатския му екип в най-голямата заседателна зала на фирмата. Специален агент Уин връчи съдебна заповед, която Мейуедър щателно прегледа. След това я подаде на главния юрисконсулт на фирмата, който също прочете всяка дума. След като се увери, че нямат друг избор, Мейуедър кимна на трети партньор, който извади списъка на петдесет и двете правни кантори, които бяха насочили към колективния иск двеста и двайсет хиляди клиенти. Уин прегледа списъка, намери каквото търсеше и попита:

— Какво знаете за нюйоркската кантора „Лусеро и Фрейзиър“?

Мейуедър погледна своето копие от списъка и отговори:

— Изпратиха ни хиляда и триста случая.

— Работили ли сте с тях преди?

— Не, но същото важи за почти всички фирми от този списък. Срещу банка „Суифт“ са заведени шест колективни иска и тези фирми просто събират ищци. Явно тази кантора е предпочела нас.

— И вие не проверявате дали адвокатските кантори са законни?

— Не, законът не го изисква. Допускаме, че фирмите са законни, клиентите им също. Знаете ли нещо за тях?

Уин не отговори на въпроса, а каза:

— Искаме имената на хиляда и тристата клиенти, изпратени от „Лусеро и Фрейзиър“.

— Те са публикувани онлайн в досието по делото — отговори Мейуедър.

— Да, заедно с милион други и не са групирани според адвокатите, които са ги изпратили. Трудно ще проучим всеки поотделно. Искаме да видим клиентите само на „Лусеро и Фрейзиър“.

— Разбира се, но съдебната ви заповед не покрива това.

От единия край на стаята агентите на ФБР се вторачиха гневно в адвокатите, които не отстъпиха и им отвърнаха със същото. Това беше тяхна територия, не на правителството, и намесата на властите им беше крайно неприятна. Федералните душеха около големия им джакпот. На федералните обаче не им пукаше — работата им беше да разследват и цялата територия им принадлежеше. И така, двете банди се измерваха с поглед и чакаха кой ще мигне пръв.

Агент подаде на Уин някаква папка. Той извади от нея куп документи и каза:

— Ето ви още една съдебна заповед. Съдията ни позволява да разследваме всякаква подозрителна дейност, свързана с Марк Фрейзиър и Тод Лусеро, които, първо на първо, не са никакви адвокати.

— Шегувате се — примигна Мейуедър.

— Така ли ви изглеждам? — попита Уин. — Имаме основание да смятаме, че тези двама мними адвокати са прибавили доста мними ищци към вашия колективен иск. Трябва да го проверим.

Мейуедър прочете съдебната заповед и я хвърли на масата.

— Добре тогава — вдигна рамене той.

Марк се мъчеше да изяде един сандвич от деликатесен магазин в Бруклин, но нямаше апетит. Бореше се с несъвместими чувства. От една страна, му се искаше да злорадства заради парите. Но от друга, съзнаваше, че е време да бяга. Наслаждаваше се на мисълта, че бяха успели да врътнат прекрасна контра измама на Върховния сатана, както Горди беше кръстил Ракли, и че бяха откраднали пари от мошеник. Но също така се ужасяваше от мисълта да не ги заловят.

Тод седеше на брега със студено питие в ръка и се любуваше на поредния съвършен карибски залез. На сигурно място, поне засега, той се усмихваше на бъдещето и се опитваше да си представи какво би направил със своя дял от печалбата. Радостната тръпка обаче бе помрачена от мисли за родителите му и за неловкото положение, в което щеше да ги постави, като никога повече не се върне във Вашингтон. Завръщане ли? Дали изобщо някога щеше да бъде възможно? Струваше ли си? Той се опита да прогони страховете, като си внуши, че с приятелите си са извършили съвършеното престъпление.

Зола се радваше на живота със семейството си в Дакар. Вечеряха в открито кафене, недалече от океана, в прекрасна пролетна вечер, а най-сериозните проблеми вече бяха зад гърба им.

Нито един от тримата нямаше ни най-малка представа, че в този момент десетина агенти на ФБР въртят телефоните и установяват, че техните клиенти по иска към „Суифт“ не съществуват.

Много след залез-слънце Тод се обади на Марк за четвърти път през този ден. Първите две обаждания бяха въодушевяващи, докато двамата се радваха на явния успех на кражбата си. По време на третото обаче действителността ги притисна и те започнаха да се тревожат.

— Мисля, че трябва да заминеш — отсече Тод. — Незабавно.

— Защо?

— Имаме достатъчно пари, Марк. И сме допуснали грешки, за които дори не подозираме. Напусни страната. Адвокатските хонорари ще бъдат преведени утре — черешката на тортата, а банката знае къде да изпрати парите. Ще се почувствам по-добре, ако се качиш на самолета.

— Може би. Нямаше проблеми с новия ти паспорт, нали?

— Никакви, вече ти казах. Всъщност изглежда по-убедително от истинския, който не съм използвал често. Тези нещица ни струваха хиляда долара, ако помниш.

— О, да. Как да забравя?

— Качвай се на самолета, Марк, и веднага напусни страната.

— Обмислям го. Ще те държа в течение.

Марк пъхна лаптопа си и няколко папки в по-голямо куфарче от дните си като адвокат и си приготви неголям сак с малко дрехи и четка за зъби. Стаята беше отвратителна и му беше дошло до гуша от нея. След като бе прекарал девет нощи там, не виждаше причина да се обажда на рецепцията — беше платил за още два дни. Затова просто си тръгна. Остави мръсни дрехи, свои и на Тод, купчина документи, нито един от които не беше уличаващ, няколко списания, използвани тоалетни принадлежности и наетия принтер, чиято карта памет бе извадил. Извървя няколко преки, спря такси и отиде на летище „Кенеди“, където плати в брой шестстотин и петдесет долара за двупосочен билет до Бриджтаун, Барбадос. Служителят на паспортния контрол беше полузаспал и почти не погледна документите му. Марк уби един час във фоайето, излетя в десет и десет и кацна в Маями навреме в един и пет през нощта. Намери си пейка на празния изход и се опита да поспи. Очакваше го дълга нощ.

На около пет километра от там специален агент Уин и двама негови колеги отново влязоха в правната кантора „Коен-Кътлър“. Иън Мейуедър и един партньор ги чакаха. Фирмата вече им сътрудничеше, макар и по принуда заради съдебните заповеди, затова напрежението беше намаляло и обстановката беше почти сърдечна. Секретарка поднесе кафе и всички се настаниха около ниската масичка.

— Е, беше дълга нощ — започна Уин. — Проверихме списъка, който ни дадохте, звънnахме на доста места и сравнихме имената с нашите данни от банка „Суифт“. Изглежда, всички хиляда и триста клиенти са мними. Имаме съдебна заповед всички плащания да бъдат прекратени за четирийсет и осем часа.

Мейуедър не се учуди. Неговите подчинени също бяха работили цяла нощ и бяха стигнали до същия извод. Освен това разполагаха и с делото срещу Фрейзиър и Лусеро и отправените към тях обвинения.

— Ще ви съдействаме — каза Мейуедър. — Ще направим каквото поискате, но нали няма да проверявате двеста и двайсет хиляди клиенти един по един?

— Не. Другите фирми явно са наред. Дайте ни малко време и ще се махнем. Само да се уверим, че измамата е свързана единствено с тази малка група.

— Много добре. Какво става с Фрейзиър и Лусеро?

— Не знаем къде са, но ще ги намерим. Парите, които сте им превели вчера, са били незабавно прехвърлени в офшорна банка, така че току-що са напуснали страната. Подозираме, че бягат, но вече е ясно, че са… да кажем, неопитни.

— Ако парите са в офшорна банка, не можете да ги пипнете, нали?

— Така е, но тях двамата със сигурност можем. След като ги арестуваме, ще побързат да сключат сделка. И ще върнем парите.

— Чудесно. Моят проблем е споразумението. Все още има много неизплатени пари и няколко адвокати вече се разкрещяха. Моля ви, побързайте.

— Работим по въпроса.

В девет часа Марк изпи поредното двойно еспресо и се запъти към изхода си. Пусна малък подплатен плик в пощенска кутия на

„Американ Поуст“ и продължи да върви. Пликът беше адресиран до репортер на „Уошингтън Поуст“ — безкомпромисен разследващ журналист, когото той наблюдаваше от седмици. В плика се намираше една от флашките на Горди.

Докато чакаше на опашката, се обади на майка си и й пробута измислица за някакво дълго пътуване, което с Тод са намислили да предприемат. Каза й, че ще отсъстват месеци и няма да може да го намира по телефона, но той ще й се обажда, когато има възможност. Увери я, че бъркотията във Вашингтон е овладяна и че няма причини за тревога. И да очаква пратка днес. Изпратил й бил малко пари, които да харчи както поиска, но да не ги пилее за адвокат за Луи. Обичам те, мамо.

Марк се качи безпроблемно на борда и се настани на мястото си до прозореца. Отвори лаптопа си, влезе в интернет и видя имейла от Джени Валдес от „Коен-Кътлър“. Изплащането на адвокатските хонорари било спряно до второ нареждане поради „неочаквано възникнал проблем“. Той препрочете имейла и затвори лаптопа. Е, при такова огромно споразумение със сигурност щяха да възникват проблеми, така че едва ли беше свързано с тях. Нали? Марк затвори очи и пое дълбоко дъх, когато стюардеса оповести по уредбата, че ще излетят с малко закъснение поради проблем с „документацията“. Полетът беше пълен с отпускари, запътили се към островите, някои от които явно бяха прекарали времето си в бара, преди да се качат. Неколцина изпъшкаха, но се чуха също смехове и подвиквания.

Часовникът тиктакаше бавно, а кръвното на Марк се повишаваше и пулсът му се ускоряваше. Стюардесите изнесоха количките с напитки — алкохолът беше за сметка на авиокомпанията. Марк помоли за двоен пунш с ром и го пресуши на две глътки. Тъкмо се канеше да поиска още един, когато самолетът се разтресе и потегли. Докато се отдалечаваха от терминала, Марк изпрати есемес на Тод, че всеки момент ще излетят. След броени минути той гледаше през прозореца как Маями изчезва зад облаците.

43

Съгласно инструкциите на Тод, Зола отиде в Сенегалската пощенска банка рано във вторник заедно с адвокатката си. Идина Санга се съгласи, срещу хонорар, разбира се, да й помогне да си открие сметка. Имаха уговорена среща при заместник-директора на банката — приятна жена, която не говореше английски. Идина обясни на френски, че клиентката й е американка, която се мести в Дакар при семейството си. Зола извади паспорта си, шофьорската си книжка от Ню Джърси и копие от договора за наем на апартамента. Измислената й история беше, че има богат приятел американец, който е настоял да й изпрати малко пари за издръжка и за да купи къща. Той обикалял целия свят заради сделките си и смятал да прекара известно време в Сенегал. Имало дори вероятност да открие офис тук. Историята бе поднесена уверено и заместник-директорката й повярва. От огромна помощ беше фактът, че Зола е придружена от адвокат с хубава репутация. Идина подчерта нуждата от пълна поверителност и обясни, че скоро ще бъде преведена доста солидна сума. Уточниха се за първоначален депозит с равностойност хиляда американски долара и Идина прегледа документите. Банковите карти скоро щяха да пристигнат по пощата. Операцията отне по-малко от час. Когато се върна в апартамента, Зола изпрати банковите данни на Тод.

Когато Марк кацна в Бриджтаун в един и двайсет, Тод го посрещна на изхода.

— Хубав тен — отбеляза Марк.

— Благодаря, но съм готов да изчезвам от тук.

— Казвай.

Шмугнаха се в бара и си поръчаха бири. Настаниха се на масичка в единия ъгъл и отпиха жадно. Марк избърса уста и каза:

— Изглеждаш доста неспокоен.

— Така е. Знам, че си мечтаеш за няколко дни на плажа, но вече сме бегълци. Съвсем истински. ФБР може да проследи паричния превод до банката ни.

— Обсъждали сме го вече десетки пъти.

— Така е, и не могат да стигнат по-далече — поне с парите. Като не намерят нас обаче, може би ще ни потърсят тук. Нищо не печелим, ако останем на острова. Зола без никакви проблеми е открила сметката в Дакар днес сутринта. Забавянето на изплащането на хонорарите може да е свързано с нас, може и да не е, но защо да рискуваме? Доколкото ни е известно, федералните може и да са на крачка зад нас. Дай да се омитаме, докато те още се мотаят.

Марк отпи още глътка и сви рамене.

— Защо не? Ще хвана тен и в Дакар.

— Там има превъзходни плажове с курорти, които съперничат на тукашните. И явно ще имаме предостатъчно свободно време да се забавляваме край басейна.

Пресушиха бирите си, излязоха навън на ослепителното слънце и взеха такси до Втора кралска банка, където почакаха един час за среща с господин Рудолф Ричард. Тод представи Марк като своя партньор от „Йорк и Ориндж“ и обясни, че биха желали да прехвърлят три милиона долара в банка в Дакар. Господин Ричард се заинтригува, но не любопитства. Желанията на клиентите бяха закон за него. Двамата изтеглиха двайсет хиляди долара в брой и напуснаха банката. На летището проучиха полетите и установиха, че почти всички са с прехвърляне в Маями или на летище „Кенеди“, а предпочитаха да избягват тези места. Платиха пет хиляди и двеста долара в брой за два пакета от еднопосочни билети и напуснаха Барбадос в пет и десет следобед с полет за лондонското летище „Гетуик“, отдалечено на единайсет часа и на шест хиляди и седемстотин километра. Пътьом Марк провери имейлите си. Този от акаунт мениджърката на фирмената им сметка в Ситибанк в Бруклин ги осведомяваше, че вторият паричен превод не е пристигнал.

— Може да забравим за един милион в адвокатски хонорари — промърмори той на Тод.

— И бездруго не го заслужаваме — отговори бодро Тод.

На „Гетуик“ два часа се наливаха с бира, преди да отлетят за Алжир, който се намираше на хиляда и шестстотин километра. Имаха престой от осем часа, които им се сториха безкрайни на горещото и претъпкано летище. Докато километрите се нижеха и културите под тях се променяха, двамата почувстваха, че лошите спомени остават все

по-далече зад гърба им. След три хиляди и двеста километра и още пет часа път кацнаха в Дакар в единайсет и половина през нощта. Въпреки късния час на летището гърмеше силна музика и агресивни търговци предлагаха бижута, кожени стоки и пресни плодове. Пред главния вход просяците наобикаляха пристигналите пътници с по-светла кожа — бели и азиатци. Наложи се Марк и Тод да се посбутат, но успяха да си хванат такси. Двайсет минути по-късно пристигнаха в хотел „Радисън Блу“ на Сий Плаза.

Зола беше запазила две стаи край басейна на свое име и беше платила за една седмица. Явно добре ги беше забаламосала, защото в хотела посрещнаха Марк и Тод като знаменитости. Никой не им поиска паспорти.

За пръв път идваха в Африка и нито един от двамата не се осмеляваше да предположи колко дълго ще остане. Миналото им беше пълна каша. Бъдещето — несигурно. По някое време просто бяха решили да живеят за мига и да не съжаляват за нищо. Животът им можеше да бъде къде-къде по-лош. Ами ако сега зубкаха за адвокатския изпит?

Към обед в събота, докато обедното слънце прежуряше над пътеките от керамични плочки край басейна и над терасите, Марк излезе от стаята си. Залитна, примижа на ослепителната светлина, разтърка очи, приближи се към водата и се хвърли в нея. Солена вода, приятна и топла. Той преплува кучешката няколко дължини, после се отказа. Седна откъм плиткия край, като брадичката му докосваше водата, и се опита да си спомни къде е бил преди седмица. Във Вашингтон. Сутринта след запоя с приятелите от университета. Денят след явяването им пред съда заедно с Фил Сарано и всички онези разгневени хора, които ги бяха погнали. Денят, когато трябваше да се дипломира във „Фоги Ботъм“, после да тръгне да завладява света.

Е, светът не беше завладян, но със сигурност беше променен. Някои седмици се влачат, без да се случва нищо. Други, като онази, бурната, направо не смогваш да следиш кой ден е. Преди няма и десетина дни си мечтаеха да имат пари. Сега ги бяха скътали на сигурно в сенегалска банка, където никой не можеше да ги намери.

Тъй като биологичните им часовници се бяха синхронизирали, Тод също скоро се появи и скочи във водата. Дори не направи опит да поплува, а само махна на бармана и поръча питиета. Изпиха по две, взеха душ и облякоха старите си дрехи. Пазаруването беше на челно място в списъка им.

Партньорката им обаче беше облечена с нещо, което виждаха за пръв път. Зола пристигна в ресторанта на хотела с рокля в яркочервено и жълто, която се спускаше до пода. Изглеждаше много африкански с гердана си от едри пъстри мъниста и гончета и цвете в косата. Прегърнаха се, но внимаваха да не привличат твърде много внимание. Ресторантът беше наполовина пълен и почти всички посетители бяха европейци.

Докато се настаняваха, Тод отбеляза:

— Изглеждаш прекрасно.

— Зола, хайде да се оженим — заприглася и Марк.

— Ей, тъкмо се канех аз да й предложа — възрази Тод.

— Съжалявам, приключих с белите момчета. Само неприятности с тях. Ще си намеря свестен африканец и ще се разпореждам с него.

— С нас се разпореждаш вече три години — изтъкна Марк.

— Да, обаче вие ми отговаряте и много лъжете. Искам мъж, който няма да се обажда без покана и винаги ще казва истината.

— Късмет — пожела й Тод.

На масата им спря сервитьорка и те си поръчаха питиета. Бира за момчетата, чай за Зола. Разпитаха я как са близките й. Бяха на сигурно място, щастливи. След кошмара със затвора нещата се бяха успокоили. Не бяха имали срещи с полицията, властите не ги безпокояха. Зола и Бо възнамеряваха да си наемат малък апартамент близо до родителите си — нуждаеха се от повече пространство. Абду отново си беше у дома в Сенегал, на мюсюлманска земя, и възобновяваше патриархалното си господство. Но двамата с Фанта вече скучаеха, защото не работеха. След четиримесечно бездействие в затвора имаха нужда да вършат нещо. Общо взето, живееха добре, макар още да не се бяха установили съвсем. Адвокатката им действаше по възобновяване на поданството им и набавянето на нужните документи.

Зола настоя да узнае подробностите от последните две седмици, като се започне от ареста им, бягството им в Бруклин и после на Барбадос. Разказите на Марк и Тод се редуваха — до един смешни.

Сервитьорката се върна с питиетата и Зола настоя да си поръчат пилешко яса — традиционно сенегалско ястие от печено пиле с лучен сос. Когато сервитьорката се отдалечи, Тод и Марк продължиха да разказват. За сцената в съдебната зала на съдия Абът — когато половината присъстващи изглеждаха готови всеки момент да прескочат преградата и да им се нахвърлят — се наложи двамата да обединят усилия, защото дружно се заливаха от смях.

Привлякоха погледи от околните маси и се постараха да бъдат по-тихи. Пилешкото много им хареса и преминаха към десерта. На чаша силно кафе поведоха тихо сериозен разговор.

— Проблемът с ясен — каза Марк. — Тук сме на почивка за няколко дни и пътуваме с фалшиви паспорти. Ако ни спипат, ще ни отведат в затвора на баща ти и на Бо. Две бели момчета в адски опасен затвор.

Зола поклати глава.

— Не, тук сте в безопасност. Може да останете колкото пожелаете и никой нищо няма да каже. Само се придържайте към белите квартали и не се отдалечавайте от плажовете. Не правете нищо, с което да привличате внимание.

— Какво е отношението към хомосексуалните? — попита Тод.

Тя се намръщи и каза:

— Ами не съм питала. Сега гейове ли сте? Оставям ви за две седмици и…

— Не сме, но снощи, докато се настанявахме, някои служители ни гледаха странно. Двама сме и хората сигурно правят догадки.

— Четох, че в повечето африканските страни, особено в мюсюлманските райони, не одобряват хомосексуалния начин на живот.

— Не е така широко приет като в Щатите, но никой няма да ви тормози. Има десетки западняшки хотели на брега и многобройни туристи със светла кожа, предимно от Европа. Ще се впишете.

— Някъде четох, че ченгетата са много строги — каза Тод.

— Не и по крайбрежието. Заради значението на туризма. Но не забравяйте, че могат да ви спрат по каквато и да било причина и да ви проверят документите за самоличност. Двама бели в неподходяща част на града може да привлекат вниманието им.

— Звучи като расово профилиране — отбеляза Марк.

— О, да, но положението се е променило.

Разговаряха почти два часа. След кратко умълчаване Зола се приведе малко по-близо и попита:

— Колко сериозно сме загазили всъщност?

Марк и Тод се спогледаха. Тод заговори пръв:

— Зависи от споразумението. Ако бъде изпълнено и никой нищо не заподозре, може да се окаже, че сме извършили идеалното престъпление. Ще се помотаем тук няколко седмици, може би ще прехвърлим и останалите пари от Барбадос и ще се погрижим да ги приберем на сигурно място.

— После ще се приберем тихомълком, ще страним от Вашингтон и Ню Йорк и много дълго ще гледаме и слушаме. Ако историята със „Суифт“ най-сетне отшуми, ще бъдем свободни и чисти.

— От друга страна, ако някой заподозре, може да сме принудени да прибегнем до план Б — уточни Тод.

— Какъв е той?

— Още го обмисляме.

— Ами бъркотията във Вашингтон? — попита Зола. — Да ви кажа, момчета, никак не ми харесва, че има повдигнато обвинение към мен, дори за нещо толкова тривиално като адвокатска практика без правоспособност.

— Още не са ни подвели под отговорност — уточни Марк. — Не забравяй, че сме платили тлъст хонорар на адвокат да протака и да ни издейства споразумение. Аз не се тревожа за Вашингтон.

— А за какво?

Марк се позамисли и каза:

— За „Коен-Кътлър“. Забавиха плащането на адвокатските хонорари. Това може би е предупредителен сигнал.

След обяда Зола си тръгна, а двамата млади мъже дремнаха, плуваха и пиха край басейна. С напредването на следобеда гледката съществено се подобри след пристигането на няколко млади двойки от Белгия. Музиката се усили, посетителите не спираха да прииждат, а Марк и Тод се любуваха на действието отстрани.

В седем часа Зола се върна с два големи сака, пълни с хубави неща — нови лаптопи и нови мобилни телефони с предплатени СИМ карти. Тримата си откриха имейли. Обмислиха различни сценарии с

оглед на сигурността и поговориха за парите, но не взеха сериозни решения. Умората от часовата разлика ги връхлетя и Марк и Тод изпитаха остра нужда от сън. Зола ги остави малко след девет и се върна в апартамента си.

44

Звънна третият телефон на Тод, първият от предплатените, който беше купил във Вашингтон в деня на заминаването на Зола за Сенегал. Сега, когато имаха и четвърти мобилен, тримата партньори се чудеха как да обединят устройствата и да останат само с по едно. Не изглеждаше много вероятно да успеят.

Третият телефонен номер беше онзи, който бяха дали на г-н Рудолф Ричард, и обаждането от него беше съкрушително. Той им обясни, че звъни по телефона, защото не иска да оставя писмена следа по имейл. От ФБР току-що се свързали с него и му задавали въпроси за паричния превод от сметката на „Лусеро и Фрейзиър“ в Ситибанк в Бруклин. Разбира се, той не отговорил на въпросите им и не потвърдил съществуването на сметка на „Йорк и Ориндж“ в своята банка. Не им дал никаква информация, както обикновено, а съгласно законите на Барбадос ФБР не можело да се добере до информация за сметката. Господин Ричард обаче се чувствал задължен да осведоми клиентите си, че ФБР е по петите им.

Тод му благодари, после развали деня и на Марк. Отначало Марк си помисли дали да не потърси Джени Валдес, за да получи информация, но идеята бързо беше отхвърлена като доста глупава. Ако ФБР използваше с пълна сила съдебната преса, значи обажданията до „Коен-Кътлър“ най-вероятно се следяха и записваха.

На Зола й отне един час да се върне в хотела. Тримата седяха под чадъра на терасата и се любуваха на океана, но приятните мисли бяха напълно невъзможни. Разиграваше се най-лошият им кошмар и макар често да бяха обмисляли какво ще се случи, ако положението излезе от релси, действителността ги зашеметяваше. ФБР беше по следите им. Което, разбира се, означаваше, че измамата им във връзка с колективния иск е разкрита и това ще доведе до предявяване на обвинения, издаване на заповеди за арестуването им и предупреждения за задържане при опит за пътуване. Като се има предвид значението на борбата с тероризма и наркотрафика, нямаше

как да знаят колко сериозно ФБР ще преследва техния колективен иск, но бяха длъжни да допуснат най-лошото.

Най-ужасена беше Зола и напълно основателно. Беше използвала истинския си американски паспорт за пътуването си до Сенегал и така бе оставила следа, която дори сляп агент щеше да намери. ФБР с лекота можеше да проследи движението й. Положението се влошаваше още повече, поради факта че се беше регистрирала в американското посолство при пристигането си в Дакар две седмици по-рано.

Налагаше се да вземат решения. Нямаха представа какво са намислили от ФБР, колко надълбоко ровят и колко всъщност са се доближили до тях, затова решиха да изготвят подробен план. Тод щеше да се свърже с господин Ричард на Барбадос и прехвърли остатъка от парите в Сенегал. Зола щеше да се довери на Бо и да му разкаже всичко, но не и на родителите си. Може би по-късно, но не сега. Още на следващата сутрин щеше да се срещне с Идина Санга и да ускори натурализирането си. Ако станеше сенегалска гражданка, щеше да е невъзможно да я екстрадират в САЩ. И щеше внимателно да проучи възможността да издейства нови документи за двама приятели.

През целия ден във вторник и в сряда тримата бяха залепени за лаптопите си и тършуваха из интернет за всяка информация относно споразумението по исковете към банка „Суифт“. Нищичко. Техният дял от адвокатския хонорар не беше пристигнал в Ситибанк в Бруклин — ясен признак, че нещо не е наред. Накрая, в четвъртък сутринта, един финансов сайт съобщи за непредвидена спънка при изпълнение на споразумението по случая „Суифт“. Федерален съдия от Маями спрял по-нататъшното разплащане заради предстоящо разследване по обвинения в измама. Федерален съдия в Хюстън направил същото. В цялата страна „Суифт“ вече беше платила почти 3 милиарда долара от споразумението за 4,2 милиарда, но изникваха проблеми.

Измамата не беше описана, но тримата партньори прекрасно знаеха какво са открили разследващите.

Идеята на Марк беше да напуснат страната и да го направят, без да минават през митницата и паспортния контрол на летището. Имаха пари да направят каквото си пожелаят, затова планът му беше да наемат кола и шофьор и да се отправят на юг. Можеха да се

придвижват през Западна Африка, да пътуват за удоволствие, без да бързат, и накрая да стигнат до Южна Африка. Беше чувал, че Кейптаун е най-красивият град на света, пък и там говореха английски. Тод се отнасяше хладно към идеята. Не беше склонен един месец да се друса из затънтени места и да притаява дъх всеки път, когато граничен полицай с автомат и нетърпеливи пръсти вземе паспорта му за проверка. Не отхвърли плана, защото някой ден можеше да се наложи да прибегнат точно до такова бягство, но и не го одобри.

Зола обаче категорично отказа. Нямаше да изостави семейството си след всичко преживяно.

Разследването продължаваше, но тримата нямаха никакви новини как се развива то. Затова просто чакаха. Зола се чувстваше много повече в безопасност в Дакар, но отново живееше със страха, че някой може да почука на вратата й.

Курортният град Сен Луи се намираше на атлантическия бряг, на триста и двайсет километра северно от Дакар. Със своите сто седемдесет и пет хиляди жители той беше много по-малък и спокоен от столицата, но все пак достатъчно голям, за да се изгуби човек в него. Беше предишната столица на страната и французите бяха построили тук хубави къщи, които днес бяха добре запазени. Градът беше известен с колониалната си архитектура, спокойния живот, красивите плажове и най-значимия джаз фестивал в Африка.

Зола организира пътуването. Плати на шофьор с джип с климатик и заедно с Бо и двамата си партньори замина за няколко дни за Сен Луи. Родителите й не бяха поканени. Зола и Бо се чувстваха буквално задушени от Абду и имаха нужда да се откъснат от него. Всъщност трябваше да си намерят друго жилище и да поставят известна дистанция между себе си и своите родители. Зола имаше предчувствие, че Сен Луи е подходящото място.

Когато напуснаха Дакар, установиха, че шофьорът им говори английски съвсем слабо и затова разговаряха свободно за изминалите шест месеца. Бо имаше въпроси, на моменти доста остри. Не можеше да повярва, че наистина са направили тези неща, и Марк и Тод се мъчеха да се обосноват. Бо се ядосваше, че са замесили и сестра му в своите измами и кроежи. Марк и Тод бързо поеха отговорността, но

Зола държеше да поеме своята. Тя си имаше мнение и беше напълно способна да взема самостоятелни решения. Да, бяха допуснали грешки, но тя беше участвала във всяка една от тях. И винеше единствено себе си.

Бо разбра за парите в банката, но нямаше представа колко точно са. Още се мъчеше да се примири с бъдещето си далече от Съединените щати — единствения дом, който беше имал. Приятелката му беше останала там и сърцето му беше разбито. Имаше и много приятели, бивши съученици, момчета от квартала. Изоставил беше и хубава работа.

Постепенно той поомекна. Даваше си сметка, че още щеше да е в затвора, ако не бяха парите, които Марк и Тод бяха поверили на Зола. Не можеше да подмине и обожанието на двамата към сестра му.

След шест часа път прекосиха река Сенегал по моста „Федерб“, проектиран от Гюстав Айфел, същия с Айфеловата кула. Старият град се намираше на остров Н’Дар — тясна ивица земя, оградена от океан. Минаха по улици с красиви стари сгради и накрая спряха в хотел „Мермоз“ близо до брега. След дълга вечеря на терасата над океана си легнаха рано.

Обявите за недвижими имоти тук не бяха толкова подробни, колкото в Съединените щати и дори в Дакар, но с малко усилие Зола намери каквото търсеше. Къщата беше построена през 1890 г. от френски търговец и много пъти беше сменяла собственика си. Беше триетажна, по-красива откъм улицата, отколкото зад вратите и прозорците си, но очарователна и просторна. Дървените подове бяха хлътнали на места. Мебелите бяха стари, прашни и разнородни. Рафтовете бяха отрупани с гърнета, урни и стари книги на френски. Част от водопроводите бяха в изправност, друга — не. Тумбестият хладилник беше от петдесетте години на миналия век. Вътрешният двор и балконът бяха в сянката на гъста бугенвилия и бяха проектирани за тропиците. В дневната имаше малък телевизор. Обявата обещаваше интернет, но брокерът ги предупреди, че е бавен.

Пръснаха се и обиколиха къщата — нужни бяха часове, за да я разгледат цялата. На балкона на втория етаж, непосредствено до спалнята, която Тод вече си беше заплюл, той се натъкна на Марк.

— Тук никога няма да ни намерят — каза Тод.

— Може би, но можеш ли да повярваш, че наистина сме на това място?

— Не. Нереално е.

Въпреки начина, по който се чувстваха те, Зола хареса къщата и подписа шестмесечен договор за наем срещу сумата от хиляда долара месечно. Два дни по-късно се нанесоха. Марк и Тод се настаниха на горния етаж — три спални, две бани без нито един работещ душ, — а Зола взе голямата спалня на приземния етаж. Бо се настани някъде помежду им, но всъщност разполагаше с най-голяма квадратура. Останаха още два дни, накупиха продукти, смениха крушките и бушоните и се постараха да научат колкото се може повече за къщата. Тя вървеше с градинар, Пиер някой си, който не знаеше нито дума английски, но беше майстор на сумтенето и соченето.

Островът приличаше на Венеция — град, обграден от вода, само че имаше красиви плажове. Пясъкът примамваше туристите, а край водата имаше десетки старомодни красиви хотели. Когато не бяха в къщата и не изпълняваха разпорежданията на Зола, Марк и Тод бяха на плажа, пиеха коктейли с ром и оглеждаха момичетата.

Когато Зола и Бо заминаха с джипа, Марк и Тод ги прегърнаха на сбогуване и им поръчаха да се върнат бързо. Братът и сестрата планираха да отсъстват една седмица, колкото да си вземат едно друго и да се откопчат от родителите си.

Вечерта в полуосветената внушителна къща, построена от европейци в друг век и в друга епоха, двамата младежи изпиха бутилка скоч и се помъчиха да си представят как ще се развие животът им. Невъзможна задача.

В неделя, 22 юни, вестник „Уошингтън Поуст“ пусна на първа страница статия, озаглавена: „Измама с носещи печалба висши училища по право, свързана с фондов играч от Ню Йорк“. Под сгъвката се мъдреше голяма снимка на Хайндс Ракли. Историята на практика беше по-добре написана версия на онова, което Горди беше накачил по стената на квартирата си, и включваше десетки кухи фирми и висши учебни заведения по право. На банка „Суифт“ обаче не беше отделено голямо внимание. Поне за Тод и Марк беше очевидно, че

журналистът не беше успял да проникне в офшорните фирми на Ракли.

Статията обаче беше отмъщение, поне донякъде. Изнамереното от Горди беше потвърдено. На Върховния сатана му предстоеше пиар кошмар и макар материалът да не го твърдеше, най-вероятно Ракли беше попаднал в полезрението на ФБР.

Два часа се наслаждаваха на статията, после тутакси забравиха за нея.

Два дни по-късно, на 24 юни, Марк Фрейзиър, Тод Лусеро и Зола Мал бяха обвинени във федерален рекет от голямо жури в Маями. Обвиненията бяха част от актуално разследване по многобройни сигнали за измама, свързана със споразумението по колективния иск срещу банка „Суифт“. Според първата новина по телевизия „Блумбърг“ беше възможно да бъдат отправени още обвинения. Пред очите на Тод и Марк новината се разпространи по интернет, но така и не се превърна в сензация. В света на големите бизнес новини това не беше значимо събитие.

Може би не за държавата, но със сигурност за тримата обвиняеми беше. Бяха го предвиждали, но въпреки това беше плашещо. Бяха подготвени обаче. Разполагаха с удобно скривалище, за което ФБР изобщо не подозираше.

Със Зола нещата стояха по друг начин. Марк и Тод се съмняваха, че от ФБР ще си направят труда да я проследят чак до Дакар, че ще очакват полицията да сътрудничи за ареста и после сенегалският съд да я екстрадира за престъпление, което няма нищо общо с тероризъм, убийство или наркотрафик. Бяха твърдо убедени, но си мълчаха. Съзнаваха, че Зола вече не вярва много на думите или доводите им, и то напълно основателно.

Зола си правеше свои планове. Повикаха я обратно в Дакар за важна среща, която бе отлагала известно време. С помощта на посредник, препоръчан от Идина Санга, Зола бавно използва мрежата си от познанства, докато намери подходящия човек. Сделката беше колкото проста, толкова и сложна. Срещу двеста хиляди долара за всеки правителството щеше да издаде нови лични карти, нови паспорти и документи за ново гражданство на тримата бивши партньори от АПЛ. Уреждаше го дългогодишен и влиятелен служител във външното министерство. Зола се срещна с него три пъти, преди

двамата да си имат пълно доверие. Така и не стана ясно колко печели посредникът, но Зола предполагаше, че сумата намалява с придвижването си нагоре.

Сделката беше проста, защото с пари в брой се купуваше гражданство — трансакция, която не беше новост в Сенегал. Беше сложна, защото изискваше тримата да се отрекат от това, което са били досега, и от родината си. Възможно беше да запазят двойно гражданство, но не и истинските си имена. Ако искаха да станат сенегалци, да се ползват със закрилата на правителството и да се укриват от американските власти, не беше възможно да останат Марк, Тод и Зола. Двойното гражданство означава и двойна самоличност, което никое правителство не разрешава.

Приеха сделката без колебание, само се попазариха за цената. Средствата им се бяха стопили до два и половина милиона долара — солидна сума, но бъдещето беше несигурно.

Върнаха се в Сен Луи и в своята порутена къща с нови лични карти, кредитни карти и доста красиви нови паспорти със снимки на усмихнатите им физиономии. Господин Фрейзиър вече беше Кристоф Видал, или просто Крис. Приятелят му се казваше Томас Дидие, или Томи за близките. Бялото население на Сенегал беше по-малко от един процент и прибавянето на още двама гринговци не помръдна чувствително стрелката.

Зола вече беше Алима Пене, истинско африканско име. Започнаха да й викат Алис.

Бо, към когото не бяха отправени обвинения за поредица углавни престъпления в САЩ, остана с истинското си име. Неговите документи бяха значително по-евтини, но отнеха повече време.

Ленивият живот, който се свеждаше до спане, четене, следене на интернет, излежаване на плажа, пиене и вечери на брега на океана в полунощ скоро започна да им доскучава. След около месец като пълнокръвни сенегалци Крис и Томи започнаха да си търсят работа, за предпочитане законна този път.

Любимият им бар беше барака със сламен покрив между два малки хотела на главния плаж на пет минути пеша от къщата им. Прекарваха там часове, играеха на домино и на дартс, бъбреха с

туристите, попиваха слънцето, обядваха и пиеха „Газела“ — светло пиво, което май беше националната бира на Сенегал. Барът беше собственост на заядлива възрастна германка, чийто съпруг беше починал неотдавна. От време на време жената се дотътряше с патешка походка да обърне няколко питиета и да се скара на служителите, които въртяха очи зад гърба й. Томас започна да флиртува с нея и не след дълго я запозна с приятеля си Кристоф. Очароваха я на дълъг обяд. На следващия ден тя се върна за втора порция от същото, а по време на четвъртия им обяд Тод я попита дали е мислила да продаде бара. Търсели си занимание и така нататък. Тя призна, че е възрастна и изморена.

Двамата приятели купиха бара и затвориха за ремонт. С Алис на борда вложиха осемдесет хиляди долара в по-модерна кухня, нужното оборудване и големи телевизори. Увеличиха двойно и местата в заведението. Бизнес планът им беше да го превърнат по-скоро в нещо като американски бар, като запазят местната музика, храна, напитки и декор. Когато отвориха отново, Алис отговаряше за ресторантската част. Крис и Томас обслужваха бара. Бо контролираше неколцината служители в кухнята. Заведението беше претъпкано още от отварянето си и животът беше прекрасен.

За спомен и като намигане към един друг живот го нарекоха „Бар «Петлите»“.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Както обикновено, се отнесох безскрупулно с действителността, особено с правната материя. Закони, съдилища, процедури, правилници, фирми, съдии и техните съдебни зали, адвокати и техните навици — всичко е родено от въображението ми, за да се впише в сюжета.

Марк Твен твърди, че е премествал цели държави и градове, за да прилягат на сюжета му. Романистите разполагат с такава свобода или просто са си я присвоили.

Алан Суонсън ме преведе през улиците на Вашингтон. Бобу Моук, специалист по искови дела с енциклопедични правни познания, отново прегледа ръкописа. Дженифър Хълви от Правния факултет на Вирджинския университет ме запозна със сложната система на студентските заеми. Благодаря на всички. Вината за моите грешки не е тяхна.

Въпросът, който всеки писател мрази, е: „Откъде ви хрумват идеите?“. За тази история отговорът е прост. В броя на „Атлантик“ от 24 септември 2014 г. прочетох статия, озаглавена: „Измамата в учебните заведения по право“. Чудесен разследващ материал от Пол Кампос. Към края на статията вече се бях вдъхновил и знаех какъв ще бъде следващият ми роман.

Благодаря, господин Кампос.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

http://chitanka.info

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.